

Giới thiệu Phệ Linh Yêu Hồn Convert

Vạn vật có linh, ngã dục phệ linh! Truyện kể về một thiếu niên tên Diệp Khôn. Một thiếu niên khôn lanh và rất thông minh... sống hết mình vì gia đình, yêu quý động vật, sinh linh và bắt đầu vào con đường tu luyện thành tiên. Vượt qua biết bao nhiêu thử thách chông gai nhưng vẫn tiến về phía trước để tu tiên thành công..

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đói

Đói!

Đói thật!

Diệp Khôn gắng gượng từ trên giường ngồi dậy.

Hắn tựa mình vào bên cửa sổ, trên đỉnh đầu trăng sáng treo cao, sao trời sáng như ánh ngọc, khung cảnh ban đêm được phủ lên một vẻ yên lặng khác thường.

Nhưng Diệp Khôn như thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Hắn kéo vạt áo trước ngực, bên trong lộ ra một đoàn hắc vụ ở trên ngực, ần ần hóa thành một đầu yêu thú hình thù kỳ quái, theo nhịp đập trái tim hắn lúc ẩn lúc hiện.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Diệp Khôn ảo não đưa tay hướng về phía ngực, nhưng hắc vụ tựa hồ phát giác được, lập tức lóe lên, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

"Đáng chết!"

Diệp Khôn hung hăng mắng một tiếng, sờ lên cái bụng lép kẹp của mình, không khỏi nhớ lại chuyện xảy ra ba ngày trước.

Diệp Khôn vốn thuộc Diệp thị gia tộc, là vương thất của Vạn Trúc quốc, Vạn Trúc quốc chính là một trong hai mươi quốc gia thuộc vùng Nam bộ Cảnh Châu. Tuy được gọi là Vạn Trúc quốc, nhưng trên thực tế lãnh thổ cũng chỉ có một tòa tiểu thành tên là Trúc Hải thành ở phía Nam, diện tích khoảng trăm mẫu, dân số bất quá tầm hai ba vạn, thực lực bên trong hai mươi quốc gia cũng thuộc loại hạ đẳng.

Bất quá bên trong Vạn Trúc quốc, Diệp gia rõ ràng chính là bá chủ, trải qua hơn trăm năm khai chi tán diệp, nhân khẩu cũng rất thịnh vượng.

Vì đôn đốc đệ tử trong gia tộc tu luyện, hằng năm gia tộc đều tổ chức Thu Liệp cho đệ tử vào Phong Tuyết sơn mạch phía Bắc Trúc Hải thành săn bắn, người có biểu hiện ưu tú sẽ được gia tộc ban thưởng, địa vị cha mẹ trong tộc cũng có thể nâng cao, đối với đám tiểu bối trẻ tuổi trong Diệp gia mà nói, mùa thu hàng năm chính là cơ hội tốt nhất để thể hiện ra năng lực của mình.

Mà lần Thu Liệp gần đây nhất, chính là được tổ chức cách đây ba ngày...

Diệp Khôn năm nay mười sáu tuổi, dựa theo quy định trong tộc, tuổi này cũng đã có thể tham gia Thu Liệp. Hơn nữa, Diệp Khôn hiện giờ tu vi đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh đệ tứ tầng "Kiện Cốt", bên trong đám tiểu bối trẻ tuổi Diệp gia cũng thuộc tầm trung, đối với lần đầu tiên tham gia Thu Liệp này tự nhiên là vô cùng mong chờ.

Đáng tiếc, Thu Liệp còn chưa bắt đầu, trong rừng bỗng nhiên nhảy ra một đầu Ban Lan Cự Hồ, mà đúng lúc nơi cự hồ xuất hiện lại là bên cạnh Diệp Khôn, hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị "Dọa ngất đi". Tuy nói Cự Hồ rất nhanh bị Trưởng lão trong tộc giết chết, nhưng Diệp Khôn đã hôn mê lại vô duyên vô cớ mất đi lần tham gia Thu Liệp này, trải qua lần này hắn cũng trở thành trò cười cho toàn bộ Diệp gia.

Nhưng, Diệp Khôn thật sự không bị Cự Hồ dọa ngất đi.

Hắn mặc dù mới mười sáu tuổi, nhưng từ nhỏ đã rất gan dạ, mười ba tuổi đã vùng trộm tiến vào bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch tu luyện, yêu thú nào cũng đều đứng xa xa nhìn qua một lần, há lại để một đầu Cự Hồ bình thường dọa ngất đi.

Diệp Khôn nhớ rõ rằng, Cự Hồ kia xuất hiện với bộ mặt dữ tợn, phảng phất như đang phải chịu thống khổ thật lớn. Sau khi nhìn thấy hắn, đầu Cự Hồ giống như trút được gánh nặng, miệng hồ há ra, một đạo hắc mang theo đó chui vào lồng ngực của hắn, khiến hắn bất tỉnh nhân sự.

Tuy mọi việc phát sinh với tốc độ ánh sáng, nhưng Diệp Khôn không tin người chung quanh không nhìn thấy được.

Bất quá khi hẩn tỉnh lại dò xét trước sau, lại phát hiện nguyên một đám Diệp gia đệ tử đang ở bên cạnh nhìn hẩn cười mĩa mai cùng chế nhạo, giống như hẩn làm vậy chỉ để rửa sạch sỉ nhục chính mình bị "Dọa ngắt đi", Trưởng lão trong tộc đứng cạnh hẩn cũng thiện ý cười cười vuốt đầu hẩn, dường như không ai phát giác ra được.

Cũng chính từ đó, sức ăn của Diệp Khôn cũng tăng vọt, ngày trước một ngày ba bữa là có thể ngủ ngon lành, nhưng hiện tại nửa đêm lại bị con đói làm cho tỉnh giấc.

Mà tại vị trí trái tim trước ngực, lại có thêm một đoàn hắc vụ như ẩn như hiện, phảng phất như ác quỷ nhập vào người.

"Ot ot..."

Trong bụng vang lên như tiếng sấm cắt đứt suy nghĩ của Diệp Khôn, hẩn cười khổ đứng dậy, lặng yên đẩy cửa phòng ra.

Ánh trăng giống như đang gột rửa tâm hồn, rơi đầy trên mặt đất, nhưng Diệp Khôn nào có tâm tình đi thưởng thức cái cảnh đêm mỹ lệ này, mũi chân điểm một cái, thân hình liền giống như một đầu Linh Hồ, nhẹ nhàng hướng phía phòng bếp lao đi.

Nơi Diệp Khôn đang ở, chính là chỗ ở độc lập mà Diệp gia chuyên môn an bài cho đệ tử trẻ tuổi, dùng để bồi dưỡng tính độc lập từ nhỏ cho lớp đệ tử trong tộc.

Xuyên qua một khu cư trú cho đệ tử, Diệp Khôn rất nhanh đã đến phòng bếp trong gia tộc.

Giữa lúc nửa đêm, phòng bếp ba tầng chỉ là một mảnh tối đen, chỉ có một góc thiên phòng lò mờ có ngọn đèn theo mái hiên nhà lộ ra.

Diệp Khôn lặng lẽ theo khe hẹp giữa cửa phòng chui vào, bên trong phòng bài trí đơn giản, một gã thiếu niên thấp lùn tay chống cằm đang dựa vào cạnh bàn, trong mũi phát ra tiếng ngáy "Khò khò".

"Diệp Viễn."

Diệp Khôn hô một tiếng, chỉ thấy thiếu niên ục ịch toàn thân giật mình một cái, đứng dậy hô lớn: "Su phụ, ta không ngủ!"

Diệp Khôn bị dọa cho hoảng sợ, lại thấy tên ục ịch này hai mắt lơ ngơ buồn ngủ, không khỏi cười nói: "Mập mập, lại ngủ trộm à, coi chừng Thành Đại Trù trông thấy lại đánh ngươi a!"

"Hả?"

Mập mập trừng mắt nhìn, rất nhanh lấy lại tinh thần, thấy rõ trước mặt là Diệp Khôn, không khỏi thở mạnh ra một hơi: "Là huynh ư, làm ta sợ muốn chết!"

Diệp Khôn mỉm cười, mập mập này tên là Diệp Viễn, từ nhỏ đến lớn là một đôi bạn xấu với hẩn, hai người từ nhỏ ưu thích đùa dai, cực kỳ hợp ý, chỉ tiếc Diệp Viễn không có linh căn, không cách nào Tu Tiên được như Diệp Khôn.

Dù sao Tu Tiên nhất đạo, đều chú trọng đoạt thiên địa chi tạo, nhưng không phải ai cũng có thể bước lên Tu Tiên chi đạo.

Muốn Tu Tiên, nhất định phải có được linh căn, mà những người có linh căn, thường được gọi là Tiên Thiên tu sĩ.

Cánh giới Tu Tiên tầng thứ nhất chính là Tiên Thiên. Tiên Thiên Cảnh có thể thông qua việc thu nạp thiên địa linh khí tu luyện, có thể dùng bốn chữ "Cổ bản bồi nguyên" mà hình dung. Cái gọi "Cổ bản" chính là thân thể, mà "Bồi nguyên" lại là nguyên thần, dùng âm hồn mà luyện thành nguyên thần, liền một bước lên trời, tiến giai Trúc Cơ, bước vào Tu Tiên chi đạo.

Tiên Thiên Cảnh chia làm chín tầng.

Đệ nhất tầng tên là "Dưỡng Sinh", tăng cường khí lực.

Đệ nhị tầng là "Luyện Bì", thông qua tu luyện, cường tráng da thịt, làm cho da thịt cứng rắn như vỏ cây.

Đệ tam tầng tên là "Phá Thạch", tu luyện tới cảnh giới nhất định, tu sĩ có thể dùng tay phá tường đá.

Đệ tứ tầng, tên là "Kiện Cốt", xương cốt chính là cái quý giá của thân thể con người, tu luyện đến tầng này, tu sĩ thường là mình đồng da sắt, thân thể cường kiện, bách bệnh khó xâm, đây cũng chính là tu vi hiện tại của Diệp Khôn.

Mà đệ ngũ tầng thì tên là "Thần Lực", lấy gân cốt sinh ra lực, đạt tới một tầng này, lực lượng tu sĩ sẽ đột phá ngàn cân, có thể dùng tay không bắt hổ.

Đệ lục tầng là "Thông Kinh", đã thông kinh mạch, tu sĩ muốn hấp thu thiên địa linh khí, phải đã thông thập nhị chính kinh trong cơ thể, con người sau khi sinh, kinh mạch thường không thông suốt, không cách nào hấp thu thiên địa linh khí. Tu sĩ đạt tới Thông Kinh, liền có thể trực tiếp hấp thu thiên địa linh khí tu luyện bí tịch cùng chiến kỹ.

Đệ thất tầng tên là "Luyện Tinh", sau khi đã thông kinh mạch, đem Tiên Thiên Nguyên Tinh trong cơ thể cùng với linh khí dung hợp, làm cho Nguyên Tinh

trong cơ thể dồi dào. Đạt tới tầng này, tu sĩ thiên đình sung mãn, hai mắt sáng như đuốc, ngũ giác đều được tăng lên rất nhiều, thậm chí đối với nguy hiểm còn có cảm ứng nhất định.

Đệ bát tầng là "Hóa Khí", đem Nguyên Tinh trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa thành Nguyên Khí, lại thông qua hấp thu linh khí mà lớn mạnh, đồng thời tu sĩ đối với lực đạo đã không chế tí mảy. Đạt tới Hóa Khí Cảnh, thực lực có thể nói bạo tăng, một gã Hóa Khí tu sĩ có thể đồng thời chiến đấu với mười tên Luyện Tinh tu sĩ, đồng thời Hóa Khí Cảnh cũng có thể sử dụng linh khí để thi triển chiến kỹ giống hệt, nhưng uy lực so với Luyện Tinh tu sĩ thì hơn hẳn hai lần.

Đệ cửu tầng gọi là "Ngưng Thần", cái gọi là ngưng, chính là ngưng luyện nguyên thần, đem nguyên khí trong cơ thể ngưng luyện, trải qua tiểu chu thiên vận chuyển, trực tiếp chảy vào Nê Hoàn Cung ngưng luyện âm hồn, hình thành nguyên thần, chính thức bước vào Tu Tiên nhất đạo.

Mà khi đạt tới Ngưng Thần Cảnh, tu sĩ liền có thể trải qua việc kích phá cách trở trong cơ thể, trùng kích Trúc Cơ Cảnh. Tín tức quan hệ với Trúc Cơ, Diệp Khôn biết rất ít, muốn biết rõ ràng thì chỉ có Diệp gia gia chủ cùng hai gã Thái thượng Trưởng lão, bọn họ chính là Trúc Cơ tu sĩ.

Tu vi hiện tại của Diệp Khôn cũng chỉ là Kiện Cốt, muốn đạt Trúc Cơ còn phải trải qua năm cấp độ nữa, càng lên cao, tu luyện càng khó khăn, nhất là việc đã thông thập nhị chính kinh càng thêm khó khăn hơn nữa. Diệp Khôn trong lòng tự biết không có bao nhiêu nắm chắc, tự nhiên sẽ không tìm hiểu nhiều về tín tức liên quan đến Trúc Cơ.

Bất quá việc Diệp Khôn đạt tới Tiên Thiên đệ tứ tầng "Kiện Cốt" cũng đủ làm cho Diệp Viễn hâm mộ vô cùng.

Diệp thị gia tộc trải qua trăm năm khai chi tán diệp, đệ tử có gần ngàn người, nhưng trong số đó thì mười người cũng không được một người là Tiên Thiên tu sĩ, lấy Diệp thị gia tộc cộng với chọn lựa từ bình dân trong Vạn Trúc quốc tìm ra người có linh căn cũng không hơn được hai trăm người.

Thêm nữa... đệ tử của Diệp gia giống như Diệp Viễn, bên trong tộc đảm đương một ít chức vị không quan trọng, địa vị tự nhiên không cách nào cùng Diệp Khôn và đám tu sĩ đệ tử so sánh được với nhau.

Bất quá, không phải là Tiên Thiên cũng không thể không tu luyện được, Tiên Thiên chín tầng cảnh giới, trong đó sáu tầng đầu cho dù không phải là Tiên Thiên tu sĩ cũng có thể tu luyện, chỉ là mấy tầng phía sau, không có linh căn, muốn đã thông toàn thân thập nhị chính kinh thì khó như lên trời, cho dù có đã thông được, cũng không có cách nào hấp thu thiên địa linh khí, chỉ có thể ở trong cơ thể sinh ra Võ Đạo chân khí, căn bản không phải là đối thủ của Tiên Thiên tu sĩ đồng cấp, mà hướng đi của mấy người này tên là Hậu Thiên võ giả, tu vi bọn họ gọi là Hậu Thiên lục trọng, cả đời cũng khó mà bước chân vào Tu Tiên chi đạo.

Như Diệp Viễn hiện giờ đang là Hậu Thiên đệ tam tầng Phá Thạch Cảnh, bên trong Hậu Thiên cũng được coi là tiểu cao thủ, cái này cũng may là có Diệp Khôn trợ giúp.

Cũng bởi vậy, Diệp Viễn đối với Diệp Khôn cực kỳ cảm kích, hơn nữa Diệp Khôn cũng không như những Thiên Tiên đệ tử khác, cho nên quan hệ bọn họ cũng không bởi vậy mà trở nên phai nhạt.

Mà hiện giờ cũng chính là nhờ tên đầu bếp học đồ Diệp Viễn này trợ giúp, Diệp Khôn sau khi bị "Quý nhập vào người" mới có thể nhét đầy bao tử.

"Tên tiểu tử này, mấy ngày nay huynh làm sao vậy, giống hệt như là quý đói đầu thai".

Nhìn Diệp Khôn ăn như hổ đói hết phần ăn của sáu bảy người, Diệp Viễn không khỏi kinh hô.

"Có thể là do tu luyện mệt mỏi."

Diệp Khôn bình tĩnh nói, từ sau khi bị "Quý nhập vào người", hắn ngoại trừ kinh hoàng lúc đầu, rất nhanh liền trấn tĩnh lại, dù sao việc này cũng quá mức quý dị, nếu bị Trưởng lão trong tộc biết được, không chừng sẽ phát sinh một số chuyện, Diệp Khôn cảm thấy hay là giấu diếm đi thì tốt hơn.

Nghe Diệp Khôn nói vậy, Diệp Viễn nhún vai, đương nhiên hắn nghe ra lời nói của Diệp Khôn, nhưng Diệp Khôn không muốn nói thì hắn cũng không muốn hỏi, quay người tiếp tục đi bưng thức ăn.

Trọn vẹn qua nửa canh giờ, Diệp Khôn lúc này mới no bụng, vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, sáng khoáy ợ ra một tiếng.

Diệp Viễn một bên sớm đã tròn mắt há mồm, phải biết rằng số thức ăn Diệp Khôn vừa ăn chính là phần ăn của hai mươi người a!

"Chết tiệt, ăn hết nhiều như vậy, sáng mai Thành sư phụ khẳng định sẽ phát hiện, huynh đúng là cái thùng không đáy! Đây là phần ăn của hai mươi người a! Huynh còn là người sao?"

Trong khi Diệp Viễn không thể tin được gầm lên, Diệp Khôn cười khoát khoát tay áo, bước nhanh về chỗ ở của mình.

Vừa bước vào gian phòng, thần sắc Diệp Khôn lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ngay vừa rồi, hắn rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể mình sinh ra một loại biến hóa kỳ lạ!

Khoanh chân ngồi xuống giường, Diệp Khôn lẳng lặng cảm ngộ biến hóa trong cơ thể, theo thời gian trôi qua, hắn đột nhiên cảm giác được một cỗ hấp lực sinh ra tại dạ dày, ngay sau đó, cái bụng nguyên bản đang tròn vo bỗng nhiên quắt lại.

Ngay khi Diệp Khôn đang hết sức nghi hoặc, trong đàn điện bỗng sinh ra một cỗ nhiệt lưu bắt đầu khởi động, cỗ nhiệt lưu này trong giây lát liền chảy vào tứ chi bách hải, toàn thân tràn ngập một cỗ lực lượng bàng bạc khủng bố, Diệp Khôn theo bản năng sử dụng một chút lực lượng.

"Ca sát" một tiếng, Diệp Khôn chỉ cảm thấy bên dưới người trống không, trực tiếp đặt mông ngã trên mặt đất, mà chiếc giường lớn bên dưới lập tức gãy thành hai đoạn!

"Làm sao có thể!"

Diệp Khôn nghẹn ngào kinh hô, trợn mắt há mồm nhìn đồng bừa bột trong phòng, nhất là chiếc giường lớn gãy thành hai đoạn!

Ván giường đứt gãy cực kỳ chính tề, rõ ràng là bị lực đạo xuyên qua!

Cái giường lớn này do Thiên Hoa Mộc chế tác thành, có thể gánh được cả ngàn cân!

"Thần Lực..."

Diệp Khôn thì thảo tự nói, cảm thụ lực lượng tràn đầy trong cơ thể, nội tâm lập tức loạn như ma.

Không sai, ngay vừa rồi, hắn lại trực tiếp đột phá bình cảnh Tiên Thiên đệ tứ tầng, đạt đến Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh.

Mười sáu tuổi đạt Thần Lực Cảnh, chuyện này bên trong toàn bộ Diệp gia chính là phượng mao linh giác, hiện giờ cũng chỉ có mấy tên thiên tài trong tộc mới có thể so sánh với Diệp Khôn!

Chỉ là trên mặt Diệp Khôn lại không có bất kỳ chút hưng phấn nào, bởi vì trong lòng hắn rõ ràng, dựa theo thiên phú của hắn, muốn đạt đến Thần Lực Cảnh, tối thiểu phải trải qua nửa năm khổ tu nữa.

Vì cái gì...?

Diệp Khôn nhíu nhíu mày, theo bản năng sờ lên phía trước ngực mình.

Nơi đó có một đoàn hắc vụ đang không ngừng chuyển động, hình thành khuôn mặt của yêu thú đang há to miệng, hết sức tà dị!

"Chẳng lẽ là..."

Diệp Khôn ánh mắt lóe lên, hắn dám khẳng định chuyện này cùng với việc "Quý nhập vào người" có quan hệ, chỉ không biết đây là cơ duyên của tạo hóa hay là kiếp nạn nữa, hắn hoàn toàn không biết gì cả...

"Ợt ột..."

Trong bụng vang lên như tiếng sấm đem suy nghĩ của Diệp Khôn trở về.

Hắn... Lại đói bụng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phỏng Đób

Sáng sớm, mặt trời mới mọc lên từ đằng Đông, những ánh dương quang ảm áp trải dài rơi trên mặt đất.

Tại một nơi vắng vẻ trong rừng cây nhỏ cách Trúc Hải thành không xa, những tiếng thở dốc kịch liệt cùng với âm thanh trầm thấp không ngừng vang lên.

"Chín trăm tám mươi tám!"

"Chín trăm tám mươi chín!"

...

Giữa một khu đất trống trong rừng, một gã thiếu niên còi trần đang ngồi xổm dùng hai tay nâng một khối đá cao nửa người nặng gần bốn năm trăm cân.

Thiếu niên thân hình dường như gầy yếu này, mỗi lần một ngời xổm, toàn thân cơ bắp đều giống như những con rồng đang bám trên cơ thể, mồ hôi theo những đường cong hoàn mỹ chảy xuống, bên dưới ánh mặt trời hiện lên màu sắc động lòng người.

"Chín trăm chín mươi chín!"

"Một nghìn!"

Vừa dứt lời, thân thể thiếu niên liền động mạnh một cái, cự thạch lập tức bay ra, nện một cái thật mạnh lên mặt đất.

Thiếu niên lắc lắc cánh tay đang căng ra, khoe miệng lộ một tia tươi cười nhàn nhạt: "Không hổ là Thần Lực, lực lượng thân thể thật cân đối, thậm chí sức chịu đựng cùng tốc độ đều tăng lên thật nhiều."

Thiếu niên này chính là Diệp Khôn, hiện tại hắn đã đột phá Thần Lực Cảnh, trải qua một khoảng thời gian, hắn cũng đã quen thuộc với tình trạng cơ thể của mình.

Dù sao sau khi tấn chức Thần Lực Cảnh, lực lượng liền bạo tăng đến một ngàn cân, thành linh xuất hiện lực lượng khổng lồ như vậy, đương nhiên phải mất thời gian dài để làm quen, quá trình này cũng chỉ khi đạt đến Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh, đối với việc tự mình nắm giữ tí mĩ được lực lượng thân thể mới có thể thực hiện được.

Lau lau mồ hôi trên cơ thể, Diệp Khôn xoay chuyển ánh mắt, dừng lại ở trên một khối cự thạch cao bằng thân người cách đó không xa, dựa theo to nhỏ mà suy đoán, khối cự thạch này tối thiểu cũng hơn một ngàn cân.

Tuy nói hắn đã tấn chức Thần Lực Cảnh, nhưng lúc đầu cũng vô pháp nâng khối cự thạch này, bất quá trải qua một khoảng thời gian làm quen với thân thể, hắn đã có phần nắm chắc làm được.

Chậm rãi đi đến phía trước cự thạch, Diệp Khôn hai chân trùng xuống, hai tay ôm quanh khối cự thạch.

Sau đó, mạnh mẽ dùng sức!

Đi kèm với tiếng "Sàn sạt" vang lên, tảng đá bên dưới chậm rãi ly khai mặt đất, cự thạch được nâng lên khiến Diệp Khôn khuôn mặt đỏ bừng, trên cánh tay nổi đầy gân xanh!

"Lên!"

Quát lớn một tiếng, Diệp Khôn vận chuyển khí lực toàn thân, cự thạch trước mặt chậm rãi nâng lên, tiếp đó nâng lên cao quá đỉnh!

Trợn vện chống đỡ qua mười cái hô hấp, Diệp Khôn lúc này mới lấy tay dùng lực một cái, đem cự thạch ném ra bên ngoài làm mặt đất chấn động, bụi mù cả bốn phía.

Bên trong đám bụi, Diệp Khôn đứng cười ha ha.

Dựa theo khảo thí tấn chức Thần Lực bên trong Diệp gia, tu sĩ chỉ cần dùng hai tay nâng Đỉnh đồng ngàn cân duy trì trong năm cái hô hấp liền tính vượt qua kiểm tra, mà cự thạch trong tay hắn, chỉ sợ còn nặng hơn một hai trăm cân, hắn lại chống đỡ được mười cái hô hấp!

Bất quá đối với khảo thí trong tộc, Diệp Khôn chắc chắn không đi, dù sao việc hắn tấn cấp Thần Lực là quá trình hết sức kỳ quái.

Ăn hết phần cơm của hai mươi người liền tiến giai?

Nói đùa kiểu gì vậy!

Diệp Khôn tin tưởng nếu hắn đem cái lý do này báo cho Trưởng lão khảo hạch tu vi, Trưởng lão chắc chắn cho rằng hắn đầu óc phát sốt đang nói chuyện mê sảng!

Nếu không phải hết thảy mọi chuyện phát sinh trên người mình, Diệp Khôn cũng hoài nghi có phải hay không chính mình đang nằm mơ.

Bất quá Diệp Khôn trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Dù sao hắn cũng chỉ mới mười sáu tuổi, vừa trong lần tổ chức Thu Liệp làm trò cười cho gia tộc, gặp khuất nhục lớn như vậy, bỗng chớp mắt tấn chức Thần Lực, đương nhiên không thể chờ đợi, muốn dùng thực lực đã bại hết thảy.

Nhưng trải qua một vòng tự hỏi bản thân, Diệp Khôn quyết định dấu diếm chuyện này.

Mười sáu tuổi tấn chức Thần Lực Cảnh, bên trong Diệp gia cũng chỉ có một số ít thiên tài giống như Diệp Ứng mới có thể làm được, chưa nói đến gia tộc cấp cho hắn tài nguyên tu luyện còn không bằng với thiên tài Diệp Ứng!

Diệp Khôn có thể khẳng định rằng, gặp phải chuyện "Quý nhập vào người" tuy rằng không biết cuối cùng kết quả ra sao, nhưng ít nhất đối với hắn hiện

tại mà nói, chính là có hiệu quả tăng tốc độ tăng tiến tu vi, mà hiệu quả này đủ khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải đỏ mắt, kể cả huynh đệ trong gia tộc!

Thất phu vô tội nhưng mang ngọc thì có tội!

"Được rồi, tạm thời không nghĩ trước nữa."

Diệp Khôn cười cười, thân thể hơi hơi gấp khúc, chân điểm nhẹ một cái, bật lên như một con Linh Hồ, bên trong rừng cây bay xuyên qua nhanh chóng.

Trong rừng cây rậm rạp, Diệp Khôn dễ dàng tránh né nhánh cây cùng đá tảng, tốc độ cực nhanh, chỉ mấy cái hô hấp đã lao ra khoảng cách mấy trăm trượng, mà những nơi hắn đi qua, tại những chỗ lấy lợi chỉ lưu lại một dấu chân mờ nhạt.

Một chiêu này gọi là Linh Hồ Đạp Tuyết, chính là từ Hóa Hồ thân pháp bên trong Hóa Hồ chiến kỹ của Diệp gia diễn biến thành thân pháp võ học.

Thế gian công pháp được chia thành hai loại: bí tịch cùng chiến kỹ.

Bí tịch chính là tu luyện thuật, hiệu quả chủ yếu là tăng tốc độ tu luyện, mà chiến kỹ thì không phải vậy, nó chính kỹ xảo chiến đấu mà tu sĩ dùng để đối chiến với nhau.

Đối với bất kỳ gã tu sĩ nào, cũng không thể thiếu đi một trong hai thứ.

Mà bí tịch cùng chiến kỹ đều chia ra cửu phẩm, cấp độ cùng phẩm chất càng tốt thì công hiệu mang lại càng nhiều, nhất phẩm đến tam phẩm thường được gọi là hạ đẳng bí tịch cùng chiến kỹ, tứ phẩm đến lục phẩm là trung đẳng bí tịch cùng chiến kỹ, từ ngoài thất phẩm trở lên được gọi là thượng đẳng bí tịch. Diệp gia tuy rằng là Vạn Trúc quốc chi chủ, nhưng cái Hóa Hồ chiến kỹ này cũng chỉ là gần nhất phẩm, bất quá bên trong Diệp gia còn có chiến kỹ đứng đầu là "Tàn Lang Khiếu Nguyệt", nhưng cũng chỉ là chuẩn tam phẩm chiến kỹ mà thôi. Có thể thấy được muốn đạt được chiến kỹ tốt có bao nhiêu khó khăn, mà càng khó đạt được hơn chính là bí tịch, bí tịch tốt nhất của Diệp gia chính là "Ngư Thủ Tâm Kinh", bất quá cũng chỉ là một cái nhị phẩm bí tịch.

Thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết mà Diệp Khôn tu luyện, căn bản không thể coi là chiến kỹ. Dù sao muốn tu luyện bí tịch cùng chiến kỹ, yêu cầu cơ bản nhất chính là đạt tới Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, cũng chỉ có đã thông kinh mạch, hấp thu thiên địa linh khí dùng cho mình, mới có thể chân chính tu luyện chiến kỹ cùng bí tịch.

Bất quá, mặc dù Linh Hồ Đạp Tuyết cũng chỉ có thể xem như thân pháp võ học, nhưng ở trong tu luyện cũng có trợ giúp tu sĩ dưới lục tầng cường hóa thân thể, trong đó còn ẩn chứa một bộ bí quyết đã thông kinh mạch, một bộ thân pháp này mà bán ra ngoài, cũng đủ cho một ít Hậu Thiên võ giả bên trong Vạn Trúc quốc tranh cướp võ đầu!

"Hô ——"

Chạy băng băng thời gian hết một nén nhang, Diệp Khôn bỗng nhiên dừng lại, khom nửa người xuống, nhìn vào một gốc cây đại thụ bị gãy ở bên dưới.

Cây đại thụ này không phải là bị sét đánh gãy hay bị người chém đứt, đoạn gãy rất mới, rất sần sùi, còn có một vài dấu răng nhỏ.

Mà mấy khúc cây chung quanh trên mặt đất, còn rải rác một hàng trảo ấn, trảo ấn kéo dài về hướng cách đó không xa, đoán rằng kẻ phá hoại này vẫn còn chưa đi xa.

Lợn rừng, hơn nữa còn là một đầu lợn rừng hình thể cực cực lớn!

Diệp Khôn khỏe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hần sở dĩ lựa chọn phiến rừng này để tu luyện, ngoại trừ nơi đây heo lánh không có người phát hiện, còn có nguyên nhân trọng yếu nữa chính là nơi này thường xuyên có lợn rừng cùng sói hoang lui tới.

Sau khi tấn cấp Thần Lực Cảnh, sức ăn của hắn cũng bạo tăng, thậm chí còn làm hại Diệp Viễn thường xuyên bị Thành Đại Trù thóa mạ, mặc dù tên bạn xấu này của hắn rất nghĩa khí không bán đứng Diệp Khôn, nhưng hắn cũng rõ ràng nếu tiếp tục mang phiền toái cho Diệp Viễn, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày bị bại lộ, một khi như vậy, hắn cũng không ngại cùng dã thú ở đây để nhét đầy bao tử.

Liềm liềm môi, Diệp Khôn hướng về phương hướng trảo ấn kéo dài nhanh chóng đuổi theo.

Diệp Khôn đuổi theo không quá một dặm lộ trình, một dòng suối nhỏ đập vào tầm mắt, ngay bên cạnh dòng suối nhỏ, một con lợn rừng thật lớn đang ghé miệng xuống uống nước!

Con lợn rừng này hình thể ước chừng hai con trâu, răng nanh bén nhọn âm đậm mắt đi về sáng bóng, rõ ràng dính không ít máu.

Khá lắm!

Diệp Khôn hai hàng lông mày nhu lại, con lợn rừng này tuy không đạt đến trình độ yêu thú, nhưng cũng không phải người bình thường có thể đối phó được, bình thường phải có mười người thợ săn đã trải qua Hậu Thiên tu luyện cộng với bầy rập mới dám săn giết, hơn nữa nếu không cẩn thận thì không chừng sẽ trở thành bữa tối cho lợn rừng.

Nếu chưa tấn chức Thần Lực Cảnh, Diệp Khôn cũng không thể một mình đối phó với nó.

Ngay khi Diệp Khôn dừng lại trong chốc lát, con lợn rừng cách hắn không đến trăm bước dường như phát giác được, thân hình cực lớn chậm rãi quay lại.

"Ngao!"

Trong nháy mắt Diệp Khôn đang nhìn nó, lợn rừng bỗng phát ra một tiếng rít gào thê lương, hai chân sau đạp một cái, thân hình mập mạp kia dùng một tốc độ hoàn toàn tương phản với cơ thể, hung hăng phóng tới Diệp Khôn!

Bất quá chỉ trong mấy tức, lợn rừng đã cách Diệp Khôn không quá năm bước chân, một đôi chân to lớn cùng răng nanh hung hăng đâm về phía ngực Diệp Khôn!

"Đến tốt lắm!"

Diệp Khôn khẽ quát một tiếng, bàn chân điểm nhẹ, giống như kiện Linh Hồ, thoải mái tránh một kích phóng tới của lợn rừng.

Cùng lúc đó, thân hình hắn nhảy lên, xoay người một cái hướng đến cái lưng rộng lớn của lợn rừng, lãnh mang trong mắt chợt lóe, hai tay nhẹ nhàng thò ra giống như một lưỡi dao sắc bén, xẹt qua gáy lợn rừng.

"Linh Hồ Thảm Trảo!"

Một chiêu này cùng với Linh Hồ Đạp Tuyết đều là công pháp bên trong Hòa Hồ chiến kỹ, Linh Hồ công kích chú trọng phiêu dật, linh động, tránh đi mũi nhọn, tấn công bất ngờ!

Hai tay vung lên, Diệp Khôn mượn lực nhẹ nhàng nhảy lên, hai tay như móc câu bắt vào một cành cây, mà con lợn rừng kia sau khi lao đi hơn mười bước, bỗng tại vị trí sau gáy phun ra hai đạo tơ máu thảm thiết, chạy thêm vài bước nữa, thân thể cao lớn ầm ầm đổ sập!

Diệp Khôn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, vừa rồi chính là uy lực của Linh Hồ Thảm Trảo, đã vượt xa dự liệu của hắn, Diệp Khôn vốn tưởng rằng còn phải tiêu hao một hồi, không nghĩ tới con lợn rừng cực lớn này lại trực tiếp bị hắn dùng một kích miểu sát!

"Không hổ là Tiên Thiên ngũ tạng Thần Lực Cảnh, phối hợp với Linh Hồ Thảm Trảo, uy lực cơ hồ tăng thêm mấy lần."

Diệp Khôn mỉm cười tự nói, bất quá trong lòng hắn lại có một chút nghi hoặc.

Điều này thực sự cùng việc tấn cấp Thần Lực Cảnh có liên quan sao? Thần Lực Cảnh so với Kiện Cốt Cảnh cũng chỉ tăng lên lực lượng, nhưng không nghĩ tới hắn vừa rồi thi triển Linh Hồ Đạp Tuyết hay Linh Hồ Thảm Trảo đều sinh một loại cảm giác hòa hợp, chính loại cảm giác hòa hợp này làm cho hắn thi triển càng thêm tiêu sái, giờ khắc này, hắn phảng phất có loại cảm giác hóa thân thành Linh Hồ bắt giữ con mồi.

Bất quá khi ánh mắt hắn nhìn về phía con lợn rừng trên mặt đất, nghi hoặc trong đầu lập tức ném sang một bên, nước miếng chảy ra rò rỉ.

Đối với hắn hiện tại mà nói, ăn mới là đại sự quan trọng nhất!

Khói bếp lượn lờ, Diệp Khôn hai tay cầm miếng thịt lợn đang chảy đầy mỡ cắn nhanh, rất nhanh, một con lợn rừng cực lớn liền

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xung Đột! Lời Thề!

"Ô, đây chẳng phải là tên đệ tử Diệp Khôn bị một con cự miêu dọa ngất đi sao? Ha ha ha ha!"

Diệp Khôn vừa tới gần Diệp phủ, bỗng một hồi tiếng cười to chói tai vang lên.

Dáng vẻ tươi cười trên mặt Diệp Khôn lập tức cứng đờ khi nghe thấy tràng âm thanh khó nghe này, thì ra là cái tên Diệp Nhạn ngu ngốc!

Diệp Khôn vừa quay đầu lại, quả nhiên cách đó không xa là một gã thiếu niên mặc cẩm bào cùng vài tên Hậu Thiên võ giả tùy tùng đang chậm rãi đi đến.

Thiếu niên cầm trên tay một cây quạt xếp, trông có vẻ khí độ bất phàm nhưng trên khuôn mặt lại chỉ chút tàn nhang, toàn bộ phong tư cùng khí độ liền bị mất đi không còn chút nào!

Diệp Nhạn năm nay hai mươi tuổi, tu vi đạt đến Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh, ở độ tuổi này mà có tu vi như vậy thì cũng thuộc vào loại tầm trung.

Quan trọng hơn cả, ca ca của Diệp Nhạn chính là Diệp Ứng - đệ nhất thiên tài của Diệp gia.

Diệp Khôn cùng Diệp Nhạn xưa nay vốn không chung đường, nguyên nhân chủ yếu là do trước đây Diệp Nhạn ý vào bản thân mình là Tiên Thiên tu sĩ đi khi dễ Diệp Viễn. Kết quả ngược lại bị Diệp Khôn nhỏ hơn hẳn bốn tuổi giáo huấn một trận, cũng bởi vậy mà kết thù hận với nhau.

Diệp Khôn nhũ nhũ mày, hẳn cũng không phải sợ Diệp Nhạn, dù sao tu vi hiện tại của hắn đã là Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh.

Chỉ là...

Nghĩ đến việc chính mình muốn ẵm đầu thực lực, Diệp Khôn cũng không quan tâm đến hắn, chỉ lạnh lùng liếc qua một cái rồi thu hồi ánh mắt tiếp tục hướng phía Diệp phủ đi tới.

"Chậm đã!"

Diệp Nhạn cười lạnh, cước bộ nhoáng một cái liền xuất hiện trước mặt Diệp Khôn. Chỉ là cước bộ của hắn cùng Diệp Khôn hoàn toàn bất động, mau lẹ hung hãn, chính là tu luyện Phá Lang Hành từ Tàn Lang Khiếu Nguyệt chiến kỹ diễn hóa thành thân pháp võ học.

"Có chuyện gì?" Diệp Khôn khước miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Khôn, hàn quang trong mắt Diệp Nhạn chợt lóe nhưng lại cười nhạt nói: "Vi huynh chỉ là quan tâm đến tộc đệ bị một con cự miêu dọa ngất đi thôi."

Nói xong, Diệp Nhạn tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt đảo qua bao vải phía sau Diệp Khôn, thấy rõ bên trong chỉ là miếng thịt nướng thì không khỏi cười ha ha nói: "Diệp Khôn tộc đệ, ngươi không phải là bị cự miêu hù dọa nên chuyển sang khi dễ dã thú khác chứ?"

"Chuyện này không cần ngươi lo lắng, hay là huynh trưởng nên quan tâm đến bản thân mình thì thỏa đáng hơn, dù sao cũng là dựa vào được vật cường ép tăng lên Thần Lực Cảnh, căn cơ bất ổn, cẩn thận cả đời cũng không thể đạt thông kinh mạch!" Diệp Khôn lạnh lùng trả lời.

Nếu đổi lại là trước kia, Diệp Nhạn nghe lời này chắc chắn thẹn quá hóa giận. Hắn dựa vào được vật cường ép tăng lên tu vi không sai, nhưng khó chịu nhất là có người ở bên tai hắn nhắc tới điều đó.

Nhưng vượt ra khỏi dự kiến của Diệp Khôn chính là Diệp Nhạn không hề tức giận, còn cười nói: "Diệp Khôn tộc đệ, vi huynh chính là quan tâm đến ngươi, bất quá trong mắt ngươi không có bề trên, vi huynh ngược lại muốn lãnh giáo một phen, xem xem tộc đệ gần đây tu vi có rút xuống không!"

Chưa dứt lời, Diệp Nhạn hai tay trao một cái liên bay thẳng đến Diệp Khôn đánh tới, phối hợp với Phá Lang Hành thân pháp, cả người giống như một con sói đang chụp vào con mồi.

Diệp Khôn đối với việc này đã sớm có phòng bị, trong lòng thầm than một tiếng, đồng thời trong mắt hiện lên một mảnh lửa nóng. Tuy rằng hắn có tâm kế muốn ẵm nhẫn nhưng dù sao vẫn là tuổi trẻ máu nóng, Diệp Nhạn liên tiếp khiêu khích còn chủ động ra tay, hắn nếu không ra tay phản kích thì chỉ sợ không phải đơn giản trở thành trò cười trong tộc, thậm chí còn bị mọi người phỉ nhổ!

Dù sao Tu Tiên chính là nghịch thiên mà đi, nếu ngay cả dũng khí đối mặt với khiêu chiến còn không có thì lấy đâu ra can đảm mà nghịch thiên!

Đối mặt với một kích hung dữ của Diệp Nhạn, Diệp Khôn thần hình chợt động, hai tay nhẹ nhàng xuất ra một chiêu Linh Hồ Tham Trảo.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Khôn chợt phát hiện trong mắt Diệp Nhạn hiện lên thần sắc mưu kế đã thực hiện thành công, thần sắc rất tự tin giống như hắn đã biết trước vậy.

Không đúng!

Diệp Khôn trong lòng chợt động, tu vi Thần Lực Cảnh của Diệp Nhạn dựa vào được thảo cường ép tăng lên cho nên căn cơ bất ổn, lúc trước Diệp Khôn từng lấy tu vi Kiện Cốt Cảnh cùng Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp là có thể cùng hắn quần nhau một trận, nhưng hiện tại Diệp Nhạn lại rất tự tin, chẳng lẽ...

Những ý nghĩ chỉ nhoáng lên trong đầu Diệp Khôn, chẳng qua Diệp Nhạn đã đánh tới trước người, không để cho hắn suy nghĩ nhiều!

"Dừng tay!"

Ngay tại thời điểm hai bên sắp va chạm, một tiếng đại môn Diệp phủ được mở ra vang lên. Ngay sau đó, một đạo quang ảnh hiện lên, vừa đúng lúc ngăn cách hai người.

Diệp Khôn mượn cơ hội này bay ngược về phía sau, vừa quay đầu lại đã thấy trước đại môn Diệp phủ một thân hình nữ tử dáng người hết sức thon dài đang ngao nghể đứng thẳng, nàng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt mỹ lệ thành thực ôn trọng, một đôi mắt tinh bùng bùng lộ ra khí thế oai hùng.

"Nguyệt tỷ." Diệp Khôn hô một tiếng.

"Nguyệt tỷ." Diệp Nhạn cũng trông thấy người vừa tới, ánh mắt hiện lên một chút không cam lòng nhưng lại không tiếp tục ra tay.

Nguyên bản Diệp Khôn đã cảm thấy vẻ mặt của hắn không thích hợp, theo bản năng nhìn về hai tay để phía sau của Diệp Nhạn, đồng tử đột nhiên co rút lại!

Chỉ thấy trên hai tay Diệp Nhạn ần ần lóe ra linh quang... Linh khí!

Tiên Thiên đệ lục tăng Thông Kinh Cảnh!

Diệp Khôn dùng ánh mắt không thể tin nhìn Diệp Nhạn, hắn căn bản không nghĩ đến, Diệp Nhạn vậy mà đã đạt đến Tiên Thiên đệ lục tăng.

Trong lúc Diệp Khôn đang ngây người, Diệp Nguyệt chậm rãi đi đến, dưới chân không mang theo một tia khói bụi nào giống như đang nhẹ nhàng lướt trên mặt đất.

Bước chân như hoa sen, chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ bát tăng Hóa Khí Cảnh mới có thể làm được. Sau khi đạt tới Hóa Khí Cảnh, Tiên Thiên nguyên tinh trong cơ thể tu sĩ cùng với linh khí dung hợp, đối với lực đạo đã khổng lồ tởm, cũng chỉ khi đạt được trình độ này mới có thể xưng là cao thủ!

Hiện tại trong đám Diệp gia trẻ tuổi, có thể trước ba mươi tuổi đạt được tu vi Hóa Khí Cảnh cũng không quá ba người!

Diệp Nguyệt bước lên vài bước tới trước mặt hai người, mặt không chút biểu tình nói: "Đứng trước Diệp phủ tư đâu còn ra cái thể thống gì nữa đây, hay là các người muốn mọi người ở Vạn Trúc quốc đem vương thất chúng ta ra làm trò cười?"

Hai người lúc trước tư đấu, xung quanh đã sớm có không ít dân chúng Vạn Trúc quốc vây xem. Diệp gia thân là vương thất Vạn Trúc quốc nên gia quy rất nghiêm, dân chúng tuy rằng kính sợ nhưng cũng không e ngại. Chẳng qua chứng kiến hai người đứng yên không đánh nữa, đám dân chúng xung quanh có vẻ thất vọng tởm đi.

"Không dám!"

Diệp Khôn cùng Diệp Nhạn rung mình, vội vàng nói.

Dù sao Diệp gia bọn họ chính vương tộc của Vạn Trúc quốc, chuyện tình liên lụy đến thể diện gia tộc, kể cả Diệp Khôn có to gan lớn mật cũng không dám mạo phạm.

Diệp Nhạn tuy hung hăng can quấy, nhưng cũng không dám đắc tội với Diệp Nguyệt có tu vi Hóa Khí Cảnh, chưa kể Diệp Nguyệt chính là nữ nhi của gia chủ Diệp Nam Thiên. Trong lòng hắn biết rõ kế hoạch giáo huấn Diệp Khôn lần này xuất hiện Diệp Nguyệt thì không thể thực hiện được nữa, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Diệp Khôn một cái rồi xoay người rời đi.

Thẳng đến khi hắn đi vào Diệp phủ, Diệp Khôn lúc này mới có chút thất thần nói: "Đa tạ Nguyệt tỷ tương trợ."

Diệp Nguyệt thân nhiên liếc Diệp Khôn một cái, nói khẽ: "Sự tình Thu Liệp lần trước chính là việc ngoài ý muốn, đừng quá để trong lòng, đệ gần đây tu luyện có chỗ lùi biếng rồi."

Dừng lại một chút, nàng bổ sung: "Diệp Nhạn có thể tấn cấp Thông Kinh Cảnh nhanh như vậy, cũng là do Diệp Ứng cho hắn một miếng linh thạch mà thôi, liên tiếp cưỡng ép tăng lên tu vi làm cho cảnh giới của hắn cực kỳ bất ổn, nếu đệ cố gắng thì vượt qua hắn cũng không phải là việc gì khó khăn."

Diệp Khôn sững sờ, cúi đầu không nói.

Cái gọi là linh thạch, chính là một miếng đá bên trong tràn ngập linh khí có thể nói là thiên địa kỳ vật. Tuy nói trong thiên địa tràn ngập linh khí giống như không khí làm cho sinh mệnh cảm thấy dễ chịu, tu sĩ có thể hấp thu nhưng lại khó có thể luyện hóa. Nhưng linh khí ẩn chứa bên trong linh thạch lại không giống như vậy, tu sĩ có thể dễ dàng hấp thu chúng, đây chính là một đồ vật tu luyện tuyệt hảo. Đồng thời, linh thạch có thể dùng để bố trí pháp trận, luyện chế đan dược, chế tác linh khí, đối với tu sĩ mà nói có giá trị vạn kim.

Chẳng qua linh thạch mặc dù tốt nhưng lại rất khó kiếm được, ngay cả một số Trưởng lão trong tộc cũng không có. Lấy thân phận Diệp Nhạn căn bản đừng nghĩ đến linh thạch nên cũng chỉ có đệ nhất thiên tài Diệp Ứng mới có thể đạt được lực lượng ủng hộ lớn trong gia tộc, tài nguyên thu hoạch được khiến người khác trông mà thèm.

Mà Diệp Nhạn có thể nhanh như vậy đạt tới Tiên Thiên đệ lục tăng Thông Kinh Cảnh, rõ ràng liên quan đến ca ca Diệp Ứng của hắn.

Chẳng qua Diệp Khôn không nghĩ như vậy, ngày trước Diệp Nhạn so với hắn tu luyện sớm hơn bốn năm nhưng vẫn bị hắn đánh bại. Nhưng hiện tại Diệp Nhạn đã tiến giai Tiên Thiên đệ lục tăng Thông Kinh Cảnh, mặc dù tu vi Diệp Khôn chỉ kém hắn một tầng nhưng Tiên Thiên đệ lục tăng chính là một bờ ngấn cách.

Vượt qua, liền có thể hấp thu linh khí, tu luyện chiến kỹ, cho dù là ba tên Diệp Khôn liên thủ cũng không phải là đối thủ của Diệp Nhạn đã tu luyện chiến kỹ!

Mà Diệp Nhận có thể tấn chức đệ lục tăng tuyệt không đơn giản chỉ dựa vào linh thạch cùng được vật, hắn cũng phải trả một cái giá thật lớn!

Tương đương đến ưu đãi thật xa khi mình phát giác sự tình "Quý nhập vào người", đem so sánh với thiên tài như Diệp Ung thì chính mình tu luyện cũng có chút lợi lòng.

Diệp Nhận xuất hiện lần này giống như tiếng trống cảnh tỉnh đem Diệp Khôn tỉnh táo lại!

Chính xác, hiện tại mình mặc dù có ưu thế nhất định, nhưng nếu không cố gắng thì ưu thế đó chỉ sợ trong nháy mắt hóa thành bọt nước. Chứ đừng nói Diệp Ung là thiên tài trong Diệp gia, nếu mang hắn đặt vào toàn bộ hai mươi quốc gia thuộc Nam bộ Cảnh Châu thì căn bản không tính là gì. Dù sao Vạn Trúc quốc được Diệp gia nắm trong tay đối với hai mươi quốc gia này bất quá chỉ là thực lực nhỏ yếu nhất!

Thiên hạ anh tài vô số, Diệp Khôn hẳn căn bản không tính là gì!

Sau khi tỉnh ngộ, Diệp Khôn không khỏi mồ hôi lạnh đầm đìa, ánh mắt càng kiên định hơn. Trông thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Nguyệt, không khỏi khom người thành khẩn nói: "Đa tạ Nguyệt tỷ nhắc nhở!"

"Đệ rõ ràng là tốt rồi, trở về đi." Diệp Nguyệt sâu kín thở dài nhìn Diệp Khôn, trong đầu không khỏi hiện lên một thân ảnh, hai mắt hiện lên vẻ tiếc hận nồng đậm giống như đang lâm bẩm: "Nếu là Diệp Kiên tộc huynh ở đây, chỉ sợ cũng nói như vậy..."

Diệp Khôn thân thể cứng đờ, thương cảm trong mắt chợt hiện, dùng cước bộ trầm trọng mà kiên định chậm rãi đi vào Diệp phủ.

...

Diệp Kiên, đây chính là một cái tên mà hắn vĩnh viễn không bao giờ quên!

Diệp Kiên là đại ca của hắn, đồng thời cũng là một trong tam đại thiên tài của Diệp gia cùng với Diệp Nguyệt và Diệp Ung.

Mười sáu tuổi tiến giai Thần Lực Cảnh, mười tám tuổi tiến giai Thông Kinh Cảnh, hai mươi tuổi đạt tới Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh, hai mươi ba tuổi bước vào Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh. Bên trong toàn bộ Diệp gia, cũng chỉ có Diệp Ung là người có thiên phú vượt qua đại ca hắn.

Cũng bởi đại ca hắn mà địa vị cha mẹ Diệp Khôn trong tộc cũng được đề cao, phụ thân Diệp Kiếm Hải của hắn vốn thuộc chính hệ trong gia tộc, là đường đệ của gia chủ đương thời Diệp Nam Thiên. Theo lý thuyết, địa vị một nhà Diệp Khôn ở Diệp gia hẳn là không tồi.

Nhưng cho dù là xuất thân thì cũng vô pháp bù lại được cho việc không có linh căn. Phụ thân Diệp Khôn lúc mười tuổi trải qua kiểm tra được báo là không có linh căn, căn bản không có cách nào để Tu Tiên.

Mà đối với những Tu Tiên gia tộc như Diệp gia, không có linh căn chính là đại biểu cho không có năng lực!

Cứ như vậy, phụ thân Diệp Khôn tuy là chính hệ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp quản một số ít sinh ý bên ngoài gia tộc đem toàn bộ kỳ vọng ký thác lên bản thân hai đứa con trai mình.

Dù sao hiện giờ bên trong Diệp gia, cho dù địa vị thấp, chỉ cần con cái có thiên phú kinh người, đồng dạng cũng có thể đạt được địa vị cực cao. Mà hai đứa nhi tử của hắn, Diệp Kiên cùng Diệp Khôn cũng không phụ kỳ vọng của mình, đều là tu sĩ có được linh căn. Trong đó, Diệp Kiên lại càng thiên phú kinh người, hai mươi tuổi đã tiến giai Tiên Thiên đệ thất tầng, cha mẹ đều dựa vào con cái mà hưởng phú quý, phụ thân Diệp Khôn cũng trở thành người chưởng quản tài chính của Diệp gia.

Hai mươi năm ần nhần không cam lòng, cuối cùng cũng được "Một bước lên trời", có thể thấy được phụ thân Diệp Khôn có bao nhiêu kích động.

Mà Diệp Khôn tuy rằng thiên phú kém đại ca, nhưng bởi vì địa vị phụ thân trong gia tộc được đề cao nên đạt được đại lượng tài nguyên. Thời điểm Diệp Khôn mười tuổi mỗi tháng đều có thể thu được ba gốc Vân Biên Thảo, thảo dược này cũng không phải mấy loại như Chích Dương Thảo có thể so sánh, không nói đến được hiệu gấp năm sáu lần, thậm chí hấp thu cũng dễ dàng hơn so với Chích Dương Thảo!

Nhưng hạnh phúc thường ngắn ngủi, giống như ảo ảnh trong mơ rất nhanh biến mất.

Ba năm trước, cũng chính là lúc Diệp Khôn mười ba tuổi, Diệp Kiên trong một lần thực hiện nhiệm vụ hộ tống cực kỳ bí mật của gia tộc đã gặp phải địch nhân tập kích đã bỏ mình.

Sau khi Diệp Kiên tử vong, phụ thân hắn liền trực tiếp hướng gia tộc xin rút khỏi chức vị chưởng quản tài chính trong tộc. Mà người tiếp nhận vị trí phụ thân Diệp Khôn hiện giờ chính là phụ thân của Diệp Ung, Diệp Quyên. Đồng dạng là chính hệ của Diệp gia không có linh căn, cũng dựa vào con cái mà hưởng phú quý.

Đại ca thiên tài chết thảm, phụ thân đánh mất quyền lực, một nhà bọn họ tại Diệp gia địa vị cũng kịch liệt giảm xuống nên số lượng tài nguyên được phân phát cũng trở nên cực ít ỏi. Vốn là một tháng được phát ba gốc Vân Biên Thảo cũng biến thành loại thấp nhất Chích Dương Thảo. Nếu không phải đại ca bỏ mạng vì gia tộc thì chỉ sợ Diệp Khôn cũng giống như những Tiên Thiên tu sĩ bình thường của Diệp gia, mỗi tháng được phát một gốc Chích Dương Thảo mà thôi!

Tuy nhiên, năm Diệp Khôn mười ba tuổi, nhìn thấy phụ thân đầu đầy tóc bạc giống như mất hết hy vọng, mẫu thân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt thì hắn

đột nhiên trở nên thành thực hơn.

Cũng chính năm đó, hấn vụng trộm tiến vào Phong Tuyết sơn mạch thu thập thảo dược, tìm kiếm linh thảo dễ dàng hấp thu gia tăng tốc độ tu luyện.

Năm đó, hấn từ một tên lười biếng, quần là áo lụa trở nên hăng hái phấn đấu cố gắng tu luyện.

Cũng vào năm đó, Diệp Khôn đã thề, hấn sẽ thay đại ca của hấn, nhất định cố gắng. Diệp Khôn hấn sẽ trở thành tu sĩ mạnh nhất Diệp gia, làm cho phụ thân hấn một lần nữa khôi phục dáng vẻ tươi cười, làm cho toàn bộ Diệp gia đều lấy hấn mà kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cẩn Nuốt Chích Dương Thảo.

Sáng sớm, khi những ánh mặt trời còn chưa xuất hiện, tại quảng trường luyện công của Diệp phủ đã vang lên từng tiếng âm thanh va chạm.

Diệp Khôn đứng trước một cây cọc gỗ được bao quanh bằng tinh thiết, hai tay hai chân điên cuồng đánh lên cọc gỗ trước mặt.

Theo quyền cước đánh ra, bên ngoài cọc gỗ được bọc bằng tinh thiết không ngừng xuất hiện một đám dấu vết lồi lõm thật lớn.

"Bùm!" "Bùm!" "Bùm!"

Âm thanh nặng nề quanh quần vang lên trên quảng trường, Diệp Khôn ánh mắt chuyên chú, dùng hết khí lực toàn thân phóng ra một cước!

"Ba!"

Vỏ sắt vỡ vụn, cọc gỗ đổ sập.

Diệp Khôn thở mạnh ra một hơi, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng người lên.

Hơi thở trì hoãn một chút, Diệp Khôn từ bên cạnh lấy một bao cát thật lớn đặt lên vai, bắt đầu vận dụng Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp chạy vòng quanh quảng trường.

Chạy băng băng không ngừng bên trong quảng trường, ánh mắt trời chậm rãi xuất hiện, quảng trường luyện công cũng dần dần náo nhiệt lên.

Nơi đây vốn là chỗ cho đệ tử Diệp gia rèn luyện, vào mỗi buổi sáng sớm đệ tử Diệp gia thường tới đây luyện công.

Lúc mấy tên đệ tử Diệp gia đến trước, nhìn thấy Diệp Khôn đang chạy như bay vòng quanh quảng trường thì không khỏi cười khinh thường một tiếng.

"Không nghĩ tới hấn còn mặt mũi đến nơi này."

"Đúng vậy, nếu ta là hấn thì đã sớm đào một cái hố để chui xuống rồi. Tu Tiên nhất đạo vốn nghịch thiên mà đi, thế mà cũng bị một con hổ lớn dọa cho ngã đi, thành tựu trong tương lai cũng chỉ như vậy mà thôi."

Theo quảng trường đi vào, đệ tử Diệp gia càng ngày càng nhiều, lời châm chọc cũng không dứt bên tai.

Chẳng qua Diệp Khôn đối với việc này mất diếu tai ngo, tự mình tiếp tục rèn luyện.

Những âm thanh châm chọc này thẳng đến lúc Trường lão truyền công Diệp gia tới mới dần dần biến mất.

"Khôn ca, đừng để ý đến những tên nhảm chán kia."

Diệp Viễn lưng đeo bao cát chạy phía sau Diệp Khôn, hấn sau khi hỗ trợ làm điểm tâm ở phòng bếp liền đến quảng trường luyện công. Nghe được những lời châm chọc này trong lòng hấn rất phản hận, chẳng qua những kẻ dám châm chọc Diệp Khôn đều là Tiên Thiên tu sĩ, một tên Hậu Thiên võ giả như hấn, dĩ nhiên không dám đến trước mặt giáo huấn.

"Không sao đâu."

Diệp Khôn cười nhạt, ánh mắt vô cùng kiên định cùng trong suốt.

Nếu ngay cả một ít lời đồn nhảm cũng không chịu nổi vậy thì tương lai làm sao có thể thừa nhận nỗi khổ Tu Tiên nghịch thiên mà đi?

Tập luyện ở quảng trường luyện công đầy hai canh giờ, Diệp Khôn mới mang cái thân hình đang bị con đười ươi hành hạ đi về chỗ ở.

Chiếc giường lần trước bị gãy do tấn chức Thần Lực Cảnh đã sớm được hắn tìm cơ che giấu, hiện tại cũng được thay bằng một chiếc giường mới.

Diệp Khôn từ đáy giường lấy ra một chiếc hộp gỗ rồi từ từ mở ra, bên trong hộp là hai mươi gốc Chích Dương Thảo.

Sau hai canh giờ rèn luyện, trong bụng Diệp Khôn đã sớm rỗng tuếch. Những gốc Chích Dương Thảo tỏa ra một mùi tanh tanh cay cay, lúc này lại giống như một món mỹ vị làm cho hắn chảy nước miếng rùng rùng.

Bây giờ trong bụng đã bị con đười ươi làm cho rất khó chịu, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, hiện tại chính là thời điểm tiêu hóa tốt nhất. Suy đoán của hắn thành hay bại liền dựa vào lần này!

Diệp Khôn đưa tay lấy từ trong hộp một gốc Chích Dương Thảo, trực tiếp há miệng nuốt vào.

Mùi vị tanh cay tràn ngập khoang miệng, Diệp Khôn cố nén cổ mùi vị khó chịu kia bắt đầu từ từ cắn nuốt.

Một cỗ nhiệt lưu tanh cay theo cổ họng trôi xuống chảy vào trong bụng.

Được lực của Chích Dương Thảo quả không hổ danh cuồng bạo, bình thường Diệp Khôn phục dụng cũng phải đập nát nó ra sau đó phục dụng một chút bột phấn. Hiện giờ một hơi nuốt xuống, được lực cuồng bạo ở trong cơ thể tàn phá bừa bãi, Diệp Khôn chỉ cảm thấy toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh, trong bụng truyền đến một cỗ cảm giác quặn đau.

"Tại ta quá nóng vội sao?"

Diệp Khôn trong lòng hoảng hốt, bất quá hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng dựa theo bí quyết đã thông gân mạch chậm rãi vận hành.

Nhiệt lưu cuồng bạo bên trong cơ thể điên cuồng va chạm, Diệp Khôn rất nhanh mồ hôi đầy đầu, đang lúc hắn sắp chịu đựng không nổi sự đau nhức này thì dạ dày bỗng nhiên truyền đến một cỗ hấp lực thật lớn.

Được lực cuồng bạo tràn ngập bên trong cơ thể vừa chạm phải cỗ hấp lực này liền lập tức giống như một chú cừu non ngoan ngoãn lao thẳng đến dạ dày. Cùng lúc đó, một cỗ được lực cuồng bạo trực tiếp hóa thành một dòng khí lưu tinh thuần chảy vào tứ chi bách hải.

"Thành công?"

Diệp Khôn không thể tin mở to hai mắt, ánh mắt nhìn sang chiếc đồng hồ cát cạnh giường thì mới phát giác thời gian đã trải qua một canh giờ.

Thử người ra một lúc, trên mặt Diệp Khôn nhất thời tràn ngập vẻ mừng như điên!

Một canh giờ!

Chỉ cần một canh giờ đã bằng nửa tháng hắn điên cuồng rèn luyện mới có thể tiêu hóa hết một gốc Chích Dương Thảo!

Nhéo nhéo cánh tay, tu vi hiện tại của hắn tuy rằng chỉ dừng ở Thiên Thiên đệ ngũ tầng nhưng lực lượng ước chừng đã tăng thêm một trăm cân!

Nói cách khác, lần này hắn không những tiêu hóa được Chích Dương Thảo mà còn hấp thu hoàn toàn được lực của Chích Dương Thảo.

Hiệu quả này đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của Diệp Khôn!

Diệp Khôn nhìn về phía hộp gỗ, theo bản năng liền muốn tiếp tục phục dụng Chích Dương Thảo, tuy nhiên lý trí đã ngăn trở hắn làm như vậy.

Bởi vì cảm giác đói trong bụng đã theo việc phục dụng Chích Dương Thảo mà biến mất giống như đã được ăn uống no nê, điều này khiến cho lòng Diệp Khôn dần dần hiện lên một suy đoán.

Cảm giác đói bụng của hắn dường như cũng không phải hoàn toàn là do thiếu thực vật.

Hãy nói cách khác, cỗ cảm giác đói bụng này rất có thể liên quan đến linh khí!

Chích Dương Thảo chính là linh dược, linh dược lại được phân ra thành cửu phẩm. Mặc dù Chích Dương Thảo không phải là linh dược có phẩm cấp nhưng trong đó vẫn ẩn chứa thiên địa linh khí.

Không chỉ có Chích Dương Thảo như vậy, vạn vật trên thế giới đều hàm chứa thiên địa linh khí. Cho nên mới nói rằng vạn vật đều có linh, chẳng qua chỉ khi nào linh khí đạt tới trình độ nhất định mới có thể chân chính xưng là linh vật.

Bên trong Diệp gia, thức ăn đều được làm bằng thực phẩm tốt tràn đầy linh khí. Ví dụ như Tinh Thiết Trúc Măng, nơi gieo trồng tràn đầy linh khí. Mà

con đã trư lần trước hần ăn, tuy hình thể to lớn nhưng cũng không được tính là yêu thú, linh khí ẩn chứa trong cơ thể xa xa không theo kịp một gốc Chích Dương Thảo nhỏ.

Lặng lặng suy tư một hồi, Diệp Khôn liền đứng dậy ly khai khỏi phòng, hướng tới rừng cây ngoài thành đi tới.

Nếu đã biết rõ bí mật việc thân thể tiêu hóa linh vật, hần tự nhiên sẽ tiếp tục rèn luyện làm cho cơ thể lần thứ hai trở nên đói bụng tiếp tục hấp thu.

Nhớ ngày đó, hần sau khi đạt được năng lực này còn vì chuyện đói bụng mà trở nên khổ não. Nhưng hiện giờ lại mong muốn mình được đói bụng, thật đúng là thể sự vô thường..

Thời gian kế tiếp, Diệp Khôn mỗi sáng đều đứng giờ xuất hiện ở quảng trường luyện công. Không quản tới những âm thanh trào phúng xung quanh luyện tập tròn hai canh giờ, tiếp đó liền hấp thu một gốc Chích Dương Thảo. Ngay sau đó lại tiếp tục ra bên ngoài thành lên núi luyện tập một lần nữa, tiếp tục hấp thu một gốc Chích Dương Thảo.

Nếu đổi lại là người khác, khổ luyện điên cuồng như vậy thì đã sớm bị ám thương trên người. Nhưng chuyện này đối với Diệp Khôn mà nói thì không đáng là gì. Chích Dương Thảo ngay tại chỗ bổ sung khí huyết có tác dụng trị liệu ám thương, mà hần một ngày có thể hấp thu hai gốc, ngoại trừ mệt nhọc bên ngoài thì cũng không phải vì ám thương mà sinh ra bệnh tật.

Sau hai tuần, hai mươi gốc Chích Dương Thảo đã bị hần hoàn toàn hấp thu. Lực lượng hiện giờ trên người Diệp Khôn đã đạt tới một ngàn năm trăm cân, có thể nói là sức lực lớn vô cùng.

Đồng thời, Diệp Khôn cũng mơ hồ có một loại cảm giác, hần hiện tại đã tiếp cận bình cảnh đệ lục tầng rồi!

Từ lúc tấn chức Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh đến lúc tiếp cận bình cảnh đệ lục tầng, chẳng qua chỉ ngắn ngủi có hai tuần lễ. Tin tức này nếu bị bên trong gia tộc biết được thì sợ rằng ngay cả tộc trưởng Diệp Nam Thiên luôn bế quan hàng năm cũng sẽ bị kinh động!

Niềm vui đến liên tiếp cũng không làm cho Diệp Khôn kinh sợ. Hần hiện tại đang tính toán làm thế nào để kiếm được một ít linh thảo hiệu quả tốt hơn để hấp thu, thử trùng kích bình cảnh Thông Kinh đã thông mười hai chính kinh, kinh thứ nhất - Thủ Thái Âm phế kinh.

Lấy địa vị trong tộc của hần hiện tại muốn từ trong tộc kiếm được linh thảo tự nhiên không dễ, muốn có linh thảo thì nhất định phải tự thân mình đi hái!

Phong Tuyết son mạch, kho tàng đầy rẫy yêu thú cùng linh thảo đối với Diệp Khôn tự nhiên là tốt nhất, cũng chính là lựa chọn duy nhất!

"Khôn ca, tại sao huynh còn ở đây?" Diệp Viễn đẩy cửa phòng Diệp Khôn ra, nhìn Diệp Khôn đang ngồi khoanh chân trên giường, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Khôn khẽ nhú mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy, trên mặt Diệp Viễn nhất thời trở nên cổ quái vô cùng: "Khôn ca, huynh thật sự quên hôm nay là ngày gì sao?"

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Khôn, Diệp Viễn đưa tay lên trán, vẻ mặt buồn bực: "Hôm nay chính là ngày đưa tiễn đội ngũ triều bá xuất phát, Khôn ca thân là Tiên Thiên tu sĩ nên phải đi trước đưa tiễn."

"Nga, chính ta cũng quên mất." Diệp Khôn hơi sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng.

Bên trong lãnh thổ rộng lớn của Cảnh Châu, mặc dù có rất nhiều tông môn, gia tộc Tu Tiên nhưng người chân chính thống trị lại là Vân Cảnh đế quốc hùng cứ cả một vùng Cảnh Châu rộng lớn vô ngần, thống trị không dưới vạn năm. Trong cái thế giới thực lực vì tôn này, có thể làm được như vậy đủ thấy thực lực của hoàng thất của Vân Cảnh đế quốc mạnh thế nào!

Mà hai mươi quốc gia Nam bộ vừa là nước phụ thuộc vừa là nước chư hầu!

Tuy rằng trên danh nghĩa là quốc gia độc lập, hơn nữa lại được Vân Cảnh đế quốc che chở. Nhưng hàng năm, hai mươi nước phụ thuộc này đều phải nộp lên cho Vân Cảnh đế quốc đại lượng cống phẩm. Hơn nữa phải là vương tộc tự mình đưa lễ, địa vị đừng nói không bằng người đứng đầu một quận Vân Cảnh đế quốc, thậm chí ngay cả một ít thành chủ của một thành lớn so ra còn kém hơn. Hơn nữa, dân chúng ở hai mươi nước phụ thuộc thực lực cực kỳ nhỏ yếu, diện tích cũng không bằng một quận nhỏ nhất của Vân Cảnh đế quốc. Cho nên rất nhiều người cho rằng Vân Cảnh đế quốc không thấu tóm hai mươi nước phụ thuộc này cũng chỉ vì chúng trông khá chướng mắt mà thôi.

Một tháng sau chính là lễ bá trời kỷ niệm Vân Cảnh đế quốc được thành lập, Vạn Trúc quốc cũng thuộc hai mươi quốc gia Nam bộ cho nên đội ngũ triều bá hàng năm thường phải xuất phát trước một tháng, lần này dĩ nhiên cũng giống như vậy.

"Đi thôi, đi xem náo nhiệt một lần cũng tốt."

Diệp Khôn đứng dậy, trong đầu cũng đang nghĩ đến thành viên vương thất lần này phụ trách làm đặc phái viên đường như chính là đệ nhất thiên tài Diệp Ung, cũng không biết tên Diệp Nhạn kia có được làm đặc phái viên cùng đi hay không nữa?

Đối với thế giới bên ngoài Vạn Trúc quốc, Diệp Khôn vô cùng chờ mong. Chẳng qua với tư vị hiện tại của Diệp Khôn thì cũng không tới phiên hần trở thành đặc phái viên đại biểu cho Vạn Trúc quốc.

Đọc theo đường đi, Diệp Khôn mặt không chút biểu tình, mà Diệp Viễn ở bên cạnh có vẻ kích động dị thường.

"Khôn ca, huynh nói công phẩm lần này của chúng ta là cái gì?"

"Còn cái gì nữa, nhất định định là Tinh Thiết Trúc, Vạn Trúc quốc ta cũng chỉ có Tinh Thiết Trúc làm cho Vân Cảnh đế quốc để trong mắt."

"Hài, nghe nói Vân Cảnh đế quốc nam anh tuấn nữ xinh đẹp, mỗi người đều là Tiên Thiên tu sĩ. Không biết Diệp Ứng tộc huynh lần này đi có thể hay không lừa gạt được một tiên nữ xinh đẹp mang về nhà? Ha ha ha!"

Nghe âm thanh huyền ảo của mập mập bên cạnh, Diệp Khôn khinh thường liếc mắt một cái, vẻ mặt cũng hơi phiền muộn.

Trong lòng ai cũng có quốc gia của mình, gia tộc hàng năm đều phải nộp đại lượng cống phẩm để đổi lấy địa vị hiện tại, trong tâm ai ai cũng rất bất mãn.

Chỉ là bên trong tộc đòi hỏi tương truyền Vân Cảnh đế quốc thực lực mạnh mẽ cỡ nào, giống như tùy tiện dùng một ngón tay cũng có thể làm Diệp gia hóa thành tro bụi, Diệp Khôn đương nhiên rõ ràng vận mệnh bị ai của quốc gia nhỏ bé như Vạn Trúc quốc.

Đừng nói đến Vân Cảnh đế quốc khổng lồ, thậm chí bên trong hai mươi phụ thuộc cũng không ít quốc gia có thể dễ dàng làm Vạn Trúc quốc diệt vong. Nếu trong Vạn Trúc quốc không có ba gã Trúc Cơ tu sĩ tọa trấn cùng với tổ tiên Diệp gia có một chút quan hệ sâu xa với một Đại môn phái bên trong Vân Cảnh đế quốc thì Vạn Trúc quốc đã sớm bị các nước láng giềng thôn tính.

Bất quá một ngày nào đó, hắn sẽ dùng chính thực lực của mình, làm cho Diệp gia không bị bất cứ kẻ nào ức hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Phong Tuyệt Sơn Mạch.

Khi Diệp Khôn cùng Diệp Viễn tới đại môn Diệp phủ thì nơi đây đã sớm đứng đầy đệ tử Diệp gia. Hai bên đường lớn trước cửa vương phủ Diệp gia, đám đệ tử Diệp gia đều mang vẻ mặt trang nghiêm đứng thẳng. Những tên đệ tử trẻ tuổi này trên người tỏa ra một cỗ uy thế nhàn nhạt hiển nhiên đều là Tiên Thiên tu sĩ!

Diệp gia hiện tại có thể nói là tình thế đã mang ra hết. Gần trăm tên Tiên Thiên tu sĩ trẻ tuổi đứng yên chỉnh tề làm cho dân chúng Vạn Trúc quốc đang đứng vây quanh cũng không dám thở mạnh. Mà ở phía trước trăm tên tu sĩ kia chính là một gã nam tử mặc bạch y tuổi không quá lớn, hắn ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, diện mạo không tính là anh tuấn nhưng ánh mắt sáng ngời, thiên đình sung mãn cũng tăng thêm vẻ bất phàm. Trên người lộ ra một cỗ khí thế sắc bén giống như một thanh lệ kiếm xuất khỏi vỏ, ở bên trong đám đệ tử Diệp gia có vẻ rất chói mắt!

Đây chính là Diệp gia đệ nhất thiên tài, đồng thời cũng là người duy nhất trong đám trẻ tuổi Diệp gia đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh!

Diệp Ứng!

Nghe nói Diệp Quyền lấy cái danh tự này chính là hy vọng Diệp Ứng có thể giống như một con hùng ưng trở thành một nam tử ngạo thị trời cao.

Bất quá Diệp Khôn cùng tên đệ đệ Diệp Nhận của hắn không chung đường, ghét ố ghét cả ỏ, thấy phong tư Diệp Ứng như vậy, khóe miệng không khỏi nhẩy lên một cái: "Một nhà này có thể so với đám đom đóm rồi."

Diệp Viễn ở một bên nghe vậy thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng đính chỉ, đẩy đẩy Diệp Khôn: "Khôn ca, đi nhanh lên một chút."

Diệp Khôn nhún vai chậm rãi đi tới bên trong đội ngũ, hai mắt nhìn thẳng, lẳng lặng đứng yên.

Đám đệ tử Diệp gia xung quanh thấy hắn đi tới đây thì cùng lộ ra vẻ khinh thường. Chẳng qua lúc này đang là thời điểm quan trọng nên không ai dám lên tiếng châm chọc. Diệp Khôn cũng vui vẻ vì được thanh tĩnh, tự mình đứng ở phía cuối đội ngũ.

Một lát sau, từng chiếc xe ngựa bắt đầu từ trong Diệp phủ chạy ra ước chừng có gần trăm chiếc.

Trên xe ngựa đều dùng để chuyên chở Tinh Thiết Trúc. Tinh Thiết Trúc chính là nhị cấp Linh Trúc cứng rắn vô cùng, linh khí quán chú vào trong đó có thể sinh ra một luồng khí thơm mát làm người ta cảm thấy tâm cảnh yên ổn. Nghe đồn, bên trong binh khí quân lính của Vân Cảnh đế quốc có rất nhiều vũ khí dùng Tinh Thiết Trúc luyện chế, đó cũng chính là cống vật mà Vạn Trúc quốc hàng năm đưa lên.

Theo đoàn xe chạy ra, một gã nam tử trung niên một thân áo dài xanh biếc trước ngực thêu một bức Bàn Long Chi Trúc cùng một đám Trưởng lão Diệp gia theo sau đi ra.

Trông thấy người nọ, ngã tư đường vốn đang yên tĩnh nhất thời nổi lên một mảnh hoan hô "Quốc chủ" vang tận trời xanh, bằng vào điều này cũng đủ thấy Diệp Thiên Nam rất được dân chúng Vạn Trúc quốc kính yêu.

Đệ tử Diệp gia thấy xung quanh mình hoan hô như vậy, mọi người lại càng đứng nghiêm, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười tự tin.

Ngay cả Diệp Khôn vẻ mặt mất kiên nhẫn cũng dùng ánh mắt tôn kính nhìn nam tử trung niên này.

Nam tử trung niên này chính là gia chủ Diệp gia - quốc chủ Vạn Trúc quốc, đồng thời cũng là đại bá của Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên.

Diệp Khôn khắc sâu trong đầu, lúc hắn mười ba tuổi đứng trước mộ đại ca bất lực mà khóc, Diệp Nam Thiên đã đến đây vuốt đầu hắn nói: "Cứ tận tình mà khóc đi, tuy nhiên sau khi khi khóc xong thì hãy ưỡn ngực đứng lên cố gắng vượt qua đại ca ngươi, nam nhi Diệp gia ta không tồn tại lùi hèn nhất!"

Diệp Khôn đang suy nghĩ bay bổng, Diệp Nam Thiên cũng không chú ý tới tên tiểu chắt ở bên cạnh. Hắn mang theo vẻ mặt tươi cười ôn hòa nhưng cũng không mất đi sự uy nghiêm từng bước đi ra, theo sau hắn là mấy tên trưởng lão cùng đi với Diệp Ứng đến Vân Cảnh đế quốc.

Mấy người chậm rãi dạo chú mục qua Diệp Ứng bên cạnh.

Diệp Ứng lúc trước đang bận rộn sắp xếp cũng cúi đầu thi lễ, chỉ thấy người đứng trước mặt mỉm cười nói vài câu liền chậm rãi trở về Diệp phủ.

Bởi vì khoảng cách khá xa nên Diệp Khôn cũng không nghe thấy gia chủ nói cái gì. Chẳng qua nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Ứng thì hiển nhiên là dặn dò một số việc trên đường.

Diệp Khôn rõ ràng Diệp Ứng lần này làm đặc phái viên đi sứ Vân Cảnh đế quốc cũng chính là một cái tín hiệu của Diệp gia thông báo người đảm nhiệm việc thừa kế gia tộc chính là Diệp Ứng.

Tuy nữ nhi Diệp Nguyệt của Diệp Nam Thiên có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh nhưng Diệp Nguyệt là nữ nhân nên không thể thừa kế đại quyền Diệp gia, Diệp Ứng trở thành người thừa kế cũng là hy vọng của mọi người.

Lần này đi sứ cũng chính là một cái khảo hạch của Diệp gia đối với Diệp Ứng.

Theo một tiếng ra lệnh của Diệp Nam Thiên, đội ngũ triều bái lần này chậm rãi chạy ra khỏi Trúc Hải thành trong tiếng động lớn rầm rĩ dần dần hướng phía ngoại thành dời đi.

Lần đi sứ này, Diệp gia tổng cộng phái ra đội ngũ hơn hai trăm người. Trong đó, Tiên Thiên tu sĩ ba mươi người, Trúc Cơ tu sĩ một người. Chẳng qua ngoài dự liệu của Diệp Khôn, Diệp Nhận lần này cũng không hộ tống Diệp Ứng đi sứ Vân Cảnh đế quốc.

Diệp Khôn đứng trên tường thành nhìn đoàn xe phía xa xa, tầm mắt chuyển sang trên người Diệp Nhận đang được đám người xung quanh tăng bốc, hai mắt khẽ nheo lại.

Diệp Ứng lần này đã được coi là người chân chính kế thừa Diệp gia, Diệp Nhận là em ruột của hắn nên địa vị tự nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Mà hắn cùng Diệp Nhận vốn không chung đường, chuyện này thì mọi người cũng đều biết, nói vậy thì kế tiếp sẽ có không ít phiền toái tìm tới hắn đây.

Bất quá...

Diệp Khôn hít một hơi thật dài, đừng nói Diệp Ứng vẹn vẹn chỉ là người sắp được thừa kế, kể cả gia chủ thì cũng có làm sao. Đây là một thế giới coi trọng thực lực, việc hiện tại hắn phải làm chính là cố gắng tăng lên thực lực!

Đã tới lúc phải đi vào Phong Tuyết sơn mạch!

...

Phong Tuyết sơn mạch, cách Trúc Hải thành ba bốn mươi dặm về hướng Đông Bắc, tiến lên phía Bắc chính là Xích Viêm quận thuộc Nam bộ Vân Cảnh đế quốc. Nằm ở vị trí cuối cùng phía Nam Cảnh Châu chính là Vạn Trúc quốc, xuyên qua lãnh địa của hai mươi nước Nam bộ. Nơi đây thế núi liên miên, là một vùng khí ho cò gáy, cực kỳ hiểm ác.

Bên trong đây rẫy yêu thú kết thành từng đàn, thậm chí tồn tại không ít yêu thú có thực lực so sánh với Trúc Cơ tu sĩ được xưng là Nam bộ Cảnh Châu đệ nhất hiểm địa!

Tuy rằng Phong Tuyết sơn mạch nguy hiểm nhưng trong đó có đại lượng linh thảo, linh dược sinh trưởng. Mà da lông cùng yêu hạch của yêu thú đối với việc luyện khí, luyện đan chính là tài liệu thượng đẳng. Cho nên hàng năm đều có rất nhiều tu sĩ của hai mươi nước tiến vào bên trong săn bắt yêu thú, thu thập linh dược. Thu Liệp tổ chức hàng năm của Diệp gia cũng do Trưởng lão Trúc Cơ Cảnh dẫn đội mang đám đệ tử trẻ tuổi đến đây lịch lãm đồng thời săn bắt yêu thú, thu thập linh dược.

Có thể nói ở trong này nguy hiểm cùng kỳ ngộ song song tồn tại.

Bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch, Diệp Khôn đang bước nhanh hành tẩu trong rừng cây, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng đảo qua một ít chỗ trũng, quái thạch lởm chởm. Dựa theo kinh nghiệm hái thuốc trong dĩ vãng của hắn, ở những chỗ này thường thường sẽ có không ít linh thảo cùng linh dược tồn tại.

Lần này tiến vào Phong Tuyết sơn mạch vì mục đích thu thập linh thảo linh dược đột phá bình cảnh Thông Kinh. Lấy tu vi Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh hiện tại của hắn cộng với việc phục dụng Chích Dương Thảo lực lượng đã tới một ngàn năm trăm cân thì trừ phi gặp phải yêu thú, chứ đám dã thú bình thường dĩ nhiên là không sợ.

Ở trong rừng đi được mấy canh giờ, khuôn mặt Diệp Khôn cũng dần dần chuyển từ vẻ mong chờ ban đầu sang nghi ngờ.

Phong Tuyết sơn mạch này hắn không phải là chưa từng tới, địa hình xung quanh sớm đã nhập vào trong đầu. Nhưng trải qua ba canh giờ tìm kiếm hắn vẫn như trước không thu hoạch được chút linh thảo linh dược nào!

"Chuyện gì vậy nhỉ?"

Diệp Khôn đứng dưới một cây đại thụ cao gấp ba người mình, nhíu mày suy tư một trận, không khỏi giật mình vỗ đầu.

Hắn ngược lại quên mất, hai tuần lễ trước chính là ngày tổ chức Thu Liệp của Diệp gia, quá nửa đệ tử trẻ tuổi bất luận là Tiên Thiên tu sĩ hay Hậu Thiên võ giả đều kết bạn tiến vào bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch. Linh dược nơi này sớm đã bị càn quét không còn, muốn ở khu vực này tìm linh dược không thể nghi ngờ đây là việc làm vô ích.

Tương tự đến đây, về mặt Diệp Khôn cũng trở nên ngưng trọng.

Chẳng lẽ hắn phải xâm nhập vào trong Phong Tuyết sơn mạch?

Đây cũng không phải là chuyện đùa, dù sao bên trong Phong Tuyết sơn mạch chính là nơi yêu thú sinh sống. Những yêu thú này cũng không phải mấy con dã thú bình thường có thể so sánh được, không những thân thể mạnh mẽ, một ít yêu thú còn có thể thi triển yêu pháp tương đương với tu sĩ đã đạt tới Thông Kinh Cảnh thi triển chiến kỹ. Yêu thú tầm thường bình thường phải cần ba đến năm tu sĩ Thông Kinh Cảnh hợp lực đối phó, mà một ít yêu thú thực lực cường đại lại tương đương với Trúc Cơ tu sĩ!

Bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch, Diệp Khôn còn có thể ứng phó nhưng một thân một mình xâm nhập vào Phong Tuyết sơn mạch, tuyệt đối là hung hiểm vạn phần.

Cứ như vậy mà trở về?

Diệp Khôn không cam lòng, vừa nghĩ tới lúc trước bị Diệp Nhạn giễu cợt thì ánh mắt liền lạnh như băng, không khỏi hung hăng cắn răng một cái!

Phong Tuyết sơn mạch đích xác nguy hiểm, nhưng nếu ngay cả cái Phong Tuyết sơn mạch nhỏ nhỏ này mà cũng không dám tiến vào thì tương lai nói gì đến việc tung hoành thiên địa tiêu điều tự tại?

Nghĩ tới đây, Diệp Khôn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn khu rừng rậm màu sắc rõ ràng đã trở nên thâm u, vận khởi Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp, thoáng cái liền xông vào bên trong khu rừng rậm.

Phong Tuyết sơn mạch đã tồn tại trước cả hai mươi quốc gia Nam bộ, diện tích của nó cũng theo rừng rậm phát triển không ngừng mà trở nên rộng lớn. Bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch hiện tại kỳ thật đều do rừng rậm gần trăm năm nay khuếch trương ra, chân chính bước chân vào bên trong Phong Tuyết sơn mạch thì Diệp Khôn mới cảm giác thấy cảnh sắc có sự bất đồng rõ rệt.

Cổ thụ chọc trời xanh um tươi tốt, có cây cổ thụ cao tới hơn mười trượng, thân cành cao chót vót, cành lá rậm rạp, đem ánh mắt trời hoàn toàn che lấp. Trong rừng cây chông chênh chất đại lượng lá mục khiến toàn bộ khu rừng rậm tràn ngập một cỗ không khí ẩm ướt, hú bại.

Không ai biết được bên dưới đồng lá mục này dấu điểm nguy hiểm gì?

Trong rừng, Diệp Khôn cũng không đem Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp vận dụng đến mức tận cùng mà dùng tốc độ chậm chạp hơn rất nhiều. Cùng lúc đó, ánh mắt của hắn luôn cảnh giác quét bốn phía xung quanh.

Ở trong rừng hành tẩu ước chừng thời gian một nén nhang, trong lúc bụng Diệp Khôn nhịn không được cô cô lên một tiếng thì ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Chỉ thấy chỗ rẽ của một cây đại thụ cách bên phải hắn hơn mười hai trượng, một cây nấm ánh vàng rực rỡ ẩn trong bụi cỏ đại nhìn hết sức chói mắt!

"Đây là... Kim Linh Cô!" Nhìn cây nấm màu vàng giống như lông đuôi linh điều, Diệp Khôn không khỏi vui mừng quá độ!

Kim Linh Cô, bên trong Diệp gia chính là đãi ngộ cao nhất đối với đệ tử trẻ tuổi, nghe nói Diệp Ứng lúc đầu được phát hiện có thiên phú tu luyện thì phần thưởng gia tộc ban tặng cho hắn là một gốc Kim Linh Cô!

Đây chính là nhất phẩm linh dược hàng thật giá thật!

Thế gian linh dược được chia làm cửu phẩm, phẩm cấp càng cao thì linh khí ẩn chứa càng nồng đậm, dược hiệu cũng càng tốt hơn. Đối với linh dược đã ngoài nhị cấp, nghe nói chỉ có ở chỗ sâu nhất bên trong Phong Tuyết sơn mạch mới tồn tại. Nhưng ở trong đó có cả yêu thú tương đương với Trúc Cơ tu

sĩ trong truyền thuyết sinh sống, cho dù là ba gã Trúc Cơ tu sĩ của Diệp gia cũng không dám dễ dàng bước chân vào!

Tuy nhiên đối với Diệp Khôn mà nói thì hắn đã tìm được nhất phẩm linh dược Kim Linh Cô. Dược hiệu của nó không phải loại linh dược không có phẩm cấp như Chích Dương Thảo có thể so sánh, thậm chí linh khí của hai mươi gốc Chích Dương Thảo hắn ăn vào cũng không thể so sánh với một gốc Kim Linh Cô!

Quả nhiên dám mạo hiểm thì sẽ có hồi báo, Diệp Khôn không nghĩ tới rằng bản thân hắn vừa mới tiến vào Phong Tuyết sơn mạch đã có thể phát hiện ra gốc Kim Linh Cô này.

Diệp Khôn mừng như điên bước tới, hắn đi vài bước đã đến trước cây đại thụ đưa tay ra chuẩn bị hái gốc Kim Linh Cô.

Hiện tại toàn bộ tâm thần hắn đã bị Kim Linh Cô hấp dẫn, nguy cơ bỗng hiện lên!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiên Thiên Đệ Lục Tầng (1)

Ngay lúc Diệp Khôn đang rướn người lên định với tay hái, phía bên trên lớp lá mục bỗng nhiên nổ tung, một luồng gió tanh ập vào mặt!

Diệp Khôn kinh hãi, hắn ngoái đầu lại thì thấy bên trong đồng lá cây bay đầy trời có một con mãng xà còn to hơn cả thân hình hắn, mồm há to như chậu máu xông tới định đớp lấy hắn. Con mãng xà này hoá ra đang nấp dưới đồng lá mục nát. Nó chơi trò ôm cây đợi thỏ, dựa vào Kim Linh Cô hấp dẫn đã thú đến!

Khoảng cách gần như thế, Diệp Khôn muốn né tránh cũng cực kỳ khó khăn. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhanh chóng ngửa người ra đằng sau đúng theo chiêu Thiết Bán Kiều mới may mắn tránh được cú đớp của con mãng xà. Nhìn trực tiếp con mãng xà ngay sát mặt mình, Diệp Khôn hoảng sợ cứng người!

Tuy nhiên lúc này không phải lúc suy nghĩ vẩn vơ, hắn mượn sức cực lớn ở thất lưng, hai tay đập một cái, một chiêu Linh Hồ Tham Trảo xuất ra, hai tay như thanh đao đánh vào bụng con mãng xà!

Khi bàn tay Diệp Khôn đập vào thì không thấy máu tươi bắn ra mà chỉ thấy mãng xà thân hình uốn éo phi trên không trung. Nó tránh đi chỗ yếu nhất là phần bụng, Diệp Khôn cứ nghĩ chiêu này đã đắc thủ. Khi chiêu Linh Hồ Tham Trảo chạm tới thì phát ra âm thanh như tiếng kim loại va vào nhau.

Vây của con mãng xà vậy mà cứng rắn dị thường!

Ngay lúc Diệp Khôn còn đang kinh ngạc thì thân thể con mãng xà bỗng đập xuống giống như một cây gậy từ trên không đánh tới!

Nếu hắn bị trúng đòn đánh này thì con mãng xà này chắc chắn sẽ giờ chiều cuốn chặt hắn lại. Tuy nói hiện giờ lực lượng của Diệp Khôn đã đạt tới một ngàn năm trăm cân nhưng hắn cũng không dám để con mãng xà cuốn chặt.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Khôn lặn một vòng, khó khăn lắm mới tránh thoát được. Tay hắn chống đất bật lên đứng thẳng rồi ngoái đầu lại.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ chân diện mục của đại gia hoả này!

Đây là một con cự mãng thân dài khoảng bảy tám trượng, vẩy trên thân màu nâu xám giống hệt như màu của chiếc lá mục từng, nếu không quan sát cẩn thận rất dễ bị màu sắc trên người nó đánh lừa. Trên đỉnh đầu có một đôi mắt tam giác đang cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Khôn, rõ ràng nó đã có một tia linh trí!

Tuy nhiên con cự mãng này rõ ràng không phải là yêu thú, Diệp Khôn vừa mới chạm vật như vậy bởi vì hắn nhìn thấy Kim Linh Cô mà không ngờ đã bị con cự mãng xà đánh lén.

"Viu viu --" Lưỡi con cự mãng thò ra thụt vào liên tục, nó từ từ di chuyển xung quanh Diệp Khôn. Tuy rằng nó vốn có thể cảm giác được Diệp Khôn khó đối phó, nhưng không đành lòng dứt bỏ con mồi đến miệng này. Nó vung đuôi xông tới Diệp Khôn mà đớp!

"Hừ!"

Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, dưới chân di chuyển. Thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết nháy mắt phát huy tới cực hạn, thân hình thoăn thoắt nhẹ nhàng nhảy

giống như con linh hồ, chẳng mấy đã đến bên cạnh con cự mãng. Đồng thời hai tay của hắn vươn ra đập xuống mặt đất, cả thân hình bay lên trời!

Diệp Khôn vừa chạy vừa nhảy trông rất đơn giản thế nhưng lại tránh né được cái miệng khổng lồ cùng cái đuôi lớn tướng của con cự mãng!

Thừa lúc con cự mãng nghỉ ngơi giữa hai lần công kích, Diệp Khôn liền ra tay !

Chỉ thấy hai chân của hắn trên không trung đập một cái, thân hình dịch lên phía trước mấy trượng, nháy mắt đã ở trên đỉnh đầu mãng xà, hai tay giống như móc câu hung hăng chụp vào chỗ cách đỉnh đầu cự mãng bảy tấc!

Tốc độ của Diệp Khôn quá nhanh làm con cự mãng chưa kịp phản ứng gì hết. Hai tay của Diệp Khôn cắm sâu vào con cự mãng. Chợt, hắn quát lớn một tiếng, hai tay gồng lên để lại trên người con cự mãng có một lỗ hồng thật lớn!

"Tê!" Thân hình con cự mãng run rẩy. Nó điên cuồng gầy dựa, máu tươi bắn tung toé ra bốn phía. Trong phút chốc mặt đất đã nhuộm thành màu đỏ, mà sức của con cự mãng càng ngày càng yếu. Chẳng mấy chốc nó nằm gục trên mặt đất không nhúc nhích.

"Con súc sinh này thật là khó đối phó, ở trong Phong Tuyết sơn mạch cũng chỉ là dã thú bình thường nhưng không ngờ lại mạnh mẽ hơn xa dã thú bên ngoài." Diệp Khôn nhìn thi thể cự mãng thờ ra một hơi thật mạnh. Hắn vốn tưởng rằng tiến vào Phong Tuyết sơn mạch thì chỉ có yêu thú mới là mối đe dọa lớn nhất. Xem ra nếu hắn không cẩn thận thì dù là dã thú bình thường cũng có thể gây nguy hiểm lớn.

Ở bên trong cái sơn mạch mệnh mông không một bóng người này, nếu dã thú bị trọng thương rơi rớt máu thì mùi của chúng sẽ hấp dẫn càng nhiều dã thú và yêu thú. Đến lúc đó, cho dù hắn có thêm mấy cái mạng cũng không đủ.

Trong chốc lát tự xét, Diệp Khôn chưa bao giờ thấy được con mãng xà to nào đến như vậy. Diệp Khôn đi thẳng đến Kim Linh Cô ở bên dưới gốc đại thụ, hắn móc trong túi ra một thanh thạch đao rồi cúi xuống thật cẩn thận dọc theo gốc mà đào. Một gốc cây Kim Linh Cô nhanh chóng liền bị đào đi ra.

"Ừc."

Nhìn gốc Kim Linh Cô trước mặt, Diệp Khôn nuốt ực nước miếng một cái, tuy thế hắn vẫn lấy Kim Linh Cô cất vào bên trong hầu bao.

Trải qua hai tuần lễ thí nghiệm, Diệp Khôn đối với năng lực tiêu hóa của mình cũng đã có hiểu biết nhất định. Ví dụ như Chích Dương Thảo cần một canh giờ tiêu hóa, Kim Linh Cô được tính tốt hơn thì hắn phải cần nhiều thời gian hơn. Mà hiện tại hắn căn bản không thể ngồi im tại đây một canh giờ được.

Trên người hắn hiện tại dính đầy máu tươi của con cự mãng. Bây giờ cần nhất là phải tìm được một dòng suối nhỏ để gột rửa được hết máu, bằng không hấp dẫn yêu thú đến thì hắn không có khả năng đối phó được.

Thu hoạch Kim Linh Cô xong, Diệp Khôn quay đầu lại nhìn con cự mãng, hắn liếm liếm bờ môi.

Con cự mãng này sống bên trong Phong Tuyết sơn mạch không biết đã cắn nuốt được bao nhiêu linh thảo linh dược. Thịt của nó chắc chắn là nhiều linh khí, tuy rằng bỏ đi là đáng tiếc nhưng hắn cũng không dám lưu lại đây lâu hơn.

Đi đến gần cự mãng, Diệp Khôn dùng thạch đao xé con mãng xà ra. Hắn lấy đi mật rắn vì đây là nơi ngưng tụ những tinh hoa của nó. Đồng thời cắt lấy một tảng thịt ở phần ngực, nơi này thịt có chất lượng nhất ném vào hầu bao rồi quay người bỏ đi thật nhanh.

Đối với đệ tử bên trong tộc thì Diệp gia luôn luôn tận tâm tận lực bồi dưỡng. Hơn nữa, gia tộc hàng năm đều tổ chức những đợt Thu Liệp cho nên những đệ tử của Diệp gia đều là những thợ săn xuất sắc. Vì thế Diệp Khôn dù chỉ mới mười ba tuổi đã dám xâm nhập vào Phong Tuyết sơn mạch để hái linh dược rồi.

Không bao lâu, Diệp Khôn đã tìm được một dòng suối nhỏ, hắn nhanh chóng tẩy rửa hết mùi máu tươi trên người.

Ngồi trên bờ suối, Diệp Khôn ngẩng đầu nhìn những bụi cây rậm rạp xung quanh. Dù cây cối rậm rạp nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc trời đã dần tối, chẳng mấy chốc nữa màn đêm sẽ buông xuống.

Trong rừng, ban đêm chính là thời điểm nguy hiểm nhất. Diệp Khôn đã tìm được một gốc Kim Linh Cô, hơn nữa trong bụng đã đói mềm, sức lực bây giờ giới hạn cũng chỉ được năm thành nên hắn tính toán dừng việc tìm kiếm thảo dược. Ánh mắt hắn tập trung xem xét những vách đá trên núi ở phía Đông Bắc để tìm sơn động làm chỗ ẩn thân.

...

Màn đêm dần buông xuống, những cây cối chuyển thành màu xám xịt rồi cả không trung cũng chuyển thành màu tối đen như mực.

Trên vách đá phía Đông Bắc có một cái khe, Diệp Khôn khoanh chân ngồi xuống.

Hắn đốt một đồng lửa rồi ngồi đó nướng thịt mãng xà, mùi thịt nướng tỏa ra thơm ngát.

Đối với những thứ này Diệp Khôn lại làm như không thấy, hắn nắm chặt Kim Linh Cô đã được rửa sạch sau đó hít sâu một hơi rồi cắn một miếng.

Một mùi thơm nồng đậm tràn ngập trong miệng, miếng nấm non mềm hóa thành một luồng nhiệt lưu chạy vào trong bụng.

Thành hay bại là ở lúc này!

Diệp Khôn vừa nuốt miếng Kim Linh Cô thì cảm thụ được trong cơ thể nóng cực kỳ như có lửa đốt.

Ngay tại lúc Diệp Khôn sắp chịu đựng không nổi định hô lên thì trong dạ dày của hắn bỗng truyền đến một luồng hấp lực cực lớn. Lực lượng tán loạn trong cơ thể bỗng tràn ngập cả dạ dày. Luồng nhiệt lưu cuồng bạo lúc trước hóa thành một luồng lực lượng ôn nhuận tràn ngập khắp thân thể.

Diệp Khôn vội vàng vận khởi bí quyết đã thông kinh mạch của thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết, nguồn lực lượng ôn nhuận theo bí quyết của Diệp Khôn vận chuyển, bèn từ từ hội tụ ở bụng hắn rồi xông về tầng ngăn trở kia...

"Àm!"

Giống như có một tiếng sấm sét nổ vang ở bên tai. Trong nháy mắt nguồn lực lượng này xông về phía điểm ngăn trở kinh mạch. Diệp Khôn cảm giác được rõ ràng bên trong cơ thể có một cái gì đó lặng lẽ vỡ vụn, một loại năng lượng kỳ lạ không thể hình dung được đang tràn ngập ở khắp các nơi trong cơ thể.

Bên trong sơn động, Diệp Khôn mở choàng hai mắt!

Trong nháy mắt, hắn cảm giác thấy thế giới xung quanh mình có gì đó khác lạ.

Trong không khí có một luồng vật chất như có như không đang lẳng lẳng đầy trong không trung. Đáng chú ý nhất là ở trên người của hắn.

Đồng lửa chớp chòn như muốn tắt ngúm, bóng tối lại chiếm dần chỗ trong sơn động. Có một tầng bạch quang bao phủ trên người hắn, làm cho hắn giống như con đom đóm trong đêm đen.

"Linh khí!" Diệp Khôn thì thầm, trong mắt chan chứa niềm vui.

Hiện giờ tại bụng hắn bạch quang có vẻ nồng đậm nhất. Theo bí quyết vận chuyển đã thông gân mạch bạch quang chậm rãi di chuyển lúc đi vào bụng dưới, lúc đi lên lồng ngực. Tại lồng ngực xuất hiện một lưới huỳnh quang tinh tế. Diệp Khôn cảm giác được sau mỗi nhịp thở là cảm giác sức mạnh tăng lên!

Bạch quang vẫn chuyển động chưa dừng lại. Nó chạy lên phía trên lồng ngực, sau đó rẽ sang phía bả vai bên phải rồi chạy thẳng xuống ngón cái bàn tay phải.

Linh khí theo kinh mạch đã thông một vòng, Diệp Khôn thấy được sức mạnh của chính mình đang tăng dần lên. Hắn nhắm tính có lẽ là phải đến tu sĩ đệ lục tầng rồi, lực đã đạt hai ngàn cân mà thân thể hắn cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

"Hô -- "

Hắn thở ra một hơi trọc khí thật dài và nặng nề rồi chậm rãi đứng dậy. Khi hắn vươn tay ra thì thấy trên bàn thay có một tầng hào quang màu trắng đục!

"Bá -- "

Hắn vùng tay lên, đầu ngón tay lướt qua vách đá thật dày mà giống như lướt qua đậu hũ. Vách đá vậy mà lại bị cắt sâu ba thước giống như có lợi kiếm đào qua!

Đây là Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh!

Lực công kích của hắn hiện giờ có thể ẩn chứa linh khí, nếu tu hành chiến kỹ sẽ làm cho uy lực tăng thêm một bậc!

Miệng Diệp Khôn nở một nụ cười tươi, ánh mắt lóe lên như ánh sao.

Lần này tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, tựa hồ so với trong tưởng tượng thuận lợi hơn nhiều, ít nhất hiện giờ đạt tới Tiên Thiên đệ lục tầng. Hiện tại có đối mặt yêu thú cũng sẽ không phải là vô lực nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hỏa Hồ Chiến Kỹ

Đồng lửa trại lại được nhóm lên.

Sau một đêm tu hành, bụng Diệp Khôn đã muốn “Cô cô” lên nấy tiếng. Hắn vớ lấy món thịt rắn nướng ngoạm một miếng thật to. Sau đó, Diệp Khôn vội vàng ăn hết chỗ thịt mỡ xà rồi nuốt luôn cả túi mật. Thế nhưng bụng hắn vẫn chưa có chút dấu hiệu nào gọi là được ăn no.

"Xem ra sau này phải chuẩn bị sẵn một ít linh dược phòng thân."

Diệp Khôn bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, lần trước tiến giai Thông Kinh chỉ cần chỗ thịt này và linh khí trong túi mật là đủ để bổ sung năng lượng nhưng hiện tại còn thiếu nhiều lắm.

Diệp Khôn đi qua cửa động được che kín bằng một tảng đá. Hắn nhìn lên bầu trời. Ngoài trời đen đặc, chỉ có mùi máu tươi phảng phất ở trong Phong Tuyết sơn mạch.

Hiển nhiên, bây giờ còn chưa phải lúc rời đi.

Diệp Khôn cố nhìn con đoi bụng. Hắn bèn lấy ra một quyển sách nhỏ từ trong túi.

Tờ thứ nhất trong sách có một hàng chữ to làm hắn chú ý:

“Hỏa Linh Yêu Hồ, tên gọi tắt là Hỏa Hồ. Đây là thượng cổ dị chủng, cả người lửa cháy giống như Linh Động chi hỏa.”

Không tồi, quyển sách nhỏ này có ghi lại chiến kỹ trụ cột của Diệp gia - Hỏa Hồ chiến kỹ.

Chiến kỹ này có thể nói là mỗi một tu sĩ Diệp gia đều phải tu luyện. Nó thuộc loại mô phỏng chiến kỹ khi chiến đấu của loài thú.

Cái gọi là chiến kỹ nếu không tính phẩm cấp thì có ba loại chiến kỹ. Đó là: ngũ hành chiến kỹ, khí chiến kỹ và mô phỏng thú chiến kỹ.

Ngũ hành chiến kỹ là dựa vào linh khí thân thể dẫn động thiên địa ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ kết hợp với tiểu tam kỳ Băng Phong Lôi thành chiến kỹ. Nó có ưu điểm đó là uy lực lớn, nhưng nhược điểm là thi triển chậm chạp. Nó còn được gọi là Ngũ Hành pháp thuật.

Mà khí chiến kỹ lại là phối hợp với vũ khí sáng chế để tạo ra chiến kỹ. Những người tu tiên sử dụng cũng giống như người luyện khí. Lúc đầu sử dụng mộc côn đối phó dã thú, sau luyện chế ra linh khí để lấy linh bảo đối kháng yêu thú. Nếu thiên phú của yêu thú là nhanh vuốt sắc bén, thân thể mạnh mẽ thì thiên phú của con người là sức sáng tạo, luyện khí là điểm xuất sắc nhất.

Mà khí chiến kỹ cần phải phối hợp với cách thi triển linh khí. Ban đầu con người dùng kiếm pháp, đao pháp, cung pháp, côn pháp, thương pháp chống lại yêu thú. Thật ra nó với Ngũ Hành chiến kỹ đúng là trăm sông đổ về một biển.

Còn mô phỏng thú chiến kỹ lại là một phương pháp rất cực đoan. Thời thượng cổ yêu thú hoành hành, thế giới này do chúng thống trị. Con người vừa sợ hãi yêu thú lại vừa ngưỡng mộ chúng vì chúng được thiên địa ban cho thân thể cường hãn, thiên phú về chiến đấu. Do đó, con người liền bắt chước yêu thú sáng tạo ra chiến kỹ, loại này chiến kỹ gọi là mô phỏng thú chiến kỹ.

Tu luyện mô phỏng thú chiến kỹ, khi vào trận chiến dường như hóa thân thành yêu thú. Loại phương pháp này cũng cần thân thể mạnh mẽ. Đó cũng là nguyên nhân tại sao những đứa trẻ của Diệp gia lại rèn luyện thân thể ngay từ lúc nhỏ.

Bí tịch tốt nhất của Diệp gia là Ngự Thú Tâm Kinh, công hiệu của bí tịch là làm cho thân thể cường hoá lên mấy lần!

Đáng tiếc là Diệp Khôn không thể với đến Ngự Thú Tâm Kinh mà trong tay hắn chỉ có Hỏa Hồ chiến kỹ. Bởi vì đó là chiến kỹ nhất phẩm, là trụ cột của Diệp gia. Mặt khác, Hỏa Hồ chiến kỹ kia là do ca ca Diệp Kiên của hắn, khi còn sống đã sao chép ra từ trong Tàng Thư Các. Với địa vị của Diệp Khôn nếu chưa tấn cấp Thông Kinh cũng không có tư cách cầm Hỏa Hồ Chiến Kỹ.

Nếu Diệp Khôn muốn tu luyện trấn tộc chi bảo Ngự Thú Tâm Kinh thì phải trở về Diệp gia rồi chứng tỏ năng lực mới có thể đạt được truyền thừa.

Nhưng mà bây giờ chỉ cần một quyển Hỏa Hồ chiến kỹ cũng đủ làm cho hắn mất nhiều thời gian đọc và nghiền ngẫm cho thật kỹ.

Từ trang thứ hai của Hỏa Hồ chiến kỹ đã trình bày những chiêu thức nhất phẩm. Những chiêu thức này không quá phức tạp, cũng chỉ có bốn chiêu là: Hỏa Hồ Cầu Trảo, Hỏa Hồ Thân Pháp, Hỏa Hồ Súc Vĩ, Hỏa Hồ Phác Sát.

Tất nhiên, chiêu phức tạp nhất chính là Hỏa Hồ Thân Pháp và chiêu cuối cùng Hỏa Hồ Phác Sát. Trong Hỏa Hồ Thân Pháp ẩn chứa rất nhiều bộ pháp huyền bí. Tuy nói là Diệp Khôn đối với thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết đã rất tinh tường nhưng cũng không thể so được với Hỏa Hồ Thân Pháp về độ tinh diệu.

Mà Hỏa Hồ Phác Sát nếu kết hợp với ba chiêu phía trước thì chính là một điểm tinh hoa của Hỏa Hồ chiến kỹ!

Diệp Khôn vừa cầm sách xem xét vừa đứng dậy xoa tay múa chân. Hắn nhanh chóng đắm chìm trong đó...

Đến khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào khe núi thì Diệp Khôn mới dừng tay. Hắn ngẩng đầu nhìn trời thở ra một hơi dài.

"Thì ra là thế!"

Hòa Hồ chiến kỹ cũng giống những chiến thuật mô phỏng thú khác. Nó tổng cộng chia làm bốn giai đoạn: Hình Thú, Thú Ý, Thú Thế, Thú Thần.

Cái gọi là Hình Thú chính là nắm giữ hình thái, chiêu thức bất chuyển động tác dã thú đi sẵn có quán nhập linh khí để phát huy hiệu quả chiến kỹ.

Thú Ý chính là thông qua mỗi chiêu Hình Thú để hiểu đạo lý về sau. Nếu thông hiểu đạo lý mới gọi là nắm được thực ý của Hòa Hồ chiến kỹ. Sau khi thi triển mới giống Hòa Hồ ở cái đánh giết con mồi đó mới gọi là từ hình dạng mà hiểu ý nghĩa. Với những chiến kỹ mô phỏng thượng đẳng khi đạt một cấp độ nhất định thì có thể thông qua chiến kỹ làm cho một phần thân thể hoá thú, bởi thế mới phát huy uy lực chiến kỹ cao độ.

Còn Thú Thế và Thú Thần thì trên Hòa Hồ chiến kỹ ghi lại quá ít, chỉ có lác đác mấy chữ. Đại khái Diệp Khôn có thể đoán đó chính là nói về khí thế, mà thần là thần vận. Có thể hiểu là phẩm cấp của Hòa Hồ Chiến Kỹ quá thấp cho nên căn bản không thể có thêm giai đoạn này.

Xem hết một lượt Hòa Hồ chiến kỹ, Diệp Khôn mới đứng dậy dập tắt đồng lửa rồi bước tới cửa động đẩy tảng đá chắn cửa ra. Hắn duỗi lưng đón nhận ánh mặt trời ấm áp chiếu vào thân thể.

Ánh mặt trời chiếu xuống rừng cây làm cho sương mù còn đọng lại như được khoác lên một màu vàng óng ả. Mùi máu tanh cũng dần dần tan đi theo những tia nắng chiếu xuống.

Diệp Khôn tham lam hít đầy một hơi không khí. Hắn tóm lấy dây leo mọc trên vách đá rồi tụt nhanh xuống dưới. Chỉ thoáng một cái đã biến mất sau bóng lá um tùm.

...

Thác nước đổ xuống ào ào. Dòng nước chảy thẳng từ trên trời xuống thủy đàm làm bọt nước bắn tung toé đầy trời.

Ngay giữa thác nước, trên tảng đá lớn có một gã thiếu niên đứng thẳng, cặp mắt nhắm nghiền.

Thiếu niên ở trần, thân thể trông gầy yếu nhưng hiện đầy cơ bắp. Ở trước ngực và đằng sau lưng đầy những vết thương, vết mới chồng lên vết cũ làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng!

"Hòa Hồ Câu Trảo!"

Thiếu niên bỗng nhiên cử động, miệng quát khẽ một tiếng. Trên hai bàn tay, linh khí bắt đầu khởi động. Bàn tay biến thành màu đỏ hồng nhạt. Khi linh khí ngưng tụ ở tay thì cước bộ cũng đồng thời máy động.

Tự nhiên, linh hoạt!

Nếu ai nhìn thấy thiếu niên này cất bước chắc sẽ có cảm giác này.

Bên trong cái tự nhiên, linh hoạt còn ẩn chứa sát khí!

Cước bộ giống như Hòa Hồ cẩn thận di chuyển trong rừng, vừa nhẹ nhàng vừa cảnh giác. Mà khi hắn nghiêng đầu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lợi hại vô cùng. Hắn nhìn chằm chằm vào ba người khổng lồ bằng đá ở cách hắn khoảng mười trượng, bàn tay chém mạnh ra hai cái!

"Tê..."

Hai tiếng kêu lên thật thê lương. Cự thạch trước mặt thiếu niên có hai vết in hằn vòng quanh cả người, cuối cùng giao nhau tại một chỗ!

"Kít kít!"

Một tiếng vang lên, ba người người đá khổng lồ từ từ gục xuống!

Nhìn kiệt tác của mình, gã thiếu niên cười vui vẻ.

Thiếu niên này chính là Diệp Khôn.

Hắn đã ở lại Phong Tuyết sơn mạch ước chừng một tháng. Sống ở chỗ nguy hiểm như Phong Tuyết sơn mạch tất nhiên không thể không gặp yêu thú. Những vết thương cũ mới chồng chất lên nhau đó là dấu vết của yêu thú để lại trên người hắn.

Trải qua rất nhiều hiểm nguy nên tất nhiên kinh nghiệm của Diệp Khôn cực kỳ phong phú. Khi trước trong Trúc Hải Thành, hắn mất một tháng mới có thể lấy được ba gốc Chích Dương Thảo. Trong Phong Tuyết sơn mạch đầy những linh thảo linh dược, đến thịt dã thú cũng chứa rất nhiều linh khí.

Phối hợp với khả năng tiêu hóa lạ thường của hắn thì bây giờ Diệp Khôn đã đã thông ba kinh mạch trong mười hai chính kinh, ba đạo chính kinh hấp thu chứa đựng linh khí đủ để hắn chiến đấu kịch liệt trong một nén nhang.

Đương nhiên tiến bộ rõ rệt nhất vẫn là Hỏa Hồ chiến kỹ.

Không biết là do hần có thiên phú về mảng chiến kỹ hay vì có nguyên nhân khác mà khi hần tu luyện Hỏa Hồ Chiến kỹ chỉ mới một lần là đã có cảm giác thông hiểu đạo lý. Sau khi tu luyện được một tháng hần có cảm giác có thể đã đến ngưỡng hiểu Thú Ý!

"Phù..."

Thở nhẹ một hơi, Diệp Khôn đi đến tảng đá để xem vết cắt ở đó như thế nào. Khi xem xét kỹ hần khẽ nhủ mảy: "Vết cào tuy vẫn thô ráp như trước nhưng vẫn tiến bộ lên khá nhiều, xem ra muốn vết cắt bóng loáng gọn gàng thì Hỏa Hồ chiến kỹ phải đạt tới giai đoạn Thú Ý..."

Hần lắc cái đầu, sờ vào cái bụng đã đói meo rồi từng bước nhảy khỏi tảng đá. Bên bờ thủy đàm có một đồng quần áo rách là tả.

Diệp Khôn tìm trong hầu bao một lúc bèn lấy một gốc thảo dược màu xanh có phiến lá giống như không tước xòe đuôi.

Đây là Không Tước Thảo, mặc dù nó là linh thảo chưa được xét phẩm cấp nhưng được hiệu trong các loại linh thảo cũng là không tệ.

Tu luyện trong Phong Tuyết sơn mạch, ngoài chuyện phải tránh né yêu thú thì còn một việc khác là hái các loại linh thảo linh dược. Trong hầu bao của Diệp Khôn đã sớm tràn đầy những loại thảo dược nhất phẩm khó tìm giống như Kim Linh Cô. Dù sao linh dược bậc này trừ yếu tố vận khí còn có yêu thú bảo hộ. Tuy Diệp Khôn đã tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng nhưng cũng không dám đối đầu với loại yêu thú này.

Những vết thương trên người hần là do trong thời gian này gặp phải yêu thú. Vết thương đến giờ vẫn còn đau nhức!

Sau khi ăn Không Tước Thảo, hần hấp thu độ nửa canh giờ để tạm lấp đầy dạ dày, việc thi triển chiến kỹ cũng phải tiêu hao linh khí nên cũng phải nghỉ ngơi hồi phục.

Diệp Khôn đứng lên, hít một hơi thật sâu rồi lại nhảy lên tảng đá bắt đầu luyện tập Hỏa Hồ chiến kỹ.

Bên trong Phong Tuyết sơn mạch nguy cơ trùng trùng, ở đây chỉ có một quy luật là: nhược nhục cường thực!

Mặc kệ mục đích đi vào đây là gì, hiện tại hần không muốn làm con mồi cho thú vật ăn thì vẫn phải điên cuồng rèn luyện.

Phía trên tảng đá thỉnh thoảng lại có những tiếng gầm vang lên mãi.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hỏa Đề Hồ

Trong lúc tu luyện thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua nửa tháng.

Thu qua đông lại, cho dù Phong Tuyết sơn mạch ở nơi cuối cùng phương Nam của Cảnh Châu nhưng lúc này bên trong sơn mạch cũng xuất hiện một chút cảm giác mát mẻ.

Trong nửa tháng này, thực lực Diệp Khôn tiến triển càng lúc càng nhanh, mười hai chính kinh đã đã thông được một nửa. Sau khi đã thông toàn bộ sáu đạo chính kinh cũng khiến cho thực lực của hần tăng thêm chừng năm thành.

Nhưng không được hoàn mỹ chính là việc tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ. Tuy rằng nửa tháng trước Diệp Khôn đã cảm giác được cảnh giới Thú Ý chỉ cách một đường chỉ. Nhưng một đường này lại giống như rãnh trời, suốt nửa tháng này cho dù hần đã đem Hỏa Hồ chiến kỹ hoàn toàn thấu hiểu nhưng vẫn như trước không chạm đến được.

...

Bên trong rừng rậm, Diệp Khôn hóa thành một vệt bóng mờ màu hồng bay nhanh đi. Nơi hần đi qua, mặt đất đầy lá mục không một chút nhúc nhích.

Hỏa Hồ thân pháp đạt tới đỉnh làm cho thân hình hần rất mạnh mẽ cùng nhảy cảm. Nửa tháng ở trong Phong Tuyết sơn mạch đã khiến hần đối với đám cây cối này vô cùng quen thuộc.

"Toa toa"

Nhánh cây bên phải lay động một hồi khiến cước bộ Diệp Khôn chợt dừng lại. Bỗng vào lúc này, một bóng đen đột nhiên từ bên phải hấn mạnh mẽ đánh tới.

"Hừ!" Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, hai chân di chuyển dễ dàng tránh khỏi cú đánh lên từ trong rừng.

Khi hấn dừng lại, phát hiện kẻ vừa đánh lên hấn là một đầu cự thủ dài ba xích thì không khỏi thần nhiên cười một tiếng.

"Rống!" Con cự thủ dường như cảm giác được sự châm chọc trong tiếng cười của Diệp Khôn. Nó liền phát ra một tiếng rống to giống như hổ gầm đánh thẳng tới hấn.

Con cự thủ này tốc độ cực nhanh, thậm chí toàn thân còn có linh quang chớp động cực kỳ yếu ớt, hiển nhiên nó chỉ còn kém nửa bước là có thể tấn cấp yêu thú.

Chẳng qua, dã thú cuối cùng vẫn chỉ là dã thú!

Dưới chân Diệp Khôn chợt lóe, một lần nữa né tránh một cú tấn công của cự thủ. Lúc này, hấn đã không còn buồn tha cho sự khiêu khích của con cự thủ nữa, hai tay chợt phát ra hồng quang mạnh mẽ chụp xuống!

"Hỏa Hồ Câu Trảo!"

"Vèo" một tiếng, cự thủ ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát ra liền trực tiếp bị chặt đứt đầu, chỗ bị chặt là một mảnh cháy đen đến cả máu cũng không chảy ra!

Thân thể đã mất đầu liền đổ xuống mặt đất, Diệp Khôn đưa tay ra cầm lấy cái đuôi trên thi thể con cự thủ. Con cự thủ này chỉ kém nửa bước là tấn cấp yêu thú dĩ nhiên trong thịt sẽ có rất nhiều linh khí, chẳng qua Diệp Khôn lại khê cau mày.

Hấn lần này xâm nhập vào rừng không phải để săn bắn yêu thú cùng thu thập linh dược, mục đích của hấn chính là tăng lên thực lực.

Hỏa Hồ chiến kỹ bị vây ở bình cảnh đã lâu, hiển nhiên không phải chỉ dựa vào tu luyện là có thể đột phá. Diệp Khôn chính là nghĩ đến biện pháp thông qua thực chiến để gia tăng thực lực.

Thú Ý vốn chân chính là dã thú đi săn mồi, muốn hiểu được loại ý nghĩa chân chính này có lẽ phải cùng dã thú đối chiến mà lĩnh ngộ ra!

Tuy nhiên, sau khi cùng con cự thủ này giao thủ, Diệp Khôn phát hiện được dã thú tầm thường vốn không phải là đối thủ của hấn. Muốn ở trong thực chiến đột phá cũng chỉ có đi tìm kiếm yêu thú thôi!

Chẳng qua, yêu thú có thể đối phó dễ dàng như vậy sao?

Yêu thú sở dĩ cường đại, ngoại trừ thân thể khủng bố thì mạnh nhất chính là kỹ xảo chiến đấu do huyết mạch truyền thừa. Những kỹ xảo chiến đấu này không sắc sảo như kỹ xảo chiến đấu của con người nhưng đã trải qua ngàn vạn năm tích lũy, cho dù bên trong huyết mạch chỉ có một chút ký ức cũng đủ khiến chiến kỹ nó thi triển ra mạnh hơn tu sĩ rất nhiều.

Mà cấp bậc của yêu thú cũng chia làm cửu phẩm. Chính bởi vì có loại huyết mạch truyền thừa kỹ xảo chiến đấu này nên cho dù là nhất phẩm yêu thú thường thường cũng phải cần vài tên tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tăng Thông Kinh Cảnh mới có thể đối phó. Trong đó, nhất phẩm yêu thú mạnh nhất lại có thể so với tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tăng Ngưng Thần Cảnh!

Diệp Khôn đã ở trong Phong Tuyết sơn mạch nửa tháng nay cũng không phải là chưa gặp qua yêu thú. Chẳng qua hấn lần nào cũng đều phải chặt vật chạy trốn, nếu như không có Hỏa Hồ Thân Pháp thì hấn thậm chí đã bị yêu thú giết chết rồi!

Đúng lúc Diệp Khôn suy tư, một tiếng rít gào thật lớn bỗng nhiên từ phía Nam truyền đến!

"Rống!"

Tiếng rống rung trời nhất thời làm cho chim chóc trong rừng rồi rít kinh sợ bay loạn lên.

"Âm thanh này hình như là tiếng hổ gầm?" Trong lòng Diệp Khôn cả kinh, hấn cảm giác được bên trong âm thanh này có một cỗ khí tức hung ác, tiếng rống thật lớn này hiển nhiên là do một con yêu thú phát ra!

Diệp Khôn không nghĩ tới chính mình vừa muốn tìm yêu thú, yêu thú lại tự nhiên xuất hiện. Trong lòng chợt động, hấn dùng cước bộ cẩn thận hướng về phía thanh âm truyền đến. Trong chốc lát, một sơn cốc nhỏ hiện ra trong tầm mắt của hấn.

Khắp sơn cốc trải đầy lá đỏ, so sánh với xung quanh thì độ ẩm rõ ràng cao hơn rất nhiều. Lúc Diệp Khôn đi vào sơn cốc, ánh mắt hấn lập tức bị con yêu thú khổng lồ bên trong hấp dẫn!

Đây là một con hổ cao chừng hai người, dài ba bốn trượng. Bộ lông trên người nó dường như bị máu tươi nhuộm hồng nhìn vô cùng chói mắt!

Bốn chân hổ lớn đều không phải là hổ trảo bình thường mà là bốn cái móng vuốt thật lớn xung quanh dường như còn có hỏa diễm lưu chuyển!

"Hỏa Đề Hồ!" Diệp Khôn đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, nhất thời nhận ra tên của yêu thú này!

Không sai, chính là Hỏa Đề Hồ nhất phẩm yêu thú, Diệp Khôn trước kia đã từng ở Tầng Thứ Các của Diệp gia thấy qua nó trong một quyển sách, hắc khắc sâu ấn tượng với nó cũng vì một chuyện khác...

Lúc ca ca Diệp Kiên của hắn mười bảy tuổi, cùng với Diệp Nguyệt cũng mười bảy tuổi và Diệp Ứng mười sáu tuổi xưng là Diệp gia tam kiệt. Mà sự kiện khiến tam kiệt thành danh chính là vào lần tổ chức Thu Liệp liên thủ đánh chết một đầu Hỏa Đề Hồ!

Lúc ấy, ba người Diệp Kiên, Diệp Nguyệt cùng với Diệp Ứng đều chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh!

Ba người liên thủ cùng với trưởng lão Trúc Cơ ở một bên áp trận mới rất khó khăn đem Hỏa Đề Hồ đánh chết, đủ thấy Hỏa Đề Hồ ở trong số nhất phẩm yêu thú cũng không phải loại lương thiện. Trong nháy mắt nhìn thấy Hỏa Đề Hồ, trong lòng Diệp Khôn bắt đầu sinh ra ý rút lui.

Nhưng, ngay lúc Diệp Khôn đang chuẩn bị rời đi, hắn chợt phát hiện phía sau Hỏa Đề Hồ không xa có một gốc thảo dược màu trắng, linh thảo có hình dáng giống như xương cốt liền khắc sâu vào trong mắt hắn.

"Đây là... Luyện Cốt Thảo!"

Diệp Khôn kinh hãi hô lên một tiếng, hắn cũng không có cách nào để giữ được bình tĩnh!

Luyện Cốt Thảo chính là nhị phẩm linh dược có hiệu quả rõ rệt. Nếu như hoàn toàn hấp thu thì xương cốt sẽ được rèn luyện thêm lần nữa khiến xương cốt tăng lên rất nhiều. Đối với Diệp Khôn đang tu luyện mô phỏng thủ chiến kỹ mà nói thì đây chính là linh thảo vô cùng tốt!

Diệp Khôn ánh mắt nhìn đến Luyện Cốt Thảo liền không dứt ra được, hắn theo bản năng kinh hãi hô lên đã khiến cho Hỏa Đề Hồ trong cốc bị kinh động.

"Rống!"

Hỏa Đề Hồ phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, một đôi mắt màu đỏ tươi gắt gao tập trung lên người Diệp Khôn, bốn chân đạp xuống không khỏi liên tiếp hiện lên trên mặt mấy cái ấn ký cháy đen.

Chẳng qua Hỏa Đề Hồ tuy rằng vô cùng hung dữ nhưng cũng không có dấu hiệu xông tới Diệp Khôn.

"Xem ra Luyện Cốt Thảo đối với Hỏa Đề Hồ cũng cực kỳ trọng yếu."

Hai mắt Diệp Khôn hơi nheo lại, nếu đã trông thấy Luyện Cốt Thảo mà muốn hắn cứ như vậy buông tha thì không có khả năng. Hơn nữa, nhìn gốc Luyện Cốt Thảo này trên đỉnh còn có nụ hoa đang khê nở ra giống như bạch cốt xá lợi, đây rõ ràng chính là một gốc Luyện Cốt Thảo đã ngoài năm mươi năm!

"Ta đứng ở đây lâu như vậy mà Hỏa Đề Hồ cũng không có chút động tĩnh, rõ ràng là nó không muốn rời xa Luyện Cốt Thảo. Nếu như ta ra tay, cho dù không địch lại nó thì cũng có thể lợi dụng điểm này dễ dàng thoát đi!"

Diệp Khôn tâm tư chợt hiện, rốt cục hạ quyết tâm bước đến từng bước rồi trực tiếp nhảy xuống sơn cốc.

"Rống!"

Hỏa Đề Hồ nhìn thấy Diệp Khôn từ vách đá lao xuống không coi uy nghiêm của nó vào đâu liền phát ra một tiếng rít gào rung trời, trong mắt tràn ngập vẻ hung ác cùng bạo ngược. Hành động của Diệp Khôn đã hoàn toàn chọc giận vị bá chủ mười dặm xung quanh nơi này.

Mặc dù Diệp Khôn quyết tâm cùng Hỏa Đề Hồ giao thủ nhưng cũng không có gấp gáp, cẩn thận di chuyển bước chân, chậm rãi chạy vòng quanh dụ Hỏa Đề Hồ ly khai hang ổ.

Một vòng rồi lại một vòng, Diệp Khôn phát hiện ra Hỏa Đề Hồ tuy rằng không ngừng phát ra tiếng giống giận nhưng lại không chút nào ly khai Luyện Cốt Thảo trong vòng một trượng. Quả nhiên là đầu đại miêu này linh trí không thấp, mục đích chính của Diệp Khôn chính là Luyện Cốt Thảo sau lưng nó.

Một khi đã như vậy...

Diệp Khôn khoe miệng khê nhếch lên, cước bộ đạp một cái, trong nháy mắt đã phát huy Hỏa Hồ Thân Pháp đến cực hạn. Toàn thân quấn quanh một mảnh hồng quang nhàn nhạt giống như ảo ảnh màu đỏ nhanh chóng tới gần Luyện Cốt Thảo!

"Rống!"

Hồ khiêu rung trời, hai chân trước của Hỏa Đề Hồ giơ lên một cái, hai đạo hỏa diễm kinh khủng tụ thành hai cái hỏa trảo cao ba thước hung hung phóng tới Diệp Khôn!

"Hỏa Đề Ân"

Trong đầu Diệp Khôn hiện ra nội dung ghi lại trong trang sách, tốc độ xông tới đột nhiên dừng lại, thế nhưng lấy lui làm tiến!

"Hỏa Hồ Câu Trảo!"

Hỏa diễm quán quanh theo hai tay Diệp Khôn vũ động hóa thành hai đạo bán nguyệt màu hồng hung hăng nghênh đón hai cái Hỏa Đề Ấn!

"Ầm ầm!"

Một tiếng thật lớn vang lên, tại nơi hai chiêu giao hội, linh khí trong nháy mắt trở nên hỗn loạn. Chỉ thấy hai đạo thân ảnh cấp tốc lui về phía sau bảy tám bước!

Diệp Khôn ngẩng đầu, khoe miệng của hắn mang theo một vết máu. Diệp Khôn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng thiếu chút nữa đã bị cỗ năng lượng cuồng bạo này làm đảo lộn vị trí.

Nhưng không đợi hắn đứng vững, chỉ thấy Hỏa Đề Hồ cách đó không xa đã hoàn toàn bị hắn chọc giận đang tung người lên hung hăng đánh về phía hắn.

Cơ hội!

Diệp Khôn hai mắt sáng ngời, điều hắn chờ đợi chính là lúc này!

Dựa theo trong sách ghi lại, huyết mạch truyền thừa chiến kỹ của Hỏa Đề Hồ chỉ có hai chiêu: Hỏa Đề Ấn cùng Hỏa Đề Phác Sát!

Mặc dù chưa tận mắt thấy qua nhưng nghe nói Hỏa Đề Phác Sát có thể làm cho Hỏa Đề Hồ lảng không nhảy đến vài chục trượng. Mà mục đích của Diệp Khôn chính là đem Hỏa Đề Hồ dụ ra khỏi phạm vi Luyện Cốt Thảo, sau đó dựa vào sự linh hoạt của Hỏa Hồ Thân Pháp nháy mắt hái đi Luyện Cốt Thảo.

Hỏa Đề Hồ nhảy lên, hồ thú nhìn trời, hỏa diễm linh khí trên bốn chân như hóa thành thực chất. Trong nhất thời, một cỗ uy thế hung ác tới cực điểm nháy mắt bao phủ Diệp Khôn.

Diệp Khôn ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ!

Ngay khi cỗ uy thế đó vừa dâng lên, hắn liền cảm thấy hai chân của mình nặng như chì không thể nào nhúc nhích được.

Sao lại thế này? !

Sự kinh khủng nháy mắt tràn ngập cơ thể. Lúc này, Hỏa Đề Hồ đang nhảy lên chọc cúi đầu xuống thật mạnh, hai mắt là một cặp huyết tinh hung ác rõ ràng hiện lên vẻ châm chọc!

Bất chợt, thân thể to lớn của Hỏa Đề Hồ liền giống như một tòa cự sơn hung hăng đánh tới Diệp Khôn!

"Hỏa Đề Phác Sát!"

Tiếng hồ gầm mang theo khí phách tuyệt luân trong lúc mơ hồ lại tạo thành bốn chữ quen thuộc rơi vào trong tai Diệp Khôn.

Mình vẫn quá ngây thơ rồi!

Diệp Khôn trong nháy mắt hiểu ra, bản thân mình đã quá coi thường yêu thú, coi thường đầu Hỏa Đề Hồ này!

Chẳng qua lúc này, bóng đen thật lớn kia đã đánh tới đỉnh đầu hắn.

Hắn không thể tránh được!

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ kiên quyết, thân hình gấp khúc, mang tâm lý đập nôi đục thuyền (1), lực lượng cả người hắn liền tập trung vào hai cánh tay!

Tinh thần trong nháy mắt tập trung đến cực hạn!

Hai chân hắn đã khôi phục lại cử động nhưng Diệp Khôn cũng không bỏ chạy. Trong miệng phát ra một tiếng gào giống như dã thú, hắn không hề né tránh đón lấy thân hình khổng lồ của Hỏa Đề Hồ, hai tay như trảo tung người nhảy lên!

(1) câu thành ngữ ví với lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết một trận tử chiến.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Yêu Hồn Xuất Hiện!

"Hỏa Hồ Phác Sát!"

Trong nháy mắt Diệp Khôn nhảy lên, một cỗ lực lượng vô hình từ trong cơ thể hắn phát ra ngoài. Theo cỗ lực lượng này sản sinh ra, linh khí màu hồng quấn quanh hai bàn tay hắn trong nháy mắt hóa thành liệt diễm cháy hừng hực. Thân hình hắn giãn ra giống như hóa thành một con Hỏa Hồ đáng bỏ xuống con mồi.

Hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ ở giữa không trung hăng hung đụng vào nhau.

"Ca sát!"

Xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang. Trong chớp mắt hai bên đụng nhau, xương cốt ở hai bàn tay Diệp Khôn đã hoàn toàn vỡ vụn. Mà hỏa diễm được ngưng tụ như thực chất trên hai trảo của Hỏa Đề Hồ cũng làm cho hắn cảm giác thấy như hai bàn tay mình bị ném vào chảo dầu trở nên cháy đen!

Nhưng hung quang trong mắt hắn không giảm, nổi giận gầm lên một tiếng. Thân thể hắn cong lại, dùng lực lượng khổng lồ nơi thất lưng lẳng không vận vẹo một cái. Hai chân khép lại giống như hỏa diễm liêm đao, hừng hực quét về phía bụng Hỏa Đề Hồ.

"Hỏa Hồ Súly Vĩ!"

"Thình thịch!"

Một tiếng vang thật lớn!

Hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ đồng loạt bay ngược trở lại. Bụng Hỏa Đề Hồ lõm xuống, đôi mắt hồ tràn ngập vẻ khiếp sợ. Hiển nhiên nó cũng không nghĩ ra, Diệp Khôn bị bức đến tuyệt cảnh mà vẫn có thể phát ra một chiêu phản kích kinh khủng như vậy!

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn, thân thể to lớn của Hỏa Đề Hồ đập một cái thật mạnh lên vách đá!

Mà bên kia, thân thể Diệp Khôn còn bay ra xa hơn. Chẳng qua phương hướng hắn bay đi lại chính là nơi cửa cốc, thân hình bay một đường hơn hai mươi trượng rồi mới nện mạnh lên cành của một cây cổ thụ.

"Oa!" Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình Diệp Khôn chậm rãi trượt xuống, hắn dựa vào thân cây ngã ngồi trên mặt đất.

Hai bên cánh tay hắn tê liệt, xương bàn tay hoàn toàn gãy hết, bên dưới cánh tay là một mảnh cháy đen.

"Ha..." Diệp Khôn nhếch miệng muốn cười to. Nhưng vừa mở miệng thì nhất thời lại hít vào một hơi khí lạnh, hắn chỉ cảm thấy một cơn đau nhức toàn thân từ não bộ truyền tới.

"Hắc hắc hắc... Mới vừa rồi thật là quá sức!"

Diệp Khôn cảm giác thấy ý thức của mình dần dần trở nên mơ hồ. Cách đó không xa, âm thanh hồ gầm phẫn nộ đến cực điểm cũng liên tiếp vang lên.

Hắn vừa mở miệng, lập tức phun ra một đồng máu tươi. Trong đôi mắt Diệp Khôn tràn đầy vẻ hưng phấn cùng tiếc hận!

Ngay vừa rồi, đối diện với một chiêu Hỏa Đề Phác Sát kinh thiên động địa của Hỏa Đề Hồ, hắn tại thời điểm nguy hiểm đã lĩnh ngộ ra đệ nhị giai đoạn của Hỏa Hồ chiến kỹ - Thú Ý!

Cũng chính hai chiêu Hỏa Hồ Phác Sát cùng Hỏa Hồ Súly Vĩ ẩn chứa Thú Ý nên hắn mới có thể đã thương Hỏa Đề Hồ!

Chẳng qua đáng tiếc, nếu như hắn lĩnh ngộ ra sớm một chút thì có thể bằng vào Hỏa Hồ Thân Pháp tránh thoát chiêu Hỏa Đề Phác Sát của Hỏa Đề Hồ.

"Thình thịch!" "Thình thịch!" "Thình thịch!"

Tiếng bước chân thật lớn từ bên trong sơn cốc truyền đến. Một lát sau, thân ảnh khổng lồ của Hỏa Đề Hồ xuất hiện trong tầm mắt Diệp Khôn.

Ánh mắt Diệp Khôn trở nên âm trầm: "Ta phải chết sao?"

Hắn không cam lòng!

Chẳng qua, không cam lòng thì có lợi ích gì?

Ý thức dần dần trở nên mơ hồ. Một khắc cuối cùng trước khi hôn mê, Diệp Khôn nhìn thấy thân thể to lớn của Hỏa Đề Hồ chỉ còn cách mình có mười trượng. Cặp mắt hồ kia hiện lên vẻ hung ác cùng điên cuồng, hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn...

Hỏa Đề Hồ bước đến trước người Diệp Khôn, trong cổ phát ra từng tiếng gầm thét trầm thấp. Nó đã mở ra linh trí nên bản thân cũng đã phát hiện người trước mặt này đã mất hết năng lực hành động!

Liếm liếm đôi môi, Hỏa Đề Hồ cúi đầu xuống dường như chuẩn bị cắn đứt cổ Diệp Khôn, nó muốn tặng cho người này một kích cuối cùng.

Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Khôn vốn đang hôn mê đột nhiên ngẩng đầu lên!

Đây là một đôi mắt lạnh như băng, bạo ngược cùng tham lam. Tròng mắt màu đen cùng với đồng tử màu máu, căn bản không phải là con người!

"Khắc khắc khắc! Bản tôn thật đói a!"

Khỏe miệng "Diệp Khôn" hé ra, hắn cất lên một tiếng cười bén nhọn chói tai giống như hai lưỡi dao cứa vào nhau khiến người khác nghe xong cũng thấy không thoải mái. Hơn nữa, âm thanh này tang thương mà bén nhọn, căn bản không phải là thanh âm của Diệp Khôn!

Cùng lúc đó, một luồng uy áp dường như thành hình từ trên người "Diệp Khôn" phát ra!

"Ngô!"

Cảm nhận được luồng uy áp từ người này phát ra, Hỏa Đề Hồ đang chuẩn bị cắn đứt cổ Diệp Khôn trong nháy mắt lộ ra vẻ sợ hãi giống như một con mèo nhỏ bị dọa cho hoảng sợ. Song trào mềm nhũn, nằm gục trước mặt "Diệp Khôn", cả người lạnh đến phát run!

"Diệp Khôn" quay đầu lại, khi nhìn thấy đầu Hỏa Đề Hồ thật lớn kia thì ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi: "Khắc khắc khắc, mặc dù chỉ là một tiểu tử nhưng vẫn đủ để đánh một bữa ngon rồi!"

Dường như hiểu được lời nói của Diệp Khôn, vẻ sợ hãi trong mắt Hỏa Đề Hồ càng tăng lên, toàn thân nó run run rẩy rẩy đã muốn đứng dậy chạy trốn!

"Diệp Khôn" nhẹ nhàng cười rồi vươn tay ra. Trên lòng bàn tay cháy đen, linh khí trực tiếp hóa thành hắc quang quán quanh bàn tay. Theo một tiếng quát khê của hắn, hắc quang liền hợp thành một đầu yêu thú không lồ. Yêu thú này giống như cự hổ, nhưng nửa người trên lại giống nhân loại độc nhất vô nhị. Bộ lông trên người tung bay, cái bắt mắt nhất trên người yêu thú chính là cái miệng không lồ.

Nhìn từ đằng xa, đầu yêu thú do hắc quang tạo thành này làm cho người ta thấy được một loại khí chất hoang dã, bạo ngược cùng tham lam. Mà thân thể tuyệt luân kia lại làm cho Hỏa Đề Hồ cả người run lên, nằm xụi lơ trên mặt đất không dám nhúc nhích!

"Khắc khắc khắc, kế thừa một tia huyết mạch của bản tôn, cho dù cực kỳ mỏng manh nhưng đối với bản tôn hiện tại mà nói thì chính là thuốc bổ không tệ, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay bản tôn sao?"

"Diệp Khôn" cười ha hả nhìn về phía Hỏa Đề Hồ. Nhưng hắn rất nhanh nhú nhú mày, dường như cảm giác được trên cơ thể mình truyền đến đau nhức, không khỏi lộ ra vẻ kinh thường: "Nhân loại hèn mọn, thân thể trước sau vẫn luôn luôn yếu đuối!"

Hắn vừa nói vừa cúi đầu nhìn lướt qua hầu bao, từ bên trong lấy ra toàn bộ linh thảo.

Nhìn linh dược trong tay, "Diệp Khôn" bĩu môi, vẻ kinh thường trong mắt càng tăng lên: "Thật sự làm cho người ta khó có thể nuốt nổi, những thứ cỏ dại này cũng chỉ có mấy con kiến hôi nhân loại bình thường mới cho nó là bảo bối!"

Mặc dù nói vậy nhưng "Diệp Khôn" vẫn há miệng ra, đem toàn bộ linh thảo đang cầm trong tay nuốt hết!

Đây chính là hai mươi gốc linh dược a!

Cho dù trong đó không có một cây nhất phẩm linh dược nào, nhưng nếu cùng một lúc nuốt vào thì kể cả Trúc Cơ tu sĩ cũng sẽ bị đồng linh thảo đầy làm cho vỡ bụng!

Nhưng "Diệp Khôn" chỉ khê cau mày, dạ dày chợt có hắc quang khởi động. Hắc quang khủng bố chậm rãi hóa thành một cái lỗ xoáy thật lớn màu đen mang toàn bộ linh dược hút vào bên trong.

Ngay sau đó, một màn thần kỳ xảy ra. Hai tay vốn đã bị tàn phá của Diệp Khôn liền chậm rãi khôi phục lại như cũ!

"Diệp Khôn" bước từng bước về phía Hỏa Đề Hồ, trên hai tay là hắc quang lượn lờ.

"Ngô..." Sợ hãi trong mắt Hỏa Đề Hồ càng tăng lên, tràn đầy vẻ cầu xin tha thứ. Tuy nhiên điều này không thể làm dao động quyết định của "Diệp Khôn". Hắn đi đến bên cạnh cự hổ, bàn tay như đao trực tiếp cắm vào đầu Hỏa Đề Hồ!

Quang mang màu đen trong nháy mắt giết chết Hỏa Đề Hồ. Hai tay "Diệp Khôn" mò mò trong đầu Hỏa Đề Hồ rất nhanh liền rút ra. Lúc này, trong bàn tay đây nọ cùng máu chính là một viên tinh hạch lớn như hạt đậu!

Yêu hạch! Chỉ yêu thú mới có thể tạo thành bên trong cơ thể, chính là nơi chứa đựng tinh hoa của yêu thú.

Chẳng qua, không phải con yêu thú nào cũng sẽ có được yêu hạch. Yêu thú phẩm chất càng cao thì càng dễ dàng có cơ hội tạo thành yêu hạch!

"Vận khí cũng không tệ. Tuy rằng chỉ là yêu hạch cấp thấp nhưng cũng đủ cho bản tôn bổ sung một tia linh hồn lực." "Diệp Khôn" nhếch miệng cười, tham lam nhìn yêu hạch trong tay, miệng há ra trực tiếp nuốt xuống.

Nếu có người nhìn thấy một màn này, chắc chắn sẽ kinh hãi đến mức cảm rơi xuống đất.

Phải biết rằng yêu hạch chính là một thân tinh hoa của yêu thú, linh khí trong đó tự nhiên vô cùng bạo ngược, nhân loại căn bản không thể trực tiếp sử dụng. Bình thường cần phải dùng linh thạch bày trận, sau đó dùng yêu hạch làm tài liệu luyện chế linh đan hoặc luyện chế linh khí. Cũng chỉ có như vậy thì mới có thể làm cho chính mình sử dụng được linh khí bạo ngược này.

Nhưng lúc này, Diệp Khôn lại trực tiếp một hơi nuốt vào!

Hắc quang trong dạ dày lại bắt đầu khởi động. Rất nhanh, lực lượng cuồng bạo trong yêu hạch hoàn toàn bị hấp thu. "Diệp Khôn" dường như chưa hài lòng, lè lưỡi liếm liếm nảo cùng máu trên bàn tay.

Bỗng nhiên, về mặt hưởng thụ của "Diệp Khôn" liền biến đổi, hung hăng đánh một chưởng lên mặt thi thể Hỏa Đề Hồ!

"Nếu không phải do con kiến hôi này thân thể yếu đuối, bản tôn làm sao phải nuốt mấy viên yêu hạch bản thủ này!"

Về bạo ngược trong mắt chợt hiện, cuối cùng dần dần chuyển thành bất đắc dĩ, "Diệp Khôn" thờ dài.

Có lẽ, đây chính là trừng phạt mà ông trời dành cho hắn!

"Diệp Khôn" hiện tại không phải là Diệp Khôn, nó vốn là yêu thú khủng bố số một số hai trong thiên địa - Thao Thiết!

Tung hoành thời viễn cổ, lấy thiên địa linh khí làm thức ăn, có thể nói là bá chủ của thượng cổ yêu tộc.

Chẳng qua, Thao Thiết đến chết cũng không nghĩ đến. Nó cuối cùng lại bị nhân loại đáng khinh đánh bại, mà tên của kẻ đánh bại nó đến chết nó cũng không quên - Thiên Vô Nhai!

Càng khiến Thao Thiết không thể tin được chính là người này mới chỉ tu luyện hơn ba trăm năm. Mà nó lại là thượng cổ yêu thú, tồn tại không dưới vạn năm, lúc nó tung hoành thiên địa thì nhân loại trên thế giới này cũng chỉ là những tồn tại hèn mọn!

Tại sao? !

Có lẽ do nó không thể tin được, hoặc bởi vì sợ hãi cái chết, có lẽ... Nguyên nhân trong đó, trước lúc bị Thiên Vô Nhai giết chết, Thao Thiết thi triển ra một loại bí thuật tự bạo. Sau đó, yêu hồn mượn cỗ lực lượng kinh khủng này đem toàn bộ không gian xung quanh hủy diệt, chạy trốn vào hư không. Cuối cùng thông qua một khe hở trong hư không đi tới Nam bộ Cảnh Châu, nơi xa xôi mà bình thường nó cũng không thèm liếc mắt.

Nếu để yêu hồn lực hao hết thì nó sẽ hoàn toàn tan biến trong thiên địa. Bất đắc dĩ, Thao Thiết đành phải phụ thân vào một đầu cự hổ ngay cả yêu thú còn chưa đến.

Họa vô đơn chí, Thao Thiết vốn tưởng rằng bằng vào uy thế của yêu hồn lực còn sót lại, cho dù lực lượng sắp hao hết nhưng nếu muốn chiếm cứ một đầu cự hổ không phải là yêu thú cũng là một việc dễ dàng. Nhưng không ngờ, đầu cự hổ này lại là thiên địa dị chủng, nhất thể song hồn. Sau khi thôn phệ một linh hồn, Thao Thiết căn bản vô lực đối kháng với linh hồn còn lại trong cơ thể cự hổ. Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, Thao Thiết đến chết cũng không nghĩ ra chính mình lại bị một đầu cự hổ bức ra khỏi cơ thể, có thể nói là đen đủi vô cùng!

Trong lúc lực lượng của nó sắp hao hết, linh hồn nó buộc phải tiến vào cơ thể Diệp Khôn đang đứng gần nó trong gang tấc, cơ thể nhân loại mà nó vô cùng chán ghét, oán hận cùng khinh thường!

Lúc trước Diệp Khôn chiến đấu, linh hồn đã bị trọng thương mà ngủ say, việc này cũng đã tạo cơ hội cho nó. Nhưng Thao Thiết lại khinh thường chiếm cứ thân thể nhân loại mà nó vô cùng chán ghét cùng oán hận này.

Trong mắt Thao Thiết, thân thể của tên nhân loại này quả thực yếu đuối vô cùng!

Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác chính là...

Lúc trước Thao Thiết vì sinh tồn nên mới tiến vào trong cơ thể Diệp Khôn. Sau khi tiến vào, bởi vì lực lượng trong người đã hết nên nó mới lặng lẽ thi triển một loại bí thuật khiến linh hồn mình cùng linh hồn Diệp Khôn sinh ra một loại thiên địa khế ước thắt chặt với nhau. Nó có thể từ linh hồn Diệp Khôn lấy được linh hồn lực cần thiết, nhưng nếu Diệp Khôn chết thì linh hồn của nó cũng đồng thời tan biến.

Đây chính là một loại khế ước ký sinh, cũng là khế ước duy nhất mà lúc ấy Thao Thiết có thể thi triển mà không kinh động đến Diệp Khôn. Nhưng đối

với Thao Thiết thì cũng giống như đại biểu cho nỗi nhục nhã rất lớn!

Bởi vì từ nay về sau, nó chỉ có thể sống trong cơ thể Diệp Khôn, dựa vào một tên nhân loại ngu xuẩn, hèn mọn mà sống!

Mà hiện tại, Diệp Khôn đã bị hôn mê, nguy hiểm vô cùng. Lúc này nó mới không thể không ra tay trợ giúp tên nhân loại mà mình căm hận!

Nếu không phải lúc trước, trong người nó chỉ còn một tia lực lượng lại còn phải ở trong cơ thể đầu thiên địa dị chủng cự hổ kia đánh giết một trận thì nó đã có thể thi triển ra khế ước chủ tử rồi. Nó hoàn toàn có thể nhờ vào khế ước làm cho Diệp Khôn trở thành nô lệ cùng con rối của mình.

Có lẽ trong cõi hư vô đã an bài, bắt nó phải rơi vào cục diện thế này!

Tuy nhiên, có lẽ đây là một cơ hội.

Nhân loại, vì cái gì mà có thể trong hai trăm năm ngăn ngại đánh bại được nó?

Thời viễn cổ, nhân loại chỉ là chủng tộc thấp kém nhất, vì cái gì mà mấy vạn năm sau lại có thể trở thành bá chủ thế giới này?

Những nguyên nhân này, nó nghĩ mãi mà không có lời giải đáp. Tuy rằng khinh thường nhân loại nhưng Thao Thiết vẫn không thể không thừa nhận đây là sự thật!

Cho dù nó phụ thân vào cự hổ, dựa vào công pháp yêu tộc tu luyện thì nó có năng lực thế nào? Lúc trước tu luyện vạn năm, nó cũng bị Thiên Vô Nhai đánh bại, bắt buộc phải tự bạo. Cho dù hiện tại có tu luyện thêm vạn năm, kết quả vẫn chỉ như vậy mà thôi!

Nhưng, hiện giờ nó đang phụ thân trên người một tên nhân loại, nhất cử nhất động đều nắm giữ trong tay. Có lẽ, cơ hội này có thể trợ giúp nó phát hiện ra đáp án mà nó tìm kiếm bấy lâu!

Trong mắt Thao Thiết chớp chớp tia sáng. Cuối cùng, ánh mắt màu đỏ tươi của Diệp Khôn dần dần nhạt đi.

"Nhân loại, hy vọng ngươi sẽ không làm cho bản tôn thất vọng..."

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trở Về

Sau khi Diệp Khôn tỉnh lại, cái đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là xác của Hỏa Đề Hồ đang nằm sấp ngay trước mặt mình.

Diệp Khôn sợ hết hồn, dựng đứng cả tóc gáy!

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao hắn lại không chết?

Diệp Khôn ngơ ngác nhìn Hỏa Đề Hồ gần trong gang tấc. Trong cặp mắt hổ kia vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi nồng đậm, trên đỉnh đầu nó còn có một vết rãnh máu thật sâu, bên trong còn có máu cùng não chưa khô.

Có người cứu hắn!

Diệp Khôn khề cau mày. Nơi đây là Phong Tuyết sơn mạch nên phần lớn đều là tu sĩ thuộc hai mươi quốc gia Nam bộ, chẳng lẽ có tu sĩ Trúc Cơ thuộc hai mươi nước cứu hắn?

Nhìn vết thương trên người Hỏa Đề Hồ, Diệp Khôn càng thêm chắc chắn về kết luận của mình.

Nếu như là yêu thú xuất thủ thì hắn và Hỏa Đề Hồ đã sớm trở thành bữa ăn ngon của nó rồi. Cũng chỉ có nhân loại ra tay thì mới có thể đánh chết Hỏa Đề Hồ rồi sau đó lấy đi yêu hạch trong đầu Hỏa Đề Hồ.

"Hô..." Diệp Khôn thở ra một hơi dài, hắn đang chuẩn bị cảm thán mấy câu thì bỗng nhiên nhớ ra việc gì đó. Diệp Khôn không thềm để ý đến xác Hỏa Đề Hồ trước mặt, vội vội vàng vàng chạy về hướng sơn cốc.

"Luyện Cốt Thảo!"

Khi nhìn thấy gốc Luyện Cốt Thảo bên trong sơn cốc vẫn còn ở đó, trên mặt Diệp Khôn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Thật đúng là đại nạn không chết ắt có phúc về sau, không ngờ người cứu hắn lại không phát hiện ra gốc Luyện Cốt Thảo này.

Diệp Khôn đi thêm vài bước đến bên cạnh Luyện Cốt Thảo, hắn vươn tay ra đang định hái đi Luyện Cốt Thảo.

Nhưng Diệp Khôn vừa mới vươn tay ra thì hắn bỗng nhiên sững sốt.

Tay của mình...

Sau khi tỉnh lại, trong đầu chỉ nghĩ đến ai là người cứu mình. Tiếp đó, hắn chỉ nghĩ đến gốc nhị cấp linh dược Luyện Cốt Thảo mà quên mất chính bản thân mình lúc chữa đã bị trọng thương!

Nhìn cánh tay vẫn còn hoàn hảo của mình, làn da lúc trước còn bị hỏa điểm trên hỏa thảo của Hỏa Đề Hồ làm cho cháy đen. Vậy mà hai cánh tay hắn lúc này lại có thể hoạt động như bình thường!

Càng khiến cho Diệp Khôn cảm thấy da đầu tê dại chính là hai cánh tay của hắn vẫn còn dính lại một đồng hỗn hợp ghê tởm giữa máu và não!

Chính hắn là người giết chết Hỏa Đề Hồ? !

Làm sao có thể!

Diệp Khôn nuốt nước miếng, trong lúc nhất thời hắn liền ngất người ngay tại chỗ. Qua một lúc, hắn mới lấy lại được thần trí rồi lau đi vệt máu trên cánh tay vào đám cỏ dại bên cạnh.

Nếu thật sự là tu sĩ khác ra tay thì người núp một bên xem hắn cùng Hỏa Đề Hồ giao chiến làm sao có thể không lấy đi nhị cấp linh thảo Luyện Cốt Thảo. Chứ chưa nói đến hiện tại Diệp Khôn rõ ràng cảm thấy một cổ chướng bụng lấp đầy bên trong cơ thể. Nhìn hầu bao bên cạnh hoàn toàn trống rỗng, Diệp Khôn vội vàng kiểm tra cơ thể. Sau khi kiểm tra xong cơ thể, hắn liền hít vào một hơi khí lạnh!

Cơ thể hắn vốn chỉ mới đã thông sáu đạo trong mười hai chính kinh. Nhưng hiện tại trong cơ thể hắn, mười một đạo trong mười hai chính kinh đã lấp đầy linh khí, chỉ còn lại một đạo chính kinh duy nhất là vẫn còn chưa được đã thông!

Chẳng lẽ hắn thật sự bị quỷ nhập vào người? !

Diệp Khôn như mất hồn nhìn hai tay của mình, trong đầu cũng chỉ hiện lên một cách giải thích. Phần lớn linh dược bên trong hầu bao đã bị chính hắn nuốt vào, còn Hỏa Đề Hồ cũng chính là do hắn giết chết!

Trong chốc lát, đầu óc hắn liền rối tung rối mù. Mặc dù sự thật này có chút khó tin nhưng đây lại chính là cách giải thích duy nhất.

Đứng ngẩn ngơ một lúc, Diệp Khôn cũng không thể tìm ra nguyên nhân. Lại đứng lúc trông thấy Luyện Cốt Thảo, những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu lập tức ném sang một bên.

"Mà thôi, đã là phúc thì không phải họa, nếu là họa thì cũng không tránh được."

Diệp Khôn vừa nói vừa móc dao đá bên trong hầu bao ra. Hắn cẩn thận dọc theo rễ của Luyện Cốt Thảo mà đào. Rất nhanh, một gốc Luyện Cốt Thảo đã bị hắn đào ra.

Đem Luyện Cốt Thảo bỏ vào trong hầu bao, Diệp Khôn liền chuyển mục đích của mình sang xác của Hỏa Đề Hồ. Toàn thân Hỏa Đề Hồ đều là kho báu, ngoại trừ yêu hạch quý giá nhất không biết ở đâu thì thịt và máu cũng ẩn chứa rất nhiều linh khí, da lông cũng rất có giá trị.

Trải qua thời gian hai chén trà, Diệp Khôn mới đem được hết toàn bộ bốn cái hỏa thảo cùng da hồ của Hỏa Đề Hồ cắt ra. Sau đó Diệp Khôn dùng da hồ gói lại phần lớn thịt hồ cùng bốn cái thảo hồ buộc lên người, làm xong hết thảy hắn mới nhanh chóng ly khai.

...

Ban đêm yên tĩnh, trong một sơn động trên vách núi.

Đồng lửa trại được đốt lên, thịt của Hỏa Đề Hồ tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Diệp Khôn cong người lại, ngồi dựa lưng vào bức tường đá trong động.

Bàn tay hắn vuốt vuốt gốc Luyện Cốt Thảo nho nhỏ, trên mặt tràn trề vẻ vui mừng.

Thực lực hiện giờ của hắn đã đạt tới đỉnh của Thông Kinh Cảnh. Ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch cửu tử nhất sinh cũng coi như đáng giá. Nếu như tính cả gốc Luyện Cốt Thảo này thì hắn có thể nói là kiếm được bồn đầy bát đầy (1).

"Cũng đã đến lúc phải trở về rồi."

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ tinh anh. Dùng thực lực hiện tại của hắn trở về Diệp gia cũng đủ làm cho mọi người chấn động!

Quan trọng nhất, hắn đã ở Phong Tuyết sơn mạch này nửa tháng trời nên hoàn toàn có thể che giấu việc thực lực của bản thân tiến triển điên cuồng. Dù sao, trong lịch sử Diệp gia cũng có rất ít người dám một thân một mình tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, chứ đừng nói là ở bên trong này sinh sống suốt nửa tháng trời!

Sau khi ăn xong mấy miếng thịt Hỏa Đề Hồ nướng, Diệp Khôn thỏa mãn liếm liếm môi. Thịt của Hỏa Đề Hồ quả nhiên rất nhiều linh khí, nhưng linh khí dày đặc trong thịt yêu thú lại cực kỳ cuồng bạo, thông thường tu sĩ rất khó hấp thu. Cũng chỉ có năng lực tiêu hóa khủng bố của hắn mới có thể hoàn toàn tiêu hóa hết linh khí cuồng bạo bên trong thịt yêu thú. Rất nhanh, thịt hồ cùng một ít nội tạng bên trong Hỏa Đề Hồ đã được Diệp Khôn ăn vào bụng. Yên tĩnh cảm ngộ một lúc, Diệp Khôn hoảng sợ phát hiện ra năng lực tiêu hóa của bản thân dường như tăng lên một chút.

Dựa theo "sức ăn" của hắn lúc mới tấn cấp Thông Kinh Cảnh thì chỉ cần hai gốc linh thảo không có phẩm cấp là có thể lấp đầy bụng. Nhưng hiện tại, linh khí bên trong thịt cùng nội tạng của Hỏa Đề Hồ cũng không hề ít hơn hai gốc linh thảo không phẩm cấp lại không thể làm hắn no bụng. Dạ dày hắn lúc này giống như một cái động không đáy, tràn ngập sự đói khát cùng dục vọng tham lam!

Diệp Khôn liếm liếm môi, chuẩn bị đem phần thịt còn thừa của Hỏa Đề Hồ nướng chín hết. Nhưng ánh mắt hắn bỗng nhiên nhìn vào bầu trời, hai mắt sáng lên!

Lúc trước, hắn sợ dĩ không muốn cắn nuốt gốc nhị cấp linh thảo này. Nguyên nhân thứ nhất chính là sợ bản thân không tiêu hóa được, thứ hai chính là sợ nếu như mình trực tiếp cắn nuốt gốc nhị cấp linh thảo này thì có chút lãng phí. Nếu đem nó phối hợp với mấy vị dược thảo thì hoàn toàn có thể tìm kiếm một vị luyện đan sư luyện chế một loại nhị cấp linh đan tên là "Kiện Cốt Đan".

Tuy loại linh đan này dễ dàng hấp thu hơn nhưng chỗ không được thuận lợi chính là muốn luyện chế Kiện Cốt Đan thì nhất định phải tìm nhị cấp luyện đan sư. Nhìn khắp hai mươi quốc gia Nam bộ cũng không tìm được một người nào là nhị cấp luyện đan sư, bắt buộc phải đi đến Xích Nham Quận thuộc Nam bộ Vân Cảnh đế quốc mới có thể tìm được. Hơn nữa, muốn luyện đan, linh thạch chính là phí cần phải trả. Dù sao trong truyền thuyết, bên trong Vân Cảnh đế quốc hầu hết mọi người đều là Tiên Thiên tu sĩ. Mà ở đây, linh thạch chính là tiền tệ thông dụng nhất, thậm chí còn có thể bị luyện đan sư lừa gạt.

Cho dù đi tìm gia tộc ra mặt luyện chế Kiện Cốt Đan, hắn cũng chỉ có thể được phần cho một ít mà thôi, không bằng chính mình trực tiếp cắn nuốt Luyện Cốt Thảo.

Suy đi tính lại, Diệp Khôn cũng không tìm ra biện pháp ôn hòa nào, dứt khoát lấy ra Luyện Cốt Thảo.

Hiện tại, hắn phát hiện ra năng lực tiêu hóa của mình tăng nhiều, vừa lúc có thể dùng Luyện Cốt Thảo này kiểm tra năng lực tiêu hóa của bản thân.

Nghĩ đến làm luôn, Diệp Khôn lấy ra dao đá, vận khởi linh khí chậm rãi quán quanh cây dao đá. Sau đó, Diệp Khôn chậm rãi cắt bỏ từ trên bức tường đá ra một tảng đá to bằng chậu rửa mặt, tiếp đó hắn dùng dao đá nhẹ nhàng tạo hình. Rất nhanh, một cái cối giã thuốc bằng đá đã được tạo thành.

Diệp Khôn đem Luyện Cốt Thảo để vào, sau đó dùng vỏ dao đá nhẹ nhàng nghiền nát ra.

Rất nhanh, Luyện Cốt Thảo đã bị nghiền thành bột mịn. Diệp Khôn từ bầu trời lấy ra một cái bình nhỏ rồi đem đổ đồng bột mịn vào trong bình, sau đó lấy ra một ít cho vào nước suối để ăn.

Luyện Cốt Thảo không hồ danh là nhị cấp linh thảo. Cho dù chỉ là một ít nhưng sau khi Diệp Khôn nuốt vào thì hắn ngay lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng kinh khủng đang tràn ngập trong cơ thể. Mặc dù dạ dày truyền đến một luồng hấp lực nhưng luồng lực lượng kinh khủng này vẫn còn khê gãy giữa, sau đó mới bị hút vào dạ dày. Không giống như ngày trước sinh ra nhiệt lưu, luồng lực lượng này sau khi bị dạ dày tiêu hóa thì một phần hóa thành nhiệt lưu tràn ngập cơ thể, một phần khác chuyển thành luồng lực lượng lạnh như băng chậm rãi dung nhập vào trong xương cốt.

"Ca sát ca sát!" Xương cốt liên tục vang lên tiếng động. Diệp Khôn chỉ cảm thấy thân thể mình dường như bị một loại lực lượng vô hình kéo căng ra, xương cốt cả người giống như đang bị kiến cắn. Hắn hét thảm một tiếng, cả người lập tức cuộn lại.

Xương cốt phát ra từng tiếng vang quanh quẩn bên trong động. Diệp Khôn cảm thấy chính mình như đang ở dưới địa ngục, lúc nhìn không được phải hôn mê, lúc thì bị đau nhức làm cho tỉnh lại rồi ngay sau đó lại bị đau nhức hành hạ cho hôn mê. Ngay trong lúc bị hành hạ đi hành hạ lại, thân thể của hắn cũng dần dần trở nên cao lớn. Thân hình vốn nhỏ gầy đang không ngừng dài ra, xương cốt trải qua rèn luyện không ngừng trở nên vô cùng chắc chắn.

Đến nửa đêm, sự hành hạ này rốt cục mới chấm dứt. Diệp Khôn cả người vô lực nằm trên mặt đất, trên người bị mồ hôi chảy ra ướt như tắm nhưng trên mặt lại mang theo một nụ cười yếu ớt.

Tuy rằng sự hành hạ này rất đau đớn nhưng hiệu quả lại cực kỳ rõ rệt. Xương cốt của hắn trải qua rèn luyện trở nên chắc chắn hơn, ngay cả chỗ nứt xương rất nhỏ trên bàn tay cũng được chữa trị hoàn toàn. Nếu lúc này để cho hắn cùng Hỏa Đề Hồ lấy cứng đối cứng, cho dù hắn không địch lại nhưng xương cốt ở cánh tay chắc chắn sẽ không bị thương tổn gì!

Nằm trên mặt đất chừng thời gian nửa nén hương, lúc này Diệp Khôn mới run run rẩy rẩy đứng lên. Luyện Cốt Thảo cùng với các loại linh thảo khác hoàn toàn không giống nhau. Sau khi hấp thu, năng lực tiêu hao cho việc rèn luyện xương cốt rất nhiều, ngoại trừ linh khí ẩn trong linh thảo bị tiêu hao hết thì hắn lại càng thêm đói bụng.

Nghiêng nghiêng ngả ngả đến bên đồng lửa trại, Diệp Khôn cầm lấy một miếng thịt Hỏa Đề Hồ nửa sống nửa chín vội vàng gặm không ngừng. Máu tươi

và linh khí tràn ngập trong miệng thịt cùng lúc chuyển động bên trong miệng. Diệp Khôn nhất thời cảm thấy được một loại cảm giác kích thích vô cùng khát máu!

Lại trải qua một tuần, Diệp Khôn vì việc hấp thu Luyện Cốt Thảo nên đã trì hoãn thêm thời gian trở về. Tuy nói hấp thu Luyện Cốt Thảo tiêu hao rất nhiều linh khí nhưng nơi đây chính là Phong Tuyết sơn mạch, không bao giờ thiếu các loại linh dược cùng yêu thú!

Hiện tại, Diệp Khôn đã đem toàn bộ Luyện Cốt Thảo hấp thu hết. Thân thể hắn hiện giờ đã cao đến bảy thước rưỡi cùng với khuôn mặt giống như đao khắc đã trải qua ma luyện. Lúc này hắn đã không còn bộ dáng của một thiếu niên mười sáu tuổi mà hoàn toàn giống với một thanh niên hai mươi tuổi tính kiên nghị!

Ngoại trừ thân thể cao lớn cùng khuôn mặt trưởng thành thì thực lực của hắn cũng tăng lên rõ rệt. Thực lực hiện tại của hắn đã đạt đến đỉnh của Thông Kinh, mười hai chính kinh chỉ thiếu một bước cuối cùng là có thể đã thông, tấn cấp Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh!

Thực lực tăng lên cũng làm cho hầu bao của Diệp Khôn dày thêm. Số lượng linh thảo hắn kiếm được trong một tuần này đã tương đương với số lượng linh thảo hắn kiếm trong nửa tháng trước. Mà chất lượng cũng được đề cao rõ rệt, kể như nhất phẩm linh cũng đã có tới ba gốc!

Bàn chân nhẹ nhàng đạp đi đồng lửa trại. Diệp Khôn dùng da của Hỏa Đề Hồ đem bốn cái hỏa thảo gói lại buộc ở trên lưng. Hắn nhếch miệng cười, ánh mắt nhìn về hướng Tây Nam.

Đây chính là lúc trở về!

(1) bồn đầy bát đầy: kiếm được đầy đủ, cảm thấy rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Người Muốn Chiến? Vậy Thì Chiến!

Sáng sớm, Trúc Hải Thành dần dần trở nên náo nhiệt. Hai bên đường lớn của Vương phủ, một ít tiểu thương bán hàng rong đang hét to tiếng chào hàng, một số cửa hàng cũng đã mở cửa buôn bán.

"Cải trắng, cải trắng, cải trắng còn tươi đây!"

"Thịt lợn rừng ngày hôm qua vừa mới sẵn được đây, các vị mau đến xem nào... Thím Đồng, người nhìn thịt heo rừng ẩn chứa linh khí này. Nếu tiểu tử nhà thím ăn vào thì không chừng vào đầu năm sau Diệp gia kiểm tra linh căn sẽ kiểm tra ra Tiên Thiên linh căn..."

"Com lam đặc chế của Vạn Trúc quốc, dùng Tinh Thiết Trúc chế tạo, rất giàu linh khí..."

Các loại tiếng rao liên tục vang lên không ngớt, khiến cho thành nhỏ chỉ có hai ba vạn dân cư này phát ra một luồng sức sống tràn trề.

Nhưng ngay lúc này, phía cửa thành bỗng nhiên truyền đến một hồi bàn tán. Người bán rong hai bên đường vội vàng ngừng đầu nhìn lại, nhưng khi nhìn thấy rõ nguyên do của việc bàn tán thì không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy một người quần áo rách rưới, tóc dài xõa vai trông như một người thanh niên đi ăn xin. Sau lưng đeo một vật dính đầy bùn đất, nhìn không rõ là da của loài động vật nào đang từng bước tiến vào trong thành.

"Người này là ai?"

"Chưa thấy bao giờ, nhưng đệ tử Diệp gia hình như nhận ra hắn, có lẽ hắn là tu sĩ của Diệp gia."

"Tu sĩ Diệp gia tại sao lại rơi vào nông nỗi này?"

"Người đúng là không biết gì. Theo ta thấy, hắn là người này từ bên ngoài lịch lãm trở về, người nhìn vết sẹo trên bả vai hắn mà xem... Chắc chắn, nếu là người bình thường, chỉ sợ cả cánh tay đã bị chặt đứt rồi."

Người vừa khiến cho dân cư bàn tán dĩ nhiên chính là Diệp Khôn. Hiện giờ đã cách ngày hắn tiến vào Phong Tuyết sơn mạch được hai tháng.

Hai tháng sinh tử chém giết cùng rèn luyện đã khiến quần áo của hắn trở nên rách nát tung tóe, một mảnh dài và hẹp đeo trên lưng thật giống như một tên

ăn mày bình thường. Tuy nhiên, trải qua một thời gian dài chém giết, tinh thần của hắn đã cực kỳ sung mãn, trên người tỏa ra một luồng khí thể sắc bén giống như lưỡi kiếm.

Diệp Khôn kéo ống tay áo che đi vết sẹo ở cánh tay, chậm rãi bước đi trên đường lớn của Trúc Hải Thành.

Nghe tiếng mọi người bàn tán xung quanh mình, hắn dường như có một loại cảm giác trở thành tiêu điểm.

Đã qua hai tháng, không biết tên mập mập Diệp Viễn có... hay không bị Thành Đại Trù trừng phạt a?

Còn cả cha mẹ nữa!

Trước khi Diệp Khôn tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, bởi vì hắn sợ cha mẹ lo lắng nên cũng không báo tin cho họ. Hai tháng nay không có tin tức của hắn, trong lòng bọn họ nhất định sẽ lo lắng vô cùng.

Nghĩ tới cha mẹ, bước chân Diệp Khôn không khỏi nhanh hơn một chút.

Rất nhanh, đại môn Diệp phủ đã hiện lên trong mắt, Diệp Khôn bước nhanh về phía trước.

Đang chuẩn bị tiến vào Diệp phủ, Diệp Khôn liền bị thủ vệ ngăn lại. Sau khi hắn chứng minh thân phận của mình, ánh mắt hai tên thủ vệ nhìn hắn càng thêm kỳ lạ.

Diệp Khôn khẽ nhíu mày, hắn cũng không để ý đến hai tên thủ vệ nữa, trực tiếp bước vào Diệp phủ.

Chẳng qua rất nhanh, hắn đã biết nguyên nhân tại sao hai tên thủ vệ nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ như vậy. Nơi hắn vừa tiến vào Diệp phủ lại chính là quảng trường luyện công. Bởi vì lúc này là sáng sớm, trên quảng trường đã xuất hiện rất nhiều đệ tử Diệp gia đến chỗ này tập võ.

Theo Diệp Khôn tiến vào quảng trường, không ít đệ tử Diệp gia đều ngừng việc rèn luyện, hai mắt tròn trĩnh nhìn tên "ăn mày" đang "xông vào" Diệp phủ.

"Người là ai? !" Một gã đệ tử Diệp gia đứng dọc theo quảng trường nhíu nhíu mày, quát to.

Diệp Khôn cũng không để ý đến người này, hắn dọc theo quảng trường luyện công đi tới nơi dành cho đệ tử trẻ tuổi Diệp gia sinh sống.

Dần dần, càng ngày càng nhiều ánh mắt tập trung lên người Diệp Khôn. Bỗng nhiên, một tiếng hét chói tai của một thiếu niên vang lên trên quảng trường: "Hắn là Diệp Khôn!"

Theo âm thanh này, toàn bộ quảng trường liền giống như mưa rơi trên chảo sắt, trong chớp mắt trở nên ồn ào.

"Thật sự là hắn!"

"Diệp Khôn? Hắn không phải đã bỏ trốn rồi hay sao?"

"Hình dáng của hắn cũng trở nên quá lớn a. Hơn nữa, y phục trên người hắn đã gặp chuyện gì mà trở nên rách nát như vậy?"

"Đừng nói là ở bên ngoài bị người ta đánh cho một trận rồi chạy về nha."

"Cho dù hắn trở lại thì thế nào? Diệp Nhạn tộc huynh đạo này đang tìm hắn, trở về cũng sẽ bị thêm một trận nữa a, ha ha ha..."

"Mau, mau đi nói cho Diệp Nhạn tộc huynh!"

Tiếng động âm ỉ rồi rít vang lên. Từ việc càng ngày càng nhiều người nhận ra Diệp Khôn, dần dần, bên trong quảng trường luyện công đã xuất hiện mười mấy đệ tử Diệp gia đem Diệp Khôn vây lại.

Diệp Khôn dừng bước, khẽ nhíu mày. Nghe thấy âm thanh âm ỉ xung quanh mình, cùng với mấy tên đệ tử Diệp gia đang mang vẻ mặt không tốt lành gì trước mặt, Diệp Khôn bỗng nhiên nở nụ cười.

Xem ra trong khoảng thời gian hắn rời đi, Diệp Nhạn thật sự lúc nào cũng tìm hắn!

Về điểm này, ngay từ khi hắn rời khỏi Diệp gia đã hoàn toàn đoán trước được. Chẳng qua, thực lực hiện giờ của hắn đã sớm xưa đâu bằng nay, sao có thể sinh ra một chút sợ hãi được!

Nhìn Diệp Khôn đứng im không nhúc nhích, mười mấy tên đệ tử Diệp gia vây quanh cũng không ra tay. Dù sao thì gia giáo của Diệp gia cũng rất nghiêm khắc. Tuy rằng cổ vũ đệ tử tỷ võ đua tranh nhưng không bao giờ công khai quần đấu, ai tái phạm chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Bọn họ làm vậy cũng chỉ vì muốn giữ Diệp Khôn ở lại chỗ này, đợi Diệp Nhạn đến trừng trị Diệp Khôn.

Đệ tử Diệp gia xung quanh thấy một màn như vậy thì đều lộ ra vẻ châm chọc, giễu cợt hoặc thậm chí là thương hại. Ở trong mắt bọn họ, Diệp Khôn hôm nay khó tránh khỏi một trận đòn rồi!

Dần dần, càng ngày càng nhiều đệ tử Diệp gia tập trung lại quảng trường luyện công. Rốt cuộc, một tiếng cười to chói tai dọc theo quảng trường vang lên, màn kịch vui cuối cùng đã đến lúc cao trào!

Diệp Khôn ngẩng đầu. Đám người trước mặt hắn chậm rãi tách ra, chỉ thấy Diệp Nhạn bên trong mọi người như sao quanh trăng sáng đang bước nhanh lại đây.

Dọc theo đường đi, đệ tử Diệp gia đều vội vàng tiến lên chào hỏi.

"Diệp Nhạn tộc huynh, nghe nói gần đây huynh đang luyện tập Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết, tu vi hiện giờ chắc chắn tăng lên a!"

"Diệp Nhạn tộc huynh, lần trước tiểu đệ ở bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch nhặt được một gốc Không Tước Thảo, vừa đúng lúc huynh có thể dùng để tu luyện..."

...

Tiếng chào hỏi, nịnh bợ vang lên không ngớt. Về mặt Diệp Nhạn tuy kiêu ngạo nhưng vẫn phải kiên nhẫn mà chào hỏi khiến cho đệ tử Diệp gia đều sinh ra thiện cảm.

Diệp Khôn dùng hai tay ôm ngực, nhìn từng động tác của Diệp Nhạn, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên. Rất nhanh, Diệp Nhạn đã đi tới trước mặt hắn.

Vừa nhìn thấy Diệp Khôn, Diệp Nhạn rất lấy làm bất ngờ, dùng vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Diệp Khôn một lúc lâu, sau đó liền cười nhạt: "O, tộc đệ làm sao vậy?"

Bên cạnh Diệp Nhạn là hai tên đệ tử Diệp gia, đối với hai tên này, Diệp Khôn ngược lại biết rất rõ. Đây chính là Diệp Niên cùng Diệp Bình. Hai tên này đều có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, nhưng do tuổi tác đã gần ba mươi nên bọn họ muốn đột phá lần nữa là điều không thể. Đi theo Diệp Nhạn - em ruột của gia chủ tương lai dĩ nhiên là một lựa chọn không tồi.

Diệp Niên dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Khôn. Hắn cùng Diệp Khôn vốn không có thù hận gì, nhưng hiện tại đi theo Diệp Nhạn nên đương nhiên phải ra vẻ một chút, nhỏ giọng nói: "Diệp Nhạn tộc đệ, việc nhỏ này cứ để cho vi huynh ra tay."

Nghe hắn mở miệng, Diệp Bình ở một bên dĩ nhiên không muốn xếp sau người khác. Hắn đương nhiên biết cách lấy lòng Diệp Nhạn, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét nhìn chằm chằm Diệp Khôn, khinh miệt nói: "Diệp Khôn tộc đệ, chẳng lẽ ngươi trên đường gặp phải cướp ư. Không bằng ngươi hướng tộc huynh dập đầu mấy cái, nói không chừng tộc huynh sẽ mở lòng từ bi thay ngươi dạy dỗ mấy tên cướp kia một trận. Ha ha ha ha!"

Nghe hắn nói vậy, một số đệ tử Diệp gia đứng xung quanh đều cười ha ha, thậm chí có không ít người lộ ra vẻ khinh thường. Diệp gia chính là bá chủ của Vạn Trúc quốc, ở bên trong phạm vi Vạn Trúc quốc mà bị cướp bóc thì thật sự làm mất hết thể diện của Diệp gia.

Ánh mắt Diệp Khôn nhìn lướt qua Diệp Niên cùng Diệp Bình, hắn dùng âm thanh bình thản mở miệng nói: "Ta nhớ tộc trưởng đã từng nói rằng: đệ tử Diệp gia đều là anh hùng đầu đội trời chân đạp đất."

Hắn vừa mở miệng, hơn nữa còn nhắc tới tộc trưởng khiến xung quanh nhất thời trở nên yên tĩnh. Rất nhanh, trên mặt Diệp Khôn bỗng hiện lên một nụ cười chế nhạo: "Nhưng hiện tại xem ra lại không hẳn như vậy. Ở trước mắt ta hiện giờ, thật sự chỉ là hai con chó đang đứng trước mặt chủ nhân sủa ưong uông đòi xương mà thôi!"

"To gan!"

"Vô liêm sỉ!"

Về mặt Diệp Niên cùng Diệp Bình ngay lập tức biến đổi. Bọn họ dù gì cũng là tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, nhưng lại bị tên hậu bối Diệp Khôn này sỉ nhục. Trong lúc giận dữ, hai người cùng tiến lên một bước chuẩn bị ra tay!

"Khoan đã!"

Đúng vào lúc này, Diệp Nhạn bỗng nhiên mở miệng.

Diệp Bình cùng Diệp Niên cả người run lên. Nhưng cuối cùng vẫn phải đứng đằng hoàng sau lưng Diệp Nhạn, trên mặt hiện lên một nụ cười châm chọc. Hai người dường như muốn xông lên cắn Diệp Khôn một cái!

"Quả nhiên rất nghe lời!"

Diệp Khôn cười ha ha. Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh đều ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc. Cũng có không ít đệ tử Diệp gia vây quanh Diệp Khôn đã từ từ lui lại phía sau.

Hết thảy mọi việc đều lọt vào trong mắt Diệp Nhạn. Ánh mắt của hắn hiện lên vẻ lo lắng, lạnh giọng nói: "Diệp Khôn, ngươi không cần phải khua môi múa mép. Người sáng mắt không nói tiếng lóng, hôm nay ta tới tìm ngươi cũng chỉ vì muốn đánh với ngươi một trận, giải quyết mọi chuyện ân oán!"

Nói xong, Diệp Nhạn quay đầu lại, chấp tay với hai người Diệp Bình cùng Diệp Niên: "Diệp Nhạn biết hai vị tộc huynh quan tâm đến ta. Chẳng qua đây là ân oán cá nhân của ta với Diệp Khôn, mong rằng hai vị tộc huynh không nên nhúng tay vào."

Sau đó, Diệp Nhạn lại nhìn về phía đệ tử Diệp gia, lớn tiếng nói: "Xin các vị huynh đệ ở đây làm chứng. Hôm nay, ta cùng Diệp Khôn giao thủ, bất kể là thắng hay thua, ân oán giữa chúng ta sẽ chấm dứt từ đây!"

Diệp Khôn lắng lắng nghe, không khỏi nhìn Diệp Nhạn một cái thật sâu. Hắn vẫn còn xem nhẹ vị tộc huynh này rồi. Diệp Nhạn chỉ cần nói một cách đơn giản đã khiến Diệp Bình cùng Diệp Niên, thậm chí toàn bộ đệ tử Diệp gia ở đây đều đồng tình với hắn.

Hiển nhiên, Diệp Nhạn có thể đạt được tu vi cùng địa vị hiện tại, chắc chắn không phải đơn giản chỉ dựa vào cha cùng ca ca của hắn. Tên này cũng có chỗ hơn người a!

Chẳng qua, Diệp Nhạn thật sự cho rằng hắn có thể đánh bại mình?

Diệp Khôn nở nụ cười, đón lấy những ánh mắt của đệ tử Diệp gia nhìn tới, lạnh nhạt nói: "Như tộc huynh mong muốn."

Ngươi muốn chiến, vậy thì chiến!!!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tất Cả Đều Khiếp Sợ.

Diệp Khôn sáng khoái ứng chiến như vậy, ngược lại khiến cho Diệp Nhạn ngẩn cả người.

Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh ồ hét cả lên!

Không ai nghĩ rằng Diệp Khôn lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy!

Mọi người trong tộc đều biết Diệp Nhạn đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, còn về phần Diệp Khôn thì cũng chỉ có tu vi Kiện Cốt Cảnh mà thôi!

Chẳng lẽ hắn đột phá lên tầng cao hơn?

Không ít người ở đây đều nghĩ đến điều đó. Nhưng, cho dù đột phá thì làm sao, Tiên Thiên đệ lục tầng chính là một đường ranh giới. Cho dù mấy tầng trước có mạnh hơn nữa thì vẫn chỉ là thân thể phàm nhân. Cũng chỉ khi nào tấn cấp lên Thông kinh Cảnh thì mới có thể hấp thu linh khí cho mình sử dụng. Riêng về điểm này thì ngay cả Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh cũng không thể nào thắng được!

Chứ chưa nói đến việc sau khi tấn cấp Thông Kinh Cảnh, tu sĩ có thể bắt đầu tu luyện chiến kỹ. Mà uy lực của chiến kỹ thì không phải mấy loại võ học thô lậu được đơn giản hóa từ chiến kỹ ra có thể so sánh được.

Chẳng lẽ tên Diệp Khôn này chưa biết Diệp Nhạn đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh hay là đầu óc của hắn xảy ra vấn đề?

"Hừ, phô trương thanh thế!" Diệp Bình kỳ quái nói: "Tộc đệ vẫn còn quá nhân từ. Cái gì mà một trận chiến không cần biết thắng bại sẽ xóa bỏ mọi ân oán. Chỉ sợ tiểu tử này cũng đang mong được như vậy a."

Hóa ra là vậy!

Không ít đệ tử Diệp gia đều tỏ ra vẻ chột hiểu, ánh mắt nhìn về hướng Diệp Khôn tràn đầy sự khinh thường.

Cố làm ra vẻ đáng thương đây mà!

Thì ra tiểu tử này cố tình muốn Diệp Nhạn đánh một trận rồi coi như mọi chuyện kết thúc, chấm dứt mọi ân oán a.

Chuyện Diệp Ung được thừa kế gia tộc đã là chuyện sớm hay muộn. Mà Diệp Nhạn cũng đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, địa vị sau này trong gia tộc tự nhiên sẽ càng ngày càng cao. Đặc tội với một người như vậy, rõ ràng là tự chuốc lấy phiền toái. Trước kia Diệp Khôn có ca ca là Diệp Kiên che chở, bây giờ Diệp Kiên đã chết, cho dù gia tộc có nể tình chiếu cố Diệp Khôn đi nữa thì sau mười năm, hai mươi năm sẽ như thế nào?

"Ha ha, ta còn chưa rõ vì cái gì mà hắn lại có một bộ dáng bình tĩnh như thế, hóa ra là có suy nghĩ này!"

"Hừ, đừng có giả bộ, giả bộ sẽ bị sét đánh đấy. Diệp Nhạn tộc huynh, huynh nhất định phải ra tay thật mạnh, đánh cho tên này ít nhất cũng phải nằm trên

giường dorm bữa nửa tháng a."

Tình thế trong chớp mắt đã đổi chiều, từng tiếng quát mắng liên tiếp vang lên. Diệp Nhận nghe vậy thì như mở cờ trong bụng, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn qua phía Diệp Bình.

"Đi thôi Diệp Khôn tộc đệ, người trong gia tộc muốn luận võ thì phải đến võ đài."

Nói xong, hắn liền dẫn mọi người tới võ đài đặt ở giữa quảng trường.

Diệp Khôn mỉm cười, đối với những tiếng quát mắng thì mắt nhắm tịt tai ngơ, chậm rãi đi tới võ đài.

Võ đài đặt ở giữa quảng trường, cao một trượng, mỗi bên dài rộng hai mươi trượng, là nơi dành cho đệ tử trong tộc tỷ võ tranh tài. Mấy năm trước, cũng ngay tại nơi này, Diệp Khôn đã dựa vào sự linh hoạt của thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết đánh bại Diệp Nhận lớn hơn hắn bốn tuổi, khiến cho Diệp Nhận trở thành trò cười cho đám đệ tử trong tộc.

Lúc này, Diệp Nhận chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi căm hận muốn biến tất cả thành hư vô. Hắn hét lớn một tiếng, tung người nhảy lên, linh khí màu xanh nhạt bao quanh toàn thân, đạp chân một cái trên không trung, liền vững vàng đứng ở trung tâm võ đài.

Hắn quay đầu lại, nhìn về Diệp Khôn bên dưới: "Tộc đệ, mời!"

Diệp Khôn cười cười, đưa tay ném bao da hổ trên vai xuống đất rồi sau đó tung người nhảy lên. Hắn cũng không vận dụng linh khí mà vẫn vững vàng đứng trên võ đài.

Chẳng qua, hai người so sánh với nhau thì Diệp Khôn dĩ nhiên rất tầm thường. Đám đệ tử Diệp gia trên quảng trường ngay từ đầu đã không có ai tin tưởng Diệp Khôn có thể chiến thắng Diệp Nhận!

Mà dọc theo quảng trường, Diệp Viễn trông mắt nhìn Diệp Khôn nhảy lên võ đài thì hưng hăng đập chân một cái, bước nhanh về hướng nội viện Diệp gia.

Ngay lúc Diệp Khôn trở về, Diệp Viễn đã có mặt trên quảng trường rồi. Tuy hắn chỉ nhìn một cái là nhận ra Diệp Khôn nhưng lại không dám kêu to, sợ mọi người biết được. Dù sao, trong khoảng thời gian này, ai ai cũng biết chuyện Diệp Nhận luôn tìm Diệp Khôn gây phiền toái. Mà hắn chính là bạn tốt của Diệp Khôn, cho nên mập mập gần đây cũng bị một vài tên đệ tử lấy lòng Diệp Nhận đánh không chỉ một lần.

Chỉ tiếc là Diệp Khôn vẫn bị mọi người nhận ra. Mà chuyện xảy ra sau đó đã ngoài dự liệu của Diệp Viễn, lúc này hắn chỉ muốn đi tới nội viện tìm Diệp Nguyệt thôi.

Cho dù Diệp Khôn là anh em tốt của Diệp Viễn, nhưng hắn cũng không tin Diệp Khôn có thể là đối thủ của Diệp Nhận. Hắn chỉ mong Diệp Khôn có thể kéo dài được thêm chút thời gian, đợi hắn tìm được Diệp Nguyệt đến...

Lúc này, trên võ đài, một gã đệ tử Diệp gia hơn ba mươi tuổi được mọi người cử ra. Hắn bước chân lên võ đài, nhìn Diệp Khôn với ánh mắt thương hại, lại nhìn thoáng qua Diệp Nhận một cái, hít một hơi thật sâu: "Tỷ võ trong tộc, đến giới hạn là dừng, không được gây nguy hiểm đến tính mạng..."

Hắn đang chuẩn bị đọc một hồi quy củ thì bị Diệp Nhận đang mắt kiên nhẫn chợt cắt đứt: "Tộc huynh, mấy điều này đệ tử Diệp gia đều biết cả rồi, không cần nói lại đâu, trực tiếp tuyên bố luôn đi."

Tên đệ tử Diệp gia này, mặc dù cũng là Tiên Thiên đệ lục tầng nhưng lại không dám đắc tội với Diệp Nhận, bất đắc dĩ thở dài một tiếng rồi chợt vung tay xuống: "Tỷ võ bắt đầu"

Sau khi nghe hiệu lệnh, Diệp Nhận cười ngạo nghễ, thanh quang xuất hiện trên hai tay, cười to nói: "Tộc đệ yên tâm, vì huynh cũng không ý lớn hiếp nhỏ, ta sẽ không sử dụng chiến kỹ."

Lời này vừa thốt ra, mọi người phía dưới đều phát ra từng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Diệp Nhận cười ha ha, ánh mắt nhìn qua Diệp Khôn, linh quang quán quanh hai tay, chân đạp xuống đất thật mạnh rồi hưng hăng hướng Diệp Khôn xông tới. Nếu so với hai tháng trước ở cửa Diệp phủ thì động tác của hắn giống nhau như đúc!

Diệp Khôn ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Nhận. Nhưng thật kỳ lạ, hắn vẫn đứng yên tại chỗ, trông mắt nhìn Diệp Nhận đã cách mình càng ngày càng gần!

Mười trượng, năm trượng, ba trượng, một trượng!

Chớp mắt, Diệp Nhận đã xông tới trước mặt Diệp Khôn, hai tay hắn giơ lên cao, hướng đầu Diệp Khôn đánh xuống!

Thấy vậy, đệ tử Diệp gia xung quanh đều ríu rít hô lên thành tiếng, một số người lại càng lộ vẻ khinh thường.

Theo như mọi người nghĩ, Diệp Khôn có lẽ có thể dựa vào thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết mà miễn cưỡng chạy vòng vòng một lát, nhưng bây giờ hắn lại đứng yên bất động thì làm sao có thể là đối thủ của Diệp Nhận đây cơ chứ.

Có lẽ, mọi chuyện đúng như Diệp Bình nói, Diệp Khôn lên đài chẳng qua chỉ để Diệp Nhận đánh cho một trận rồi sau đó giải quyết mọi ân oán cũ mà

thời...

Nhưng, trong chớp mắt hai tay Diệp Nhạn vừa hạ xuống, Diệp Khôn bắt đầu hành động.

Chỉ di chuyển một bước nhưng cũng đủ để hắn dễ dàng tránh đi đòn tấn công của Diệp Nhạn. Thấy song chưởng của mình chỉ lướt qua vạt áo của Diệp Khôn, con người Diệp Nhạn nở rộng, chẳng lẽ là trùng hợp?

Đám tu sĩ xung quanh đều mở to mắt ra mà nhìn một màn không thể tin được này.

Diệp Khôn vẫn duy trì một tư thế như vậy, trên mặt nở ra một nụ cười phong khinh vân đạm (1), giống như đang đập thanh du ngoạn chứ không phải là tỷ võ nữa.

"Hừ, thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết của tộc đề quả nhiên có chút tinh tiến." Diệp Nhạn từ từ quay đầu lại, vẻ mặt có chút khó coi. Ánh mắt hắn hiện lên một tia cẩn thận, linh quang dưới chân chợt động, xoay mạnh người, tung ra một cước về phía Diệp Khôn!

Một cước ẩn chứa linh lực, tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã tới trước mặt Diệp Khôn. Đối mặt với đòn này, bàn chân Diệp Khôn khẽ nhích, thân thể ngửa ra sau, lại nhẹ nhàng tránh được!

"Sao có thể như vậy!"

Diệp Nhạn lạc giọng kêu lên một tiếng sợ hãi, nếu lần trước là do hắn may mắn, vậy thì lần này giải thích thế nào đây? !

Thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết đã trở nên linh hoạt đến mức này từ bao giờ? !

Nhìn Diệp Khôn cười cười nhìn mình, Diệp Nhạn đã thật sự bị chọc tức!

"A!" Diệp Nhạn gầm lên một tiếng giận dữ, hai tay hắn điên cuồng vận chuyển, linh khí bắt đầu chuyển động khiến hai tay hắn như hai thanh đại chùy, ở trước ngực vung lên không còn một khe hở. Nhưng điều làm mọi người khiếp sợ lại là Diệp Khôn. Hắn vẫn như trước không hề ra tay, chỉ liên tiếp dịch chuyển bước chân, mỗi một bước như có đạo lý huyền diệu, đều rất dễ dàng né đi công kích của Diệp Nhạn.

Thời gian một nén nhang nhanh chóng qua đi, hai tay Diệp Nhạn chống lên đầu gối, há mồm thở hổn hển, trong mắt hắn hiện lên vẻ điên cuồng cùng kinh ngạc!

Sao có thể như vậy! Sao có thể như vậy!

Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh giống như bị trúng Định Thân Thuật, cả đám đều trợn mắt há mồm, không hiểu chuyện gì đang diễn ra trên võ đài.

Quá quý dị! Quá điên cuồng!

Chẳng ai nghĩ tới, sau thời gian một nén nhang chiến đấu, ngay cả góc áo của Diệp Khôn mà Diệp Nhạn cũng không chạm vào được.

Chuyện gì thế này!

Trong lòng mọi người tràn ngập sự khiếp sợ!

"Diệp Nhạn tộc huynh, có chuyện gì vậy, nếu ngươi không đánh nữa thì đến lượt ta đánh đây." Diệp Khôn chấp hai tay sau lưng, trên mặt của hắn không có chút mồ hôi nào, khóe miệng nhếch lên mang theo nụ cười phong khinh vân đạm, làm cho người khác cảm thấy rất thần bí!

"Không thể nào!" Diệp Nhạn hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ lên như máu, hai nắm tay nắm chặt, móng tay cắm thẳng vào da thịt.

Hắn không tin tất cả những sự việc vừa xảy ra là sự thật!

Một sự sợ hãi cùng với tức giận trào lên. Hắn như người mất trí, hai tay vurun ra, một luồng linh khí màu xanh mạnh mẽ tuôn ra, quấn quanh trên hai tay hắn.

"Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết." Một gã đệ tử Diệp gia hoảng sợ kêu lên.

Trong đầu Diệp Nhạn không còn bất cứ điều gì khác, chỉ còn lại một ý niệm điên cuồng là đánh bại Diệp Khôn! Không tiếc giá nào!

"Lang Nha!" Diệp Nhạn quát khẽ một tiếng, linh khí màu xanh trên tay biến thành một cái đầu sói dữ tợn, nhe răng há miệng trông vô cùng hung ác!

Đây chính là thức đầu tiên trong công pháp chuẩn tam phẩm của Diệp gia, Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết.

Đối diện với một kích này, vẻ mặt thoải mái của Diệp Khôn cũng dần dần trở nên cẩn thận, cùng lúc đó, hắn cũng chậm rãi vurun một cánh tay ra.

Diệp Nhạn giống như mất hết lý trí nhưng nhìn thấy một cảnh như vậy cũng hơi sửng sốt. Chẳng qua rất nhanh, vẻ điên cuồng trong mắt hắn đã được thay thế bằng vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy Diệp Khôn vươn tay phải ra, trên tay xuất hiện một luồng lửa màu hồng rực rỡ bao phủ cả cánh tay của hắn.

Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh!

Giờ phút này, Diệp Khôn cuối cùng đã đem thực lực chân chính của mình, thể hiện ra trước mắt mọi người.

"Không thể nào!"

Tiếng kêu sợ hãi cùng âm thanh hít phải khí lạnh đông lạnh vang lên, tất cả mọi người trên quảng trường đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Diệp Khôn.

Thì ra là vậy! Tháo nào, tháo nào hắn dám khiêu chiến Diệp Nhận!

Bên dưới võ đài, hai người Diệp Niên cùng Diệp Bình đều tròn mắt há mồm nhìn linh quang màu đỏ đang quán trên tay Diệp Khôn.

Mười sáu tuổi tấn cấp Thông Kinh Cảnh.

Hơn nữa, thực lực hiện tại của Diệp Khôn rõ ràng là không phải vừa tấn cấp Thông Kinh Cảnh. Nếu không, Diệp Nhận làm sao mà ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm vào được.

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng cảm thấy cay đắng vô cùng. Lại xuất hiện thêm một thiên tài, mà thiên tài này, lại chính là người ban nãy bọn họ vừa đắc tội...

Cách đó không xa, Diệp Nguyệt đang ngơ ngác đứng ở phía sau đám người trên quảng trường, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự kinh ngạc.

Sau khi được Diệp Viễn báo tin, nàng vội vàng vàng chạy tới quảng trường. Ban đầu, Diệp Nguyệt định ra tay ngăn cản trận đấu này. Nhưng vừa đến quảng trường, nàng lại được chứng kiến một màn không thể tin nổi!

(1) phong khinh vân đạm (nhẹ như gió, nhạt như mây): chỉ sự bình thản, không màng đến những điều gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thiên Tài Chân Chính

Trên võ đài, sau khi chờ người ra một lúc, trong mắt Diệp Nhận lại toát ra vẻ điên cuồng như trước.

"Chẳng trách, chẳng trách ngươi dám ứng chiến. Chẳng qua, kẻ cả là ngươi đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng thì đã sao!"

Diệp Nhận gầm lên một tiếng giận dữ từ đáy lòng, hắn không thể tin được mọi chuyện đang xảy ra trước mắt. Diệp Nhận vốn tưởng rằng hôm nay mình có thể rửa sạch mọi sỉ nhục. Nhưng hắn lại không ngờ được rằng, mọi chuyện lại biến thành cục diện như vậy.

Hắn không cam lòng cười lên một tiếng điên cuồng, linh khí từ người tuôn ra dữ dội!

Trong lòng bàn tay Diệp Nhận, đầu sói màu xanh càng trở nên hung dữ, giống như hóa thành một con sói hung ác muốn xông ra tiêu diệt hết thảy mọi thứ.

"Lang Giảo Thức!"

Hắn quát khè một tiếng rồi lại hướng Diệp Khôn xông tới, hai tay lần lượt biến hóa thành một cái đầu sói hung tợn cắn tới Diệp Khôn.

"Không tốt!"

Diệp Nguyệt vốn đang ngăn người nhưng trông thấy vậy liền giật mình, theo bản năng muốn tiến lên phía trước ngăn cản. Dù sao Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết chính là chiến kỹ tam phẩm của gia tộc, uy lực của nó Diệp Nguyệt biết được rõ ràng. Cho dù Diệp Khôn đã đạt được Tiên Thiên đệ lục tầng thì cũng không phải là đối thủ của một kích trong Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết mà Diệp Nhận thi triển.

Hơn nữa, Diệp Khôn cũng không có tu luyện "Ngự Thú Tâm Kinh". Bất luận về tu vi, thân thể hay thực lực chân chính đều có phần thua kém so với

Diệp Nhận.

Lúc này, trên võ đài, Diệp Khôn vẫn bình tĩnh đối mặt với thế công kịch liệt cuồng của Diệp Nhận. Hắn vẫn duy trì tư thế như cũ, tai trái gác ở sau lưng, tai phải chậm chậm vươn ra.

"Hắn định dùng một tay này để đối kháng sao? Tên này bị điên rồi!" Dưới võ đài, Diệp Niên hét hoảng kêu lên.

"Hắn chết chắc rồi, khẳng định tiểu tử này tu luyện Hóa Hồ chiến kỹ. Cho dù hắn có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng cũng không thể so sánh được với Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết của Diệp Nhận!" Diệp Bình cũng thấp giọng nói, hắn nhìn Diệp Khôn với vẻ đầy ghen tỵ, chỉ hận một chương kia của Diệp Nhận không thể đem Diệp Khôn đánh trọng thương.

"Chết chắc?" Diệp Khôn mỉm cười.

Chiến kỹ chuẩn tam phẩm đúng là rất mạnh, nhưng mấu chốt vẫn phải dựa vào người thi triển ra nó. Một kích của Diệp Nhận nhìn qua vô cùng mạnh mẽ, nhưng Diệp Khôn chỉ cần liếc qua cũng biết đối phương chỉ mới nắm giữ được một chút bề ngoài của Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết mà thôi, ngay cả giai đoạn "Hình Thủ" cũng chưa đạt được.

Đối mặt với đối thủ ngu ngốc như vậy, dùng một tay là quá đủ rồi.

Hít sâu một hơi, trên người Diệp Khôn chợt xuất hiện một luồng lực lượng vô hình, linh quang màu đỏ trên tay cũng điên cuồng toát ra. Linh khí màu hồng dần dần hóa thành một ngọn hỏa diễm giống như thật, quấn quanh bàn tay phải của hắn.

Chợt, hắn ngừng đầu, đối mặt với Lang Giáo Thức có vẻ kinh khủng của Diệp Nhận, tay phải vùng mạnh lên!

"Hóa Hồ Cầu Trảo"

Một kích nhìn như nhẹ nhàng từ tay hắn phát ra đâm thẳng vào hai tay Diệp Nhận.

"Oanh!"

Một tiếng nổ truyền đến, tiếng gió gào thét thổi xuống dưới đài làm cho mọi người đang quan sát nheo hết mắt lại. Nhưng ngay lúc này, một bóng người nhanh chóng bắn ngược trở lại, rơi thật mạnh xuống bên cạnh võ đài.

Bóng người ấy chính là Diệp Nhận.

Lúc này, về mặt Diệp Nhận đầu còn chút gì gọi là kiêu ngạo nữa. Khóe miệng hắn chảy ra một vệt máu, muốn chống tay đứng lên nhưng hai tay đã trở nên mềm nhũn lại khiến hắn ngã nhào ra đất thêm lần nữa.

Thắng bại đã phân!

Xung quanh võ đài hoàn toàn yên tĩnh, dường như sau khi chứng kiến một cái va chạm kịch liệt này, mọi người vẫn chưa kịp khôi phục lại tinh thần.

Bên cạnh đám người, Diệp Nguyệt ngờ ngác nhìn Diệp Khôn đang đứng ngao ngễ trên võ đài.

Dường như không thể tin đây là sự thực, nàng lấy hai tay dụi dụi mắt mình.

Diệp Khôn vừa mới thể hiện... Thú Ý? !

Thân thể mềm mại của nàng run lên nhè nhẹ, nàng khẳng định mình không có nhìn lầm!

Chỉ khi nào đạt tới giai đoạn Thú Ý thì mới có thể đem uy lực chân chính của Hóa Hồ chiến kỹ thi triển ra như vậy.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể thoải mái đánh thắng Diệp Nhận đang thi triển Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Diệp Nguyệt lấy lại tinh thần, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh. Mười sáu tuổi tấn cấp Thông Kinh Cảnh, lại còn đem Hóa Hồ chiến kỹ lĩnh ngộ tới cảnh giới Thú Ý, thiên phú tu luyện thế này...

"Thiên tài, đây mới chân chính là thiên tài, phúc của Diệp gia a! Phải mau chóng báo cho cha biết mới được!"

Diệp Nguyệt quay đầu nhìn lại võ đài, cũng không kịp chúc mừng Diệp Khôn, vội vã chạy về hướng nội viện.

Mà lúc này, đám đệ tử trên quảng trường đã lấy lại được tinh thần. Nhìn thấy Diệp Nhận ủ rũ quỳ rạp trên mặt đất như chó nhà có tang, còn Diệp Khôn thì quần áo tả to nhưng không bị chút thương tích nào, tiếng hô hào kinh ngạc không ngừng vang lên.

"Trời ạ! Mười sáu tuổi! Mười sáu tuổi tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, lại một thiên tài nữa xuất hiện, lại là một Diệp Ứng khác a!"

"Đúng... Đúng vậy a, ha ha ha, ta từ lâu đã thấy Diệp Khôn không phải loại tầm thường mà..."

"Thối lắm, ngay vừa rồi ngươi còn nói Diệp Khôn chết chắc!"

"Đâu có...ta chỉ nói..."

Âm thanh âm ỹ không ngừng vang lên. Dưới võ đài, hai người Diệp Niên và Diệp Bình cùng nuốt ngụm nước miếng nhìn Diệp Nhận mấy lần cố gắng mà không đứng lên nổi. Lại nhìn về mặt lạnh nhạt thờ ơ của Diệp Khôn thì cả người không khỏi run lên.

Diệp Bình lấy lại tinh thần trước tiên, dường như muốn trốn khỏi nơi này. Nhưng hắn vừa đi được mấy bước thì chân lại vướng vào một vật mà lăn đùng ra đất.

"Chết tiệt, cái gì vậy!" Diệp Bình ngoái cổ lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra vật hắn vấp phải là cái túi da không biết được làm từ da của loại thú nào trên lưng Diệp Khôn. Cái túi da bị hắn vướng vào liền lộ ra tất cả đồ vật bên trong.

Một cái da hổ còn lưu lại vết máu cùng bốn cái móng vuốt to lớn đập vào mắt hắn.

"Cái này... cái này..." Diệp Bình kinh ngạc nhìn bốn cái móng vuốt, lại nhìn thoáng qua bộ da, trong miệng bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết: "Đây là da và móng vuốt của Hỏa Đề Hổ!"

Tiếng hét thảm thiết nhất thời làm mọi người chú ý đến, thấy bốn cái vuốt hổ nằm la liệt trên mặt đất, đồng tử của tất cả mọi người liền co rút lại!

Hỏa Đề Hổ!

Đối với một thế hệ trẻ của Diệp gia, yêu thú đối với họ không có gì gọi là lạ lắm. Thậm chí có không ít tu sĩ tầm hai mươi ba mươi tuổi của Diệp gia đã từng chứng kiến những trận chiến đấu với yêu thú.

Tám năm trước, vào một đợt tổ chức Thu Liệp cho đệ tử, Diệp Kiên, Diệp Nguyệt cùng đệ nhất nhân tài của Diệp gia hiện giờ là Diệp Ung đã từ một trận chiến mà nổi danh, làm cho toàn bộ đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia vô cùng ngưỡng mộ, đó chính là việc giết chết một con Hỏa Đề Hổ.

Diệp Niên cùng Diệp Bình cả người run rẩy, những đệ tử khác của Diệp gia cũng chỉ biết được sự cường đại của Hỏa Đề Hổ qua sách vở ghi lại bên trong Tàng Thư Các mà thôi, còn bọn họ chính là những người được tận mắt chứng kiến trận chiến đấu đấy.

Năm đó, sự kinh khủng của Hỏa Đề Hổ đã sớm khắc sâu vào trong tâm trí của họ.

"Nói... Nói đùa sao?" Trên mặt Diệp Bình hiện lên một nụ cười còn khó nhìn hơn cả khóc, lấp ba lấp bấp nói: "Dùng sức một người chiến thắng được sự kinh khủng của Hỏa Đề Hổ? Phải biết rằng, lúc ban đầu, Diệp Ung thiếu chút nữa đã mất mạng dưới một trảo của Hỏa Đề Hổ..."

"Tê..." Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh nghe được lời nói của Diệp Bình, lại quay sang nhìn Diệp Niên và một ít đệ tử khác năm đó tham gia đợt Thu Liệp kia thì không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Dùng sức một người đánh bại Hỏa Đề Hổ, chẳng lẽ thực lực hiện tại của Diệp Khôn đã tương đương với hợp lực của ba tên Tiên Thiên đệ lục tầng là Diệp Kiên, Diệp Nguyệt cùng Diệp Khôn lúc trước sao?

Chưa nói đến lúc đấy, tu vi của Diệp Kiên cùng Diệp Nguyệt đã đạt tới đỉnh Tiên Thiên đệ lục tầng, kể cả Diệp Ung cũng đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng được mấy tháng rồi.

Vậy còn Diệp Khôn?

Chỉ sợ là hắn vừa mới tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng chưa được bao lâu a. Phải biết rằng, trước lúc Diệp Khôn ly khai hai tháng, bọn họ còn thường xuyên nhìn thấy hắn xuất hiện trên quảng trường!

Thiên phú tu luyện thể này, ngay cả hai chữ "thiên tài" cũng không đủ để hình dung.

"Biến... Biến thái!"

Không ít đệ tử Diệp gia trong lòng sợ hãi than thầm. Từ nay về sau, ngôi vị đệ nhất thiên tài của Diệp gia sợ rằng sẽ phải đổi chủ rồi.

Trên võ đài, Diệp Nhận cuối cùng cũng đã đứng dậy được. Hắn chỉ thấy trong đầu quay cuồng, thanh âm xung quanh giống như hoàn toàn biến mất.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn hắn với vẻ thương hại pha lẫn khinh thường.

Lại giống như mấy năm trước!

Dựa vào đâu!

"Dựa vào đâu!" Diệp Nhận gầm lên một tiếng. Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên toàn tơ máu, nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn đang đứng cách đó không xa.

"Hử?" Diệp Khôn khẽ nhú mày, vừa rồi hắn ra tay còn chưa hết sức. Dù sao, trong lúc tỷ võ, nếu hắn ở trước mặt người đánh trọng thương Diệp Nhận

thì hẳn chắc chắn sẽ bị gia tộc trừng phạt.

Huống chi, mâu thuẫn giữa hần và Diệp Nhận cũng chỉ là chuyện trẻ con tranh giành mà thôi. Sau khoảng thời gian ở Phong Tuyết Sơn Mạch, hần đã thật sự chín chắn hơn rất nhiều, dĩ nhiên sẽ không để ý đến mấy cái ân oán vặt vãnh này nữa.

Tuy nhiên, nếu như Diệp Nhận không biết tốt xấu thì hần cũng không ngại ra tay độc ác!

Qua hai tháng ma luyện, tâm tính hần đã trở nên mười phần kiên định. Nhìn ánh mắt căm thù của Diệp Nhận, thân thể hần cũng đã hơi hơi cong lại, chuẩn bị ra tay.

Bốn phía xung quanh vô đài, đám người lão nháo cũng đã chú ý đến điểm này. Nhìn Diệp Nhận lúc trước còn phong quang vô hạn nhưng hiện giờ lại như chó nhà có tang gào thét thê thảm, không ít người đều tỏ ra vẻ khinh thường.

"Diệp Nhận, ngươi đã thua rồi." Vị tu sĩ trung niên làm trọng tài cũng ho khan nói.

"Câm miệng!" Diệp Nhận nổi giận gầm lên một tiếng, chậm rãi đứng dậy, nghiêng rãnh nghiêng lợi nhìn Diệp Khôn, gần từng chữ một nói: "Lúc trước ta bị người đánh bại, ta không tiếc hết thảy mà cố gắng tu luyện. Tuy ta thiên phú không cao, nhưng ta vẫn luôn luôn nhắc nhở bản thân mình. Người khác chỉ biết ta dựa vào linh dược để tăng tiến tu vi, nhưng đâu biết rằng để có được thành tựu như ngày hôm nay ta đã phải trả một giá thể nào. Mà tất cả mọi việc ta làm đều hy vọng sẽ có một ngày đánh bại ngươi. Ta đã cố gắng gấp mười lần người khác mà vẫn thua, rốt cục là dựa vào đâu!"

Thanh âm của Diệp Nhận vang lên trên quảng trường, trong giây lát, toàn bộ quảng trường đều trở nên yên tĩnh...

Về mặt chăm chọc của Diệp Khôn dần dần biến mất. Chính xác, lúc trước hần cũng nghĩ Diệp Nhận chỉ dựa vào một ca ca tốt, dựa vào một lượng lớn linh dược cưỡng ép tăng lên tu vi mà xem nhẹ sự cố gắng của hần. Đến tận lúc ở trước cửa phủ Diệp gia, Diệp Khôn suýt chút nữa bị Diệp Nhận đã thương thì hần mới hiểu ra được mọi chuyện.

Nhưng, thế giới này vốn dĩ rất tàn khốc, Diệp Nhận trả một cái giá thật lớn để cố gắng, chẳng lẽ hần cũng không phải trả giá gì ư?

Trong hai tháng ở Phong Tuyết sơn mạch, hần đã mấy lần phải cận kề cái chết. Lần gần đây nhất, suýt chút nữa thì hần đã làm thức ăn cho Hỏa Đề Hồ rồi!

Diệp Khôn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đang chuẩn bị mở lời thì bỗng nhiên ở phía đối diện, Diệp Nhận phát ra một tiếng thét dài đầy căm phẫn. Ngay sau đó, Diệp Nhận đập một cái thật mạnh lên mặt đất, hần mang theo một luồng khí thể chưa từng có hướng tới Diệp Khôn.

"Ta không phục! A! Tàn Lang Khiếu Nguyệt"

Diệp Nhận hét lớn, hai tay trước người khép lại, bàn tay chụm vào nhau giống như miệng một con sói lớn, linh quang từ năm ngón tay lóe lên, giống như răng sói sắc bén. Cả người hần giống như một đầu hung lang thật lớn, mang theo một luồng khí thể kiên quyết đánh tới Diệp Khôn.

Diệp Khôn rùng mình, hần rõ ràng cảm nhận được Diệp Nhận đã không quan tâm tới sống chết, một kích kia rõ ràng là do Diệp Nhận liều chết thi triển ra.

"Hừ! Ngươi đã muốn chết, vậy thì ngươi cũng đừng có trách ta!"

Hai tay Diệp Khôn buông xuống hai bên người, linh quang màu đỏ nhạt trong giây lát huyền hóa thành hai ngọn hỏa diễm, trong mắt hần cũng hiện lên một tia sát khí.

Diệp gia đệ tử ở bên dưới thấy vậy, đều kinh hãi hô lên thành tiếng. Không ai nghĩ rằng, lần này đấu vô lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, đã chuẩn bị trở thành một trận chiến sinh tử rồi còn gì. Nhưng ngay lúc này, một giọng nói giận dữ bỗng vang lên:

"Đồ khốn, còn không mau ngừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người Hầu Độc Ác

Nghe thấy giọng nói giận dữ này, Diệp Nhận đang mang vẻ mặt điên cuồng đánh về phía Diệp Khôn bỗng cả người run lên, bước chân chợt dừng lại.

"Giọng nói này..." Hai mắt Diệp Khôn khẽ nhắm lại, theo hướng giọng nói truyền đến nhìn lại. Chỉ thấy một gã nam tử trung niên thấp bé cường tráng, trên khuôn mặt hình chữ quốc mọc đầy râu quai nón, mặc một bộ trang phục màu xanh đại biểu cho cao tầng Diệp gia đang cùng mấy tên tùy tùng bước nhanh về hướng quảng trường.

Người này chính là cha của Diệp Ứng cùng Diệp Nhận - Diệp Quyền!

Đám người chợt tách ra, Diệp Quyền mang theo mấy tên tùy tùng bước tới. Dọc theo đường đi, đệ tử Diệp gia xung quanh đều vội vàng hành lễ.

"Còn không mau đi xuống!" Diệp Quyền lạnh lùng nhìn Diệp Nhận đang đứng trên võ đài, hừ lạnh một tiếng nói.

"Vâng, thưa cha." Diệp Nhận đầu còn chút bộ dáng điên cuồng giống như vừa nãy, lập tức nhảy xuống võ đài, đứng cúi đầu trước mặt Diệp Quyền.

Diệp Khôn đồng dạng nhún vai, hần cũng không muốn ra tay ác độc. Lúc này hần mới vung tay, ngọn hỏa diễm trên song chưởng lập tức biến mất, sau đó liền nhảy xuống võ đài, một lần nữa đem cái bọc dưới đất nhặt lên rồi gói lại chuẩn bị rời đi.

"Đợi một chút!" Diệp Khôn vừa mới quay người đi thì giọng nói của Diệp Quyền bỗng vang lên phía sau lưng. Đám đệ tử Diệp gia xung quanh đều vội vàng im lặng, mỗi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Diệp Khôn. Trong suy nghĩ của bọn họ, Diệp Quyền dường như muốn thay con trai báo thù.

"Chuyện gì?" Diệp Khôn quay đầu lại, trên mặt không chút thay đổi.

Người khác đối với Diệp Quyền cung kính nhưng không có nghĩa hần cũng phải làm như vậy. Dù sao thì Diệp Quyền chính là người đoạt đi chức vị của cha hần!

"Hỗn lão!" Nhìn thái độ của Diệp Khôn, một lão giả đứng phía sau Diệp Quyền chợt quát lên một tiếng, đang chuẩn bị ra tay dạy dỗ thì lại bị Diệp Quyền ngăn cản.

"Đại nhân..."

"Lão Cốc, không cần phải vậy. Người trẻ tuổi, có chút ngạo khí cũng rất là bình thường." Khóe miệng Diệp Quyền khẽ nhếch lên, hai tay chấp sau lưng, từng bước đi về phía Diệp Khôn. Mấy năm qua nắm giữ quyền lớn về tài chính của Diệp gia, trên người Diệp Quyền tự nhiên sẽ sinh ra một uy thế nhất định. Nhưng uy thế này, đối với Diệp Khôn đã chứng kiến tận mắt "Hỏa Đề Phác Sát" của Hỏa Đề Hồ thì không đáng giá chút nào, hần mang vẻ mặt thờ ơ nhìn Diệp Quyền.

Rất nhanh, thân thể thấp bé cường tráng của Diệp Quyền đã đến trước mặt Diệp Khôn, sau đó hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Toàn bộ quảng trường luyện công đều hoàn toàn yên tĩnh, không ít người sợ hãi nhìn Diệp Khôn. Hiện tại, sự cường đại của Diệp Khôn đã ăn sâu vào trong lòng mọi người. Vô tình, đám người xung quanh đều đồng tình với địa vị ngày hôm nay của Diệp Khôn. Điều bộ như vậy, không những không làm cho mọi người cảm thấy cao ngạo, mà ngược lại có không ít đệ tử Diệp gia đang âm thầm lo lắng cho Diệp Khôn.

Sau khi nhìn nhau một lúc, Diệp Quyền bỗng nhiên cười: "Hảo tiểu tử, rất có bản lĩnh!"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí khẩn trương lúc trước đột nhiên biến mất. Diệp Khôn sửng sốt, hần nhất thời có chút không hiểu được.

Diệp Quyền đưa tay vỗ vỗ bả vai Diệp Khôn, đối với chiếc áo rách rưới trên người hần không chút để ý, trong mắt mang theo vẻ tán thưởng, nói: "Nói tiếp, ta cùng Kiếm Hải huynh cũng đã hơn một năm chưa gặp mặt rồi. Không nghĩ tới đứa con trai thứ hai của hần cũng rất có tiền đồ a!"

Vừa nói, hần vừa quay đầu lại hỏi: "Diệp Khôn tấn chức Tiên Thiên đệ lục tầng vẫn chưa báo danh ư?"

"Vâng, đại nhân." Lão giả họ Cốc ban nãy chuẩn bị dạy dỗ Diệp Khôn suy nghĩ một lát, sau đó trả lời: "Đệ tử trẻ tuổi trong tộc năm nay tấn chức Tiên Thiên đệ lục tầng tổng cộng có ba người, ngoại trừ người gần đây nhất là Diệp Nhận công tử, thì chính là Diệp Khôn công tử a."

"Ừ..." Diệp Quyền gật đầu, căn dặn: "Nếu như đã tấn chức Tiên Thiên đệ lục tầng thì đãi ngộ lúc trước sẽ phải thay đổi rồi. Hãy dựa theo đãi ngộ cấp một đối với Tiên Thiên đệ lục tầng mà sắp xếp gia cụ cùng ban thưởng, mặt khác đi thông báo cho tộc trưởng... Mười sáu tuổi tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, Diệp gia rốt cục lại xuất hiện thêm một thiên tài..."

Sau khi lão giả họ Cốc lĩnh mệnh rời đi, lúc này Diệp Quyền mới tươi cười nhìn về đám đệ tử Diệp gia trên quảng trường, lớn tiếng dặn dò: "Tất cả đệ tử Diệp gia nghe đây, hãy cố gắng tu luyện thật tốt. Chỉ cần các ngươi có thực lực, Diệp gia sẽ không bao giờ bạc đãi các ngươi. Tốt lắm, mọi người tản đi nào!"

"Dạ!"

Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh cùng lên tiếng hưởng ứng. Ánh mắt bọn họ nhìn Diệp Quyền đều trở nên vô cùng nồng nhiệt. Hiển nhiên, chuyện vừa xảy ra đã kích thích thật lớn đến tinh thần của tất cả đám đệ tử trẻ tuổi. Rất nhanh, mỗi người đều mau chóng tản đi, tự mình tiếp tục rèn luyện.

Nhìn mọi chuyện xảy ra, trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ vừa nghĩ tới điều gì đó. Hần nhìn Diệp Quyền một cái thật sâu, chấp tay nói: "Tiểu thúc, nếu như không có chuyện gì, cháu xin phép về trước."

"Ừ." Diệp Quyền mỉm cười gật đầu. Đợi cho Diệp Khôn rời đi, sắc mặt hắn lúc này mới trở nên âm trầm, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Nhận: "Còn ngày người ở đây làm gì, mau trở về nhà diện bích đi. Đồ khốn, tài nghệ không bằng người ta thì phải tiếp tục tu luyện, mang về mặt đũa đám đứng đây làm gì!"

Nghe thấy phía sau thoáng truyền đến tiếng quát mắng, Diệp Khôn liền hít vào một hơi thật dài. Hết thảy mọi chuyện xảy ra hôm nay, đã khiến cho địa vị của hắn trong gia tộc hoàn toàn thay đổi. Tuy nhiên, hắn sẽ không vì vậy mà buông lỏng tu luyện!

Cho dù hiện tại hắn đã đạt đến đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng, nhưng đệ nhất cao thủ trong đám đệ tử trẻ tuổi vẫn như cũ là Diệp Ứng. Mà mục tiêu của Diệp Khôn, cũng không chỉ đơn giản là đệ nhất cao thủ của Diệp gia thôi đâu!

Nắm chặt hai nắm đấm, Diệp Khôn bước nhanh về phía ngoại viện. Sau khi đem da Hổ Đề Hồ cất dưới đáy giường, tắm rửa sạch sẽ cùng thay một bộ đồ mới, Diệp Khôn lúc này mới rời khỏi nơi ở, sải bước đi tới nội viện của Diệp gia.

Sau khi rời Diệp gia hai tháng, tiến giai đến Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, việc hiện tại mà hắn đang muốn làm nhất chính là đến gặp cha mẹ, đem tin tức tốt lành này nói cho bọn họ biết!

Diệp phủ rất lớn, dường như chiếm hết nửa diện tích của Trúc Hải Thành, được chia làm ba khu vực chính là: quảng trường luyện công, ngoại viện, nội viện. Trong đó, quảng trường luyện công nằm ở phía cuối cùng hướng Bắc, đi tiếp vào bên trong chính là ngoại viện. Bên trong ngoại viện chia thành mấy khu vực, phía Đông là nơi cư trú cho đệ tử trẻ tuổi, còn trung tâm chính là nơi nghị sự của Diệp gia - Vương phủ, phía Tây là Giới Luật Đường dùng để trừng phạt đệ tử cùng với một số khu vực không trọng yếu lắm.

Đi xuyên qua ngoại viện sẽ đến một cái đình viện khổng lồ, xung quanh trồng một vòng Tinh Thiết Trúc, thông qua bày biện đặc thù bố trí thành một cái trận pháp đem linh khí nồng đậm trong Tinh Thiết Trúc hút vào bên trong đất đai. Sau đó, đất đai ở đây liền trở thành linh điền dùng để trồng loại gạo đặc biệt cho đệ tử trẻ tuổi trong tộc ăn.

Đi qua hành lang của đình viện chính là đến nội viện, nơi đây có phạm vi rất lớn. Cũng giống như ngoại viện, nội viện cũng chia làm hai khu vực. Một khu vực chính là Tăng Thư Các có vai trò rất quan trọng với gia tộc, còn một khu vực khác là nơi gia đình của Tiên Thiên tu sĩ của Diệp gia sinh sống.

Hiện tại, Diệp Khôn chính là đang muốn đi tới khu vực này.

Rất nhanh, Diệp Khôn đã tới trước một tòa viện lạc thuộc vào tầm trung. Nhìn việc lạc quen thuộc, trong mắt hắn hiện lên vẻ kích động.

Viện lạc này vốn là phần thưởng mà gia tộc ban cho đại ca khi được phát hiện có thiên phú tu luyện. Mặc dù đại ca đã sớm bỏ mình, nhưng gia tộc cũng không thu hồi lại viện. Chẳng qua, viện lạc ban đầu vốn nóng bỏng giờ đã trở nên vắng vẻ, không chỉ có ít người đến thăm hỏi, mà ngay cả người hầu cũng tập ba tập bốn bỏ đi, đủ thấy tình người lạnh lẽo thế nào.

Tuy nhiên, đối với Diệp Khôn mà nói, đây chính là nơi mà hắn lớn lên, là nhà của hắn!

Hít sâu một hơi, Diệp Khôn đang chuẩn bị bước vào cửa. Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu la như vịt đực bỗng nhiên vang lên: "Người hiện tại đã trở thành như vậy mà vẫn còn muốn bà đây hầu hạ người? Sao người không nhìn lại một chút hoàn cảnh nhà người hiện tại đi? Con trai cả đoàn mệnh còn chưa tính, hiện tại con trai nhỏ đã đắc tội với Diệp Nhận đại nhân, mất tích đã hai tháng nay, nói không chừng đã chết rồi! Nhưng kể cả hắn trở lại thì đã sao? Diệp Nhận đại nhân đang tìm con trai người khắp nơi, hắn chính là Tiên Thiên đệ lục tầng đấy, chỉ tát một cái là có thể đem người đập chết ngay!"

Nghe được giọng nói này, con người Diệp Khôn đột nhiên co rụt lại. Nhưng, giọng nói kế tiếp truyền ra, đã khiến hai mắt của hắn phút chốc hiện lên đầy tia máu!

"Khụ khụ... Con ta sẽ không chết đâu... Khụ khụ, thím Phùng, thiếp thân van cầu người, mau đi tìm gia tộc xin chút thảo dược đi, lão gia ngài..."

Đây là giọng của mẹ!

Diệp Khôn nắm chặt hai nắm đấm, hắn có thể nghe thấy trong giọng nói của mẹ ẩn chứa sự tức giận. Nhưng, rõ ràng mẹ hắn đã cố nén lại ở trong lòng, ăn nói khép nép cầu xin một ả người hầu!

"Thảo dược? Không có, bằng vào địa vị hiện tại của cả nhà người thì còn muốn thảo dược gì, không có đâu! Hơn nữa, lão già kia bệnh chết cũng tốt, dù sao thì cả hai đứa con trai đều đã chết, cũng nên đi theo bọn chúng xuống dưới đi..."

"Àm ăm!"

Tiếng nói bén nhọn còn đang quanh quẩn trong sân thì bỗng nhiên vang lên một tiếng động thật lớn, đại môn của viện lạc đã trực tiếp bị đánh nát!

Lời của thím Phùng lập tức bị nghẹn lại trong họng, khuôn mặt đầy tàn nhan nhất thời trở nên đỏ bừng!

À quay đầu lại, đang chuẩn bị mở miệng chửi bới. Nhưng vừa nhìn lại, cả người ả liền giống như con vịt bị bắn trúng cứng ngắc đứng im tại chỗ!

Nơi đại môn, Diệp Khôn đang chậm rãi bước tới. Trên người hắn, linh khí màu hồng giống như liệt diễm cháy hừng hực vờn quanh cơ thể, hai mắt hắn đỏ như máu, tràn đầy vẻ dữ tợn cùng sát ý!

"Diệp... Diệp... Diệp Khôn thiếu gia..." Thím Phùng cả người run rẩy, khiếp sợ nhìn Diệp Khôn.

Bên cạnh thím Phùng là một người phụ nữ ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Người phụ nữ này ăn mặc cực kỳ đơn giản, đôi mi thanh tú trên khuôn mặt cũng đã hiện lên chút nếp nhăn, đây chính là Triệu Khả Hình mẹ của Diệp Khôn. Khi nàng thấy Diệp Khôn, nước mắt không nhịn được ào ào chảy xuống.

"Khôn nhi!"

"Mẹ!"

Nhìn thấy người phụ nữ này, Diệp Khôn bước lên phía trước mấy bước, dùng một tay ôm nàng vào ngực.

"Khôn nhi!" Triệu Khả Hình cũng đồng dạng ôm chặt lấy Diệp Khôn, tê tâm liệt phế khóc: "Hai tháng nay không có một chút tin tức của con, mẹ thật sự rất lo lắng. Mẹ rất sợ, rất sợ con cũng giống như là Kiên nhi... Ô ô ô."

Nhìn mẹ mình đang ở trong ngực khóc sụt sùi, Diệp Khôn cũng cảm thấy sống mũi cay cay. Nhưng, hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, đỡ mẹ ngồi xuống chiếc ghế ở trong sân. Ngay sau đó, hắn quay đầu lại, nhìn về phía người phụ nữ họ Phùng đang từng bước đi chuyển đến đại môn.

"Người muốn chạy đi đâu

Bạn đang đọc truyện *Phê Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nổi Giận Giết Người

Trong lời nói của Diệp Khôn chứa đầy sát ý. Ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch, trải qua vô số lần chém giết đã khiến người hắn mang theo một chút sát khí. Nhưng một chút sát khí phát ra này, người bình thường như thím Phùng làm sao có thể chống lại được!

Người đàn bà họ Phùng hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt sợ hãi nhìn Diệp Khôn.

Trong mắt ả, Diệp Khôn dường như đã hóa thành một đầu mãnh thú kinh khủng đang từng bước đi về phía ả.

"Diệp Khôn thiếu gia, lão bộc sai rồi. Người hãy vì lão bộc đã hầu hạ hơn mười năm mà làm ơn bỏ qua cho lão bộc đi!"

Người đàn bà họ Phùng cảm nhận được rõ sát ý của Diệp Khôn, ả vội vàng quỳ rạp xuống đất, dập đầu không ngừng.

"Hầu hạ hơn mười năm?" Khóe miệng Diệp Khôn cong lên mang theo một chút lạnh lẽo, hỏi gần từng tiếng: "Kể từ lúc ngươi đến nhà ta, hết ăn lại nằm, tính cách thì chanh chua. Lúc đại ca ta còn sống, ngươi thường xuyên bắt nạt những người hầu khác. Mẹ ta tính cách lương thiện nên không trách phạt ngươi. Kết quả, ngươi càng ngày càng làm quá, ta nói có gì sai không?" Người phụ nữ họ Phùng cả người run lên, ả căn môi không nói được lời nào.

Diệp Khôn tiếp tục nói: "Sau khi đại ca mất, người hầu trong nhà chúng ta đều rời đi. Nguyên nhân trong đó ngoại trừ nhà ta thất thế thì còn một nguyên nhân nữa là do ngươi. Nhưng ta không ngờ ngươi vẫn lưu lại nhà ta. Ta vốn tưởng rằng ngươi mặc dù là con người chanh chua nhưng trung thành. Nhưng hiện tại xem ra, chính ta đã quá ngây thơ rồi!" Người đàn bà họ Phùng đang chuẩn bị nói chuyện thì đã thấy Diệp Khôn tiến lại gần, một tay túm cổ áo ả nhấc lên. Nhìn gương mặt dữ tợn trong gang tấc, hạ thân thím Phùng nóng lên, ả đã bị dọa đến mức tiểu cả ra quần.

"Trước kia có một số đồ vật mà gia tộc ban thưởng vẫn thường vô cớ mất đi, thậm chí một ít linh thảo cũng vậy. Lúc ấy, ta đã rất hoài nghi ngươi nhưng ngươi lại che giấu rất tốt. Hơn nữa, ta hàng năm cũng không ở trong nhà nên không tìm ra được chứng cứ, chẳng qua..."

Giọng nói của Diệp Khôn dần dần trở nên lạnh thấu xương: "Hiện giờ cha ta ngã bệnh, nếu gia tộc biết được thì họ nhất định sẽ không keo kiệt chút được liệu. Vậy mà ngươi lại nói không có?!"

Diệp Khôn ngửi được phía dưới ả bốc lên mùi khai của nước tiểu, hắn chán ghét nhíu nhíu mày. Diệp Khôn chột vung tay đem thím Phùng đập xuống mặt đất. Hắn cũng không dùng nhiều sức lắm nhưng như vậy cũng khiến ả "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi!

"Nói, những được liệu trước kia có phải bị ngươi lấy đi!" Trên hai tay Diệp Khôn lại hiện lên hồng quang, trong lòng hắn cũng dâng lên một luồng ý nghĩ khát máu.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên từ phía ngoài sân: "Chính là nơi này, mau đặt xuống đi."

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Khôn cau mày, ngẩng đầu lên thì thấy lão già họ Cố ban nãy theo sau Diệp Quyền đang chậm rãi bước vào sân.

Trên mặt lão già họ Cố hiện lên vẻ tươi cười, hần đang chuẩn bị mở miệng thì lại trông thấy tình huống bên trong sân, nhất thời đứng im tại chỗ.

"Diệp Khôn thiếu gia, đây là..."

Lão già họ Cố khẽ nhíu mày nhìn thoáng qua người đàn bà họ Phùng đang nằm trên mặt đất. Rồi hần lại trông thấy vẻ mặt sát khí của Diệp Khôn, trong lòng nhất thời lộp bộp mấy tiếng.

Mà khi thím Phùng trông thấy lão già này thì lại giống như bất được cọng rom cứu mạng. Ầ ầm một cái rồi bò dậy, ôm lấy bắp đùi lão già khóc lớn: "Nội viện tổng quản đại nhân, cứu... cứu lão bộc với!"

Lão già họ Cố nhất thời tròn mắt, người đàn bà họ Phùng này thì hần nhận thức được. Hơn nữa, người đàn bà họ Phùng mấy năm nay làm gì, hần cũng đều đã nghe qua. Chẳng qua là do một Diệp Kiếm Hải thất thế, cộng thêm việc người đàn bà họ Phùng mấy năm nay hiểu kính hần không ít nên hần cũng mất nhắm mắt mở cho qua. Tuy nhiên hiện tại, Diệp Khôn đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, hần còn ở trước mặt mọi người đánh bại Diệp Nhạ, địa vị xưa đâu bằng nay. Tuy nhiên, hần tự nhiên cái gì không thể nói sẽ không nói, ho khan một tiếng hỏi: "Diệp Khôn thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Khôn cười lạnh, bữu môi nói: "Người hỏi ả xem."

Lão già họ Cố sùng sốt, vẻ tức giận trên mặt chợt hiện lên rồi biến mất. Hần tốt xấu gì cũng là nội viện tổng quản của Diệp gia hơn hai mươi năm. Vậy mà Diệp Khôn lại không có chút gì gọi là tôn kính với hần.

Chẳng qua, lão già họ Cố cũng là người từng trải, hần rất nhanh áp chế cơn phẫn nộ nhìn về phía người đàn bà đang ôm bắp đùi mình.

Người đàn bà họ Phùng dường như không cảm nhận được bầu không khí kỳ quái này, lớn tiếng khóc: "Lão nào có biết gì đâu, lão vẫn luôn cần cù chăm chỉ, không quản mệt nhọc. Hôm nay chỉ cùng bà chủ tranh chấp mấy câu nhưng không ngờ lại bị Diệp Khôn thiếu gia không phân biệt trắng đen đã đem lão đánh cho một trận. Nếu không phải nội viện tổng quản đại nhân tới đúng lúc thì lão... Lão chỉ sợ đã bị giết chết rồi!" Giọng nói thê thảm vô cùng, phối hợp với cái giọng vịt đực của ả lại càng thêm vang dội vô cùng, trong lúc nhất thời thu hút không ít người tới xem.

Trên mặt lão già họ Cố không chút biến đổi nhưng trong lòng thì hận không thể một cước đạp chết ả. Tuy nhiên, hần cũng không thể lơ đãng nhìn thím Phùng bị Diệp Khôn đánh chết. Hần ngẩng đầu, chuẩn bị mở miệng. Nhưng khi hần nhìn vào cặp mắt màu đỏ tươi của Diệp Khôn thì ngay tức khắc không nói ra được câu nào. "Tốt! Tốt lắm!" Diệp Khôn giận quá hóa cười. Vốn hần có thể bằng vào chút mặt mũi của lão Cố buông tha cho ả. Nhưng hiện tại, ả nó bộc độc ác này không có chút nào gọi là hối cải cả, còn quay ngược lại cắn mình một cái, thật sự tưởng rằng hần không dám giết người ư? !

Diệp Khôn cười ha ha bước đến, trong lòng bàn tay hiện lên hồng quang!

"Diệp Khôn thiếu gia!" Lão già họ Cố sợ hãi hô lên một tiếng. Hần vừa định ngăn cản thì lại nghe thấy Diệp Khôn hét lớn: "Lão Cố, dựa theo quy củ Diệp gia, người hầu lừa gạt chủ nhân, tham ô tiền tài cùng được liệu của chủ nhân thì phải chịu tội gì!"

"Phạt đánh hai mươi gậy, đuổi ra khỏi Diệp gia." Lão Cố trả lời theo bản năng. Nhưng không đợi hần lấy lại tinh thần thì đã thấy bàn tay Diệp Khôn đuổi ra tóm lấy cổ người đàn bà họ Phùng, sau đó hần mạnh mẽ nhấc ả lên. Thím Phùng liền giống như một con mèo nhỏ bị túm lên!

"Quy củ đúng là như vậy. Nhưng nếu người hầu tham ô được liêu, không quan tâm đến chủ nhân đang bệnh nặng mà đe dọa thì chính là có âm mưu sát hại. Người hầu ác độc như vậy, không thể giữ lại được!"

Diệp Khôn vừa nói vừa ném thím Phùng lên mặt đất, bàn tay giơ lên cao bỗng nhiên hạ xuống thật mạnh!

"Ba!" Một tiếng thanh thúy vang lên, một chưởng của Diệp Khôn đã vỗ vào đỉnh đầu của thím Phùng. Mặc dù hần không dùng tới linh khí nhưng thực lực hiện tại của hần đã tiếp cận ba ngàn cân. Nếu không phải sợ máu tươi bắn ra làm mẹ hần sợ hãi thì một chưởng này hoàn toàn có thể làm đầu của ả vỡ tan! Nhưng cho dù là thế, thím Phùng dưới một chưởng này cũng khiến toàn bộ cổ của ả bị đánh lún vào lồng ngực, khoe miệng tràn ra máu tươi, cả người mềm nhũn ngã xuống đất, chết cũng không thể chết hơn được nữa!

"Người!" Lão già họ Cố hít vào một hơi khí lạnh, đám người đang vây xem xung quanh cũng đều mở to hai mắt mà nhìn!

Diệp Khôn giết người!

Hơn nữa, hần xuất thủ tàn nhẫn như vậy, kiên quyết như vậy, căn bản không để người khác kịp ra tay ngăn cản!

Mọi người xung quanh đều tròn trĩnh hai mắt nhìn Diệp Khôn giống như lần đầu tiên nhận biết hần vậy!

Lão già họ Cố cũng kinh ngạc nhìn Diệp Khôn. Hần cách Diệp Khôn gần nhất nên cảm nhận cũng sâu sắc nhất. Hần cũng là tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng nhưng giới về xử lý các loại sự vụ cho nên được Diệp gia ủy thác làm nội viện tổng quản trách nhiệm nặng nề. Tuy rằng bận bịu xử lý công việc nhưng những năm gần đây hần vẫn tu luyện không hề gián đoạn. Cho dù tu vi đã ở đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng không tiến triển thêm, nhưng vài chục năm lắng đọng cũng làm cho hần ở bên trong đám Tiên Thiên đệ lục tầng được coi như rất mạnh rồi. Chẳng qua, ngay lúc vừa rồi, trên người Diệp Khôn phát ra luồng khí thể kinh khủng làm cho hần căn bản không kịp ra tay ngăn cản! Chà trách! Chà trách Diệp Quyền đại nhân lại trở mặt nhìn con trai bị đánh mà cũng không ra tay dạy dỗ tiểu tử này.

Lão già họ Cố thờ dài, rất nhanh lấy lại tinh thần. Hắn nhìn Diệp Khôn một cái thật sâu, hờ hững nói: "Sự tình ngày hôm nay, lão phu sẽ bảo đảm đúng sự thực."

"Người muốn làm gì thì làm." Diệp Khôn lạnh lùng trả lời. Hắn cũng không thèm nhìn lão già họ Cố nữa mà trực tiếp đi về phía mẹ hắn đang mang vẻ mặt khiếp sợ cách đó không xa.

"Mẹ, tình huống của cha thế nào rồi?"

"Chính là lo lắng cho con thôi, nếu biết tin con vẫn bình an thì rất nhanh sẽ khỏe lại. Chẳng qua Khôn nhi, con vừa mới..." Triệu Khả Hình lo lắng nhìn về phía lão già họ Cố.

"Mẹ, không có việc gì đâu. Đi, đi xem cha đã." Diệp Khôn đỡ lấy mẹ mình, không nhìn đến một đám phía sau, hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

Sau khi Diệp Khôn rời đi, lão già họ Cố mới lắc lắc đầu. Hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra một nhóm người đang vây quanh trước cửa tiểu viện. Mà những người hầu ban nãy theo hắn tới càng nơm nớp lo sợ không dám bước tới.

Hắn nhất thời bị một đám này chọc tức, giận dữ hét lên: "Còn đứng ngây người ở đây làm gì, mau đem những đồ này chuyển vào đi. Còn có người, người, hai tên các người mau đem cái thi thể này đi xử lý sạch sẽ. Nhân tiện đem những chuyện phát sinh hôm nay báo lại chi tiết cho trưởng lão Giới Luật Đường..."

Sau khi phân phó hết thấy mọi chuyện, lão già họ Cố mới bắt đầu chuyển sang đám người Diệp gia đang vây quanh. Rất nhanh, mọi người sau khi biết rõ tình huống hiện giờ của Diệp Khôn đều không khỏi phát ra từng tiếng sợ hãi. Không ít người nhìn đến đồ mắt những cái rương chứa đầy vàng bạc châu báu cùng gia cụ. Mấy thứ này đều là do gia tộc ban thưởng! Tuy nhiên, trải qua một hồi âm ỉ cùng với việc lão già họ Cố nói ra câu trả lời thuyết phục, tất cả mọi người đều đã hiểu rõ một sự thật: địa vị của Diệp Kiếm Hải vốn xuống dốc không phanh là do tin tức Diệp Khôn đã chết, dường như chuẩn bị Đông Sơn tái khởi rồi!

Diệp Kiếm Hải sinh ra hai đứa con trai thật tốt a!

Mọi người vội vàng cảm khái, đồng thời trong lòng đã sinh ra quyết định, sau khi trở về nhất định phải nhanh chóng đón đón con cái tu luyện...

Trong lúc Diệp Khôn đang trở thành trung tâm của cuộc nghị luận thì hắn lại đang ngồi ở bên mép giường. Sát khí trong mắt đã sớm biến mất, bên trong chỉ còn lại vẻ áy náy thật sâu.

Ở trên giường, trước mặt Diệp Khôn là một gã nam tử, đây chính là Diệp Kiếm Hải. Tuy cha hắn hiện tại mới chỉ hơn bốn mươi tuổi nhưng nỗi đau mất con đã khiến ông nhìn như một ông già năm sáu chục tuổi. Một đầu đầy tóc bạc làm cho Diệp Khôn vô cùng đau khổ.

"Cha!" Diệp Khôn nén không cho nước mắt chảy xuống, cố nặn ra vẻ tươi cười nói.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Diệp Kiếm Hải cầm lấy bàn tay Diệp Khôn, giống như dùng hết sức lực bản thân mà nắm. Nhìn đôi tay chỉ còn da bọc xương càng khiến cho Diệp Khôn vô cùng đau lòng.

"Cha, con trai bất hiếu, trước khi đi không báo lại cho cha mẹ, làm cho cha mẹ lo lắng."

"Không sao, trở về là tốt rồi!" Diệp Kiếm Hải nở nụ cười, vươn tay sờ sờ khuôn mặt của Diệp Khôn. Nhìn khuôn mặt giống như đao khắc này, hắn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười hài lòng: "Con trai ta đã trưởng thành rồi!"

Diệp Khôn cảm thấy sống mũi cay cay. Từ sau khi đại ca mất, hắn đã rất ít khi nhìn thấy cha mình cười.

Triệu Khả Hình đứng bên cạnh Diệp Khôn cũng vô cùng vui mừng, một nhà ba người ôm chặt lấy nhau.

Sau thời gian gặp lại ngắn ngủi, Diệp Khôn cũng đã biết rõ nguyên nhân căn bệnh của cha. Bởi vì nỗi đau khổ sau khi mất đi con trai tích lũy lại nhiều năm, cộng với việc Diệp Khôn mất tích đã khiến trụ cột duy nhất của gia đình là Diệp Kiếm Hải ngã bệnh không dậy nổi. Sau khi Diệp Khôn trở về, bệnh tình của ông tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp. Hiểu được rõ điều này, Diệp Khôn mới chậm rãi kể lại chuyện xảy ra trong thời gian qua. Tuy hắn đã cố ý bỏ qua những lần gặp nạn nhưng vẫn làm cho cha mẹ hắn sợ hết hồn, mẹ hắn cũng nhịn không được mà khóc vài lần. Nhưng khi nghe đến việc Diệp Khôn đã tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, thậm chí còn đánh bại Diệp Nhan có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng trên võ đài thì nét mặt Diệp Kiếm Hải liền trở nên rất phấn chấn. Ánh mắt của ông phát ra cái thần thái mà ngày trước hắn đã từng thấy trong mắt cha lúc đại ca còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tộc Trưởng Triệu Kiến.

Một canh giờ sau, Diệp Khôn tạm ngừng nói chuyện về bản thân, quay sang nhìn cha hắn. Lúc này Diệp Kiếm Hải đã ngủ say, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười, dường như đang mơ thấy cảnh đứa con trai của mình trở nên rất khí phách.

Diệp Khôn cùng mẹ nhìn nhau, rồi cẩn thận kéo lại chăn cho cha hắn. Sau đó, hắn móc từ trong hầu bao ra một gốc nhất phẩm linh dược Kim Linh Cô đưa cho mẹ.

"Mẹ, cha hiện giờ thân thể suy nhược, việc cần nhất chính là tắm bổ. Đây là một gốc nhất phẩm linh dược. Tuy rằng không thể trực tiếp để cho cha sử dụng nhưng nếu mỗi ngày cho một ít vào canh gà, sau đó cho cha uống thì cũng có thể hấp thụ được không ít dược tính, có tác dụng bổ sung khí huyết. Mẹ mỗi ngày cũng nên uống một ít, con thấy mẹ thường xuyên ho khan, cũng có biểu hiện của thân thể suy yếu đó." Nhận lấy Kim Linh Cô từ con trai, Triệu Khả Hành không khỏi có chút do dự.

Hiểu được sự băn khoăn của mẹ, Diệp Khôn mỉm cười: "Mẹ yên tâm, con bây giờ đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, chính là thiên tài của gia tộc, cái gì không có đều được ban cho. Hơn nữa, lần này con ở trong Phong Tuyết Sơn Mạch cũng hái được không ít thảo dược, cũng đủ dùng để tu luyện một năm rồi."

Nghe con nói vậy, lại nhìn tình hình bây giờ của chồng, Triệu Khả Hành cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Diệp Khôn thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng. Tuy Kim Linh Cô đã giao cho mẹ, nhưng chỉ sợ mẹ sẽ dành hết cho cha dùng, chính bản thân mình sẽ không nữa đem sử dụng. Xem ra, còn phải tìm một thị nữ biết nghe lời, mỗi ngày trộn vào thức ăn của mẹ ít linh thảo linh dược mới được.

Những gốc nhất phẩm linh dược này tuy rằng trân quý, nhưng đối với Diệp Khôn mà nói thì sức khỏe của cha mẹ là quan trọng nhất.

Đúng vào lúc này, Diệp Khôn bỗng nghe thấy bên ngoài cửa vang lên một loạt âm thanh ồn ào. Hắn dùng ánh mắt yên tâm nhìn mẹ, sau đó đứng dậy chậm rãi đi ra khỏi phòng.

...

Sau khi ra khỏi phòng, Diệp Khôn liếc một cái đã thấy trong sân chất đầy gia cụ, vàng bạc cùng với các hộp thảo dược thì không khỏi thấy hơi bất ngờ. Lại thấy lão già họ Cổ cùng sáu người thị nữ đứng bên cạnh thì càng cau mày.

Lúc này, lão già họ Cổ đang cùng một người hầu thấp giọng trao đổi, vừa nhìn thấy Diệp Khôn thì hắn liền mang vẻ mặt tươi cười tiến lên tiếp đón.

"Diệp Khôn thiếu gia, số gia cụ vàng bạc này chính là do gia tộc ban thưởng. Kiểu cách ban thưởng cùng với lúc Diệp Ứng thiếu gia mười sáu tuổi tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng cũng không khác là mấy. Còn những thị nữ này là do lão phu thấy trong nhà thiếu gia không có người hầu nên mang bọn họ đến. Bọn họ đều là nữ tử của Vạn Trúc quốc, hơn nữa đã được trải qua huấn luyện nên đều rất là nhu thuận và lanh lợi. Diệp Khôn thiếu gia cứ việc yên tâm, chuyện giống như mẹ già họ Phùng kia từ nay sẽ không xảy ra nữa. Còn nữa, chồng và đứa con của ả đã đang bị bắt, trong nhà lại phát hiện rất nhiều vật mà quý phủ mất đi, tang chứng vật chứng đã tìm được đầy đủ rồi." Nghe xong một tràng a dua nịnh nọt của lão già họ Cổ, Diệp Khôn nhất thời ngẩn cả người. Phải biết rằng, trước lúc hắn đi vào phòng, lão già họ Cổ này rõ ràng là đang nén tức giận lại trong lòng. Nhưng không nghĩ tới, chưa đầy một canh giờ, vẻ mặt lão lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Xảy ra chuyện gì vậy? !

Trong đầu Diệp Khôn đầy mờ mịt, còn Lão Cổ thì trong lòng hết sức rõ ràng. Mới vừa rồi, hắn phái người hầu trên đi trên đường gặp Diệp Quyền đã được thông báo một việc. Vốn tưởng rằng Diệp Quyền sẽ mượn cơ hội gây khó dễ, nhưng lại không nghĩ tới Diệp Quyền lại hạ lệnh soát nhà thám Phùng. Trải qua việc này, lão Cổ sao có thể không nhìn ra được Diệp Khôn đã được Diệp gia đối đãi như thiên tài rồi. Sau đó, lại có một gã người hầu đến báo tin tộc trưởng Diệp gia - Diệp Nam Thiên gọi Diệp Khôn tới gặp mặt. Hết thấy mọi việc xảy ra đã làm cho lão già họ Cổ hoàn toàn hiểu được, chuyện Diệp Khôn quật khởi thật sự không ngăn được nữa rồi! Tuy bây giờ trên đầu Diệp Khôn còn có Diệp Ứng áp chế, nhưng hiện tại Diệp Khôn mới chỉ mười sáu tuổi, ai biết được sau này hắn sẽ có thành tựu thế nào?

Lão Cổ đã sống lâu thành tinh liền có quyết định thật nhanh. Không những đem nhà thám Phùng niêm phong lại mà còn đem toàn bộ đồ đạc mấy năm nay ả lừa gạt được trả lại. Tiếp đó sai người đem sáu người thị nữ đã được huấn luyện tốt mang tới, tất cả chỉ để lấy lòng Diệp Khôn mà thôi. Đó chính là nguyên nhân khiến lão quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Diệp Khôn rất nhanh lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn lão Cổ một cái thật sâu, sau đó cười nói như trước: "Hiện giờ cha ta bệnh nặng, nhưng trong nhà lại không có gì, sợ lại phải làm phiền lão Cổ rồi."

"Diệp Khôn thiếu gia nói gì vậy, người đâu, đem toàn bộ gia cụ chuyển vào trong nhà, sửa sang lại thật tốt cho ta". Lão Cổ nghe vậy, tâm trí cũng nhẹ bót đi phần nào, lại nhìn Diệp Khôn thì trong lòng không khỏi than thầm: "Tâm trí thế này, không trách Diệp Nhận thiếu gia không bằng hắn. Chỉ sợ ngay cả Diệp Ứng thiếu gia lúc bằng tuổi hắn, kể cả thiên phú không thua kém Diệp Khôn nhưng lòng dạ thì còn xa mới bằng được... Tiền đồ vô lượng a". Nghĩ vậy, lão Cổ càng tỏ ra ân cần hơn: "Kiếm Hải đại nhân bệnh nặng ư? Vậy thì không ổn rồi, để lão phu báo cho đại phu trong tộc đến đây chữa trị ngay."

"Đa tạ lão Cổ..." Diệp Khôn chấp tay, khách khí nói.

"Khách khí khách khí, Diệp Khôn thiếu gia, mới vừa rồi tộc trưởng phái người đến báo, nói là mời Diệp Khôn thiếu gia đến gặp mặt."

"Đại bá?" Diệp Khôn trong lòng rung mình, lúc này mới chấp tay nói: "Chuyện nơi này làm phiền lão Cố rồi. Đứng rồi, lần trước ta vào Phong Tuyết sơn mạch hái được một ít linh dược, đây là một gốc Lệnh Tiễn Thảo mong rằng lão Cố nhận lấy. Sự tình trong nhà sau này, mong lão Cố để tâm nhiều hơn một chút." Diệp Khôn móc từ trong hầu bao ra một gốc dược thảo giống như lệnh tiễn. Đây chính là nhất phẩm linh dược, nếu là để cho cha mẹ dùng thì không sao, nhưng đem ra tặng cho người ngoài thì dĩ nhiên làm cho hắn vô cùng đau lòng.

Nhưng lòng lòng Diệp Khôn rõ ràng, lão Cố chính là nội viện tổng quản, quan hệ tốt với hắn sẽ mang lại cho cha mẹ hắn trợ giúp rất lớn.

Ban đầu lão Cố còn muốn từ chối, nhưng sau khi thấy Diệp Khôn xuất ra Lệnh Tiễn Thảo, ánh mắt lão Cố nhất thời sáng rực, nhìn chăm chú không rời gốc linh dược. Tu vi hiện tại của hắn đã bị đình trệ mười mấy năm, gốc Lệnh Tiễn Thảo này không chừng có thể giúp đỡ hắn đột phá bình cảnh Tiên Thiên đệ lục tầng. Tuy rằng việc tấn cấp lên Tiên Thiên đệ thất tầng cũng không thể làm cho địa vị hắn được tăng thêm, nhưng sau khi tấn cấp Luyện Tinh Cảnh thì nguyên tinh trong cơ thể sẽ hoàn toàn chuyển thành nguyên khí, cùng linh khí dung hợp, từ đó về sau tinh lực dồi dào. Hấp dẫn như vậy, hắn căn bản không thể nào cự tuyệt!

Hung hăng nuốt ngụm nước miếng, lão Cố cũng không nói nhiều nữa, đưa tay nhận lấy dược thảo, vỗ ngực nói: "Diệp Khôn thiếu gia yên tâm, sau này chuyện của thiếu gia chính là chuyện của lão phu, bình thường không có chuyện gì lão phu cũng sẽ thường xuyên đích thân đến đây xem xét."

Diệp Khôn nở nụ cười, có lời hứa hẹn này là đủ rồi. Hơn nữa, hắn tin tưởng, có "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ này trợ giúp, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ tăng lên nhanh chóng, địa vị sau này ở Diệp gia sẽ càng ngày càng cao, tự nhiên không sợ lão Cố hứa suông.

Chấp tay, Diệp Khôn trở về phòng đem chuyện Diệp Nam Thiên tìm hắn báo cho nẫu thân rồi rời khỏi phòng, hướng phía nam điện đi tới.

Dần dần, những phòng ốc nối tiếp nhau san sát đã không còn thấy nữa, khung cảnh xung quanh đã trở thành một khu rừng Tinh Thiết Trúc xanh um tươi tốt. Khu vực này là mặt cuối cùng phía nam của Trúc Hải Thành. Ban đầu, khi Diệp gia xây thành khu vực này chính là bên trong phạm vi của rừng Tinh Thiết Trúc. Diệp gia đặc biệt cho xây dựng tường thành cách ra một khoảng nhỏ rừng Tinh Thiết Trúc, hơn nữa bên trong còn xây dựng lên một tòa lầu dùng để tu luyện. Mà nơi đó chính là nơi Diệp Nam Thiên cùng hai vị Đại trưởng lão Trúc Cơ hàng năm bế quan tu luyện.

Đi vào khu rừng trúc nhỏ, Diệp Khôn phát hiện linh khí ở đây so với bên ngoài nồng đậm hơn rất nhiều, làm cho hắn không thể không tham lam hít sâu vài hơi, thâm thở dài nói: "Chả trách đại bá cùng hai vị Đại trưởng lão hàng năm đều một mực ở chỗ này bế quan. Tuy nhiên, hiện giờ hai vị Đại trưởng lão Trúc Cơ của Diệp gia, một vị thì theo Diệp Ứng đi sứ Vân Cảnh đế quốc, một vị Đại trưởng lão khác là Diệp Vô Nhai không biết có còn ở đây không." Dọc theo con đường nhỏ lát bằng đá xanh, Diệp Khôn chậm rãi đi về phía trước. lát sau, một tòa lầu hai tầng xuất hiện trước mắt hắn.

Phía trước tòa lầu, Diệp Nguyệt xinh xắn đang đứng thẳng. Khi nàng nhìn thấy Diệp Khôn thì không khỏi thán nhiên cười: "Khôn đệ, đệ làm ta đợi thật lâu."

"Nguyệt tỷ!"

Diệp Khôn sững sốt, bước nhanh chân tới.

Diệp Nguyệt khẽ mỉm cười, nhìn kỹ Diệp Khôn, thở dài nói: "Không tưởng tượng được, hai tháng không gặp, đệ đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, thiên phú như vậy, ta còn xa mới theo kịp."

"Nguyệt tỷ.."

"Chỉ là cảm thán một câu mà thôi. Nếu ta đoán không nhầm thì hẳn là hai tháng nay đệ đã tiến vào bên trong Phong Tuyết sơn mạch?" Nụ cười trên mặt Diệp Nguyệt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Diệp Khôn chỉ cảm thấy da đầu ngứa ngáy, dường như không thể nói dối được nữa, thành thành thật thật nói: "Không thể gạt được Nguyệt tỷ."

"Hừ, tên nhóc này thật giống như Diệp Kiên từ một khuôn đúc ra vậy. Chẳng qua, lá gan của đệ so với hắn còn lớn hơn nhiều lắm. Phong Tuyết sơn mạch nguy hiểm thế nào chẳng lẽ đệ không biết mà dám một thân một mình tiến vào đó. Nếu như đệ chết đi thì nhị thúc phải làm sao bây giờ?"

Đang lúc Diệp Nguyệt muốn khai hỏa toàn bộ hỏa lực trong lòng ra giáo huấn Diệp Khôn, phía sau nàng bỗng vang lên một giọng nói: "Nguyệt nhi, để Khôn nhi vào gặp cha đi."

Nghe vậy, Diệp Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ mà ngừng lại lời giáo huấn, hừ nhẹ một tiếng: "Vào đi thôi!"

Diệp Khôn như trút được gánh nặng, cười hắc hắc, lúc này hắn giống như đang chạy trốn tiến vào bên trong lầu các.

Đẩy đại môn ra, một luồng linh khí nồng đậm ập thẳng vào mặt. Diệp Khôn lấy lại tinh thần quan sát xung quanh, nhất thời thấy rõ toàn bộ khung cảnh bên trong phòng.

Gian phòng này lớn chừng ba mươi trượng vuông, nhưng bên trong lại được bài trí vô cùng đơn giản. Một cái bàn vuông cùng vài cái ghế gỗ chính là toàn bộ đồ vật trong phòng. Trên tường không có bài trí gì nhiều, phía đối diện Diệp Khôn cũng chỉ có một bức tranh tổ tiên Diệp gia mà thôi. Nhưng, bài trí đơn giản như vậy lại làm cho lòng người sinh ra một sự tĩnh lặng đặc biệt. Bên trong lầu các, một người nam tử trung niên mặc trường sam màu xanh biếc, trên ngực thêu một bức Bàn Long Chi Trúc đang ngồi khoanh chân trên ghế gỗ.

Trong nháy mắt lúc Diệp Khôn tiến vào, nam tử ngẩng đầu, trong cặp mắt lóe lên linh quang!

Ngay lập tức, Diệp Khôn liền có một loại cảm giác toàn thân đều bị nhìn thấu, trong lòng rung mình, vội vàng khom lưng hành lễ: "Diệp Khôn ra mắt tộc trưởng."

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Nam Thiên, nhưng hiện tại Diệp Khôn đã tấn cấp Thông Kinh Cảnh, đối với linh khí cũng trở nên miễn cảm hơn nhiều. Lúc hắn nhìn Diệp Nam Thiên, lập tức cảm nhận được trên người này một luồng linh khí mãnh liệt như sóng lớn. Nếu như linh khí trên người Diệp Khôn là một con suối nhỏ thì lúc này Diệp Nam Thiên chính là một con sông lớn! Tu vi thật sự khủng bố! Đây là Trúc Cơ sao?

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Túi Linh Thạch

Rất tốt!" Sau khi quan sát Diệp Khôn một lúc, linh quang trong mắt Diệp Nam Thiên dần biến mất, hắn mỉm cười gật đầu: "Ta vốn tưởng rằng cháu chỉ mới tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, không nghĩ cháu đã đạt tới đỉnh rồi, thật đúng là ngoài dự liệu của ta!"

Nghe vậy, trong lòng Diệp Khôn có chút kinh hãi. Hắn không ngờ được rằng, Diệp Nam Thiên chỉ cần nhìn một cái đã có thể xem thấu tu vi của mình, thủ đoạn bậc này là năng lực của tu sĩ Trúc Cơ sao?

Dường như đoán được suy nghĩ của Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên cười nói: "Một khi đạt tới tu vi Trúc Cơ, linh khí bên trong cơ thể tu sĩ sẽ chuyển thành pháp lực, dùng pháp lực ngưng tụ vào hai mắt là có thể nhìn ra tu vi thật của tu sĩ thấp giai hơn. Cháu thật sự khiến ta kinh ngạc không ít."

"Đây đều là nhờ ơn tộc trưởng lúc trước tại phần mộ đại ca nói ra một câu thức tỉnh cháu." Diệp Khôn cung kính nói.

"Không cần khiêm tốn, cháu có thể đạt được thực lực như bây giờ đều là kết quả của sự cố gắng rèn luyện. Dù sao, cháu cũng không giống với ca ca của cháu cùng Diệp Ung, Nguyệt nhi bọn chúng. Mấy người bọn họ đã sớm biểu hiện ra tư chất tu tiên cường đại, mọi tài nguyên của gia tộc đều dùng để bồi dưỡng cho chúng. Cháu có thể đạt tới thành tựu như hôm nay, Diệp gia thực sự không trợ giúp được gì nhiều cho cháu." Diệp Nam Thiên nói xong liền thở dài: "Ta đây thân là tộc trưởng mà lại không phát hiện ra tư chất của cháu, khiến cháu phải một mình tiến vào Phong Tuyết sơn mạch đầy rẫy nguy hiểm, ta thay mặt Diệp gia thực sự xin lỗi cháu."

Diệp Khôn nghe vậy kinh hãi, định mở miệng từ chối nhưng mãi không thốt lên được lời nào.

Cho dù suy nghĩ của hắn đã trở nên thành thực nhưng cũng chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi mà thôi. Sau khi đại ca Diệp Kiên mất, gia tộc đối với tài nguyên tu luyện của hắn có phần giảm đi, nếu nói trong lòng không có điều gì bất mãn thì thực sự là dối lòng. Nhưng hiện tại, Diệp Nam Thiên thân là tộc trưởng lại tự mình giải thích thì thật sự khiến cho Diệp Khôn rất kinh ngạc!

Nhìn Diệp Khôn tay chân luống cuống, Diệp Nam Thiên nở nụ cười, hắn vẫy vẫy tay: "Khôn nhi, lại đây."

"Vâng, tộc trưởng." Diệp Khôn gật đầu, bước nhanh đi đến bên cạnh Diệp Nam Thiên, ngồi xuống một chiếc bồ đoàn trước mặt Diệp Nam Thiên, hoàn toàn nhu thuận lắng nghe lời dạy dỗ.

"Ở đây gọi ta là đại bá được rồi. Khôn nhi, ta nghe Nguyệt nhi nói, cháu hiện tại đã nắm giữ Hỏa Hồ chiến kỹ đến giai đoạn Thú Ý rồi hả?" Diệp Khôn vừa ngồi xuống, Diệp Nam Thiên liền vội vàng hỏi.

"Vâng, thưa đại bá. Kỳ thật Hỏa Hồ chiến kỹ đột phá cũng là do cháu may mắn. Thậm chí còn muốn cảm ơn đầu Hỏa Đề Hồ kia, cháu từ Hỏa Đề Phác Sát lĩnh ngộ ra được một ít nên mới may mắn đột phá được."

Nói xong, Diệp Khôn xòe bàn tay ra, bắt đầu vận khởi Hỏa Hồ chiến kỹ, hồng quang nhàn nhạt chọt lóe trên lòng bàn tay. Theo tâm niệm của hắn vừa động, hồng quang chậm rãi chuyển hóa thành ngọn hỏa diễm trông như thật, một luồng khí tức nóng rực khuếch tán ra.

"Quả nhiên là Thú Ý!" Diệp Nam Thiên ngăn người ra rồi lắm bả nói.

Cũng khó mà trách tại sao hắn lại trở nên kích động đến vậy. Diệp gia sở dĩ có thể chiếm cứ Vạn Trúc quốc, một nguyên nhân quan trọng chính là bên trong gia tộc có ba gã tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn.

Khi Diệp Kiên bỏ mình, tu sĩ Diệp gia nhất thời gặp khó khăn. Trong số đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia, ngoại trừ Diệp Ung cùng Diệp Nguyệt có khả năng tấn cấp Trúc Cơ thì hầu như không còn ai khác nữa. Bỗng nhiên lúc này xuất hiện Diệp Khôn quật khởi, làm sao mà hắn không vui mừng cho được?

Huống chi Diệp Khôn đối với Hỏa Hồ chiến kỹ đã nắm giữ tới giai đoạn Thú Ý rồi!

Phải biết rằng, toàn bộ Diệp Gia hiện giờ, cũng chỉ có mấy người đem công pháp trụ cột Hỏa Hồ chiến kỹ tu luyện đến cảnh giới Thú Ý. Mà điều này thì ngay cả Diệp Ứng cũng chưa thể làm được, chứ đừng nói tới Diệp Khôn mới chỉ ly khai gia tộc có hai tháng. Cho dù hắn vừa ly khai gia tộc liền tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, nhưng chỉ mất hai tháng đã có thể đem Hỏa Hồ chiến kỹ nắm giữ đến giai đoạn Thú Ý, tốc độ tu luyện khủng bố như vậy thì chỉ có thể dùng hai từ "yêu nghiệt" mà hình dung thôi!

Thiên tài, thiên tài chân chính!

Trong lòng Diệp Nam Thiên vô cùng kích động. Nhưng dù sao hắn cũng là tộc trưởng, rất nhanh bình ổn lại tinh thần, ánh mắt nhìn Diệp Khôn cũng trở nên gần gũi.

"Tốt, tốt lắm, thiên phú tu luyện của cháu cũng không thua kém Diệp ung chút nào, thậm chí thiên phú về tu luyện chiến kỹ còn hơn hẳn một bậc. Thiên tài như vậy, ta thân là gia chủ sẽ không bạc đãi cháu đâu."

Vừa nói, Diệp Nam Thiên vừa lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài cùng một cái túi làm bằng da trâu đặt lên bàn, đem lệnh bài đưa cho Diệp Khôn.

Hắn đưa tay nhận lấy lệnh bài, nhìn lệnh bài có viền được mạ vàng trên tay, trong lòng không khỏi hết sức vui mừng.

Đệ tử Diệp gia sau khi tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng sẽ được đeo một tấm lệnh bài đại biểu cho đệ tử hạch tâm của gia tộc, bằng vào lệnh bài này có thể tiến vào một số ít khu vực trọng yếu trong tộc.

Nhưng lệnh bài viền vàng mà Diệp Nam Thiên đưa cho hắn lại hoàn toàn không giống. Đây chính là lệnh bài dành cho cao tầng của Diệp gia hoặc những đệ tử có cống hiến to lớn mới có được. Đương nhiên, một số ít đệ tử có thiên phú tu luyện kinh người cũng có thể đạt được lệnh bài này. Lúc trước, ca ca hắn là Diệp Kiên cũng đồng dạng nhận được lệnh bài viền vàng này. Chỉ cần có được lệnh bài này thì hầu hết các nơi trong Diệp gia đều có thể lui tới, đặc biệt là tầng thứ ba của Tầng Thư Các - nơi cất giữ công pháp trọng yếu của Diệp gia.

Vừa nghĩ tới việc nhờ lệnh bài này mà có thể bắt đầu tu luyện "Ngư Thú Tâm Kinh", ánh mắt Diệp Khôn nhất thời sáng lên. Hiện tại, xương cốt trên người hắn đã trải qua sự rèn luyện của Luyện Cốt Thảo trở nên vô cùng chắc chắn. Nhưng Luyện Cốt Thảo chỉ hiệu quả ở chỗ luyện cốt, đối với da thịt, kinh mạch thì không tăng thêm chút nào. Mà "Ngư Thú Tâm Kinh" thì hoàn toàn bất đồng, công pháp này vốn dùng để cho đệ tử Diệp gia tu luyện chiến kỹ mô phỏng yêu thú. Nếu tu luyện "Ngư Thú Tâm Kinh" phối hợp với Hỏa Hồ chiến kỹ đã đạt tới cảnh giới Thú Ý thì thực lực của hắn tuyệt đối sẽ tăng thêm một lần nữa.

Đó là còn chưa nói đến chuẩn tam phẩm chiến kỹ "Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết", đây chính là chiến kỹ trấn tộc của Diệp gia!

"Đa tạ đại bá". Trong lòng Diệp Khôn tràn đầy vui mừng dắt lệnh bài vào bên hông, hắn đang muốn ngay lập tức đi Tầng Thư Các nhìn xem qua một chút.

Nhìn bộ dạng nóng lòng của hắn, Diệp Nam Thiên nở nụ cười, ho khan một tiếng nói: "Tốt lắm, hãy cất lệnh bài đi, cháu xứng đáng có được lệnh bài này."

Đợi Diệp Khôn mang lệnh bài cất đi, lúc này Diệp Nam Thiên mới hít một hơi thật sâu, cầm lấy túi da trâu trên bàn, nắm trong tay trầm tư suy nghĩ.

Thấy trong mắt Diệp Nam Thiên hiện lên vẻ không ngờ, Diệp Khôn không khỏi sững sờ, chẳng lẽ bên trong cái túi nhỏ này có vật gì đó quý giá?

Cũng không đợi Diệp Khôn suy đoán gì nhiều, vẻ mặt Diệp Nam Thiên dần dần trở nên ngưng trọng, đem túi da trâu trong tay đưa cho hắn.

Diệp Khôn nhận lấy túi da trâu, liền cảm thấy bàn tay khẽ rung xuống. Hắn vội vàng mở ra, chỉ liếc mắt một cái đã khiến Diệp Khôn hoàn toàn đờ người ra!

Bên trong túi da chứa đầy những viên đá màu xanh biếc to nhỏ như ngón tay cái, nhìn qua vô cùng óng ánh cùng lấp lánh. Nhưng đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong những viên đá này ẩn chứa linh khí tinh thuần cực kỳ kinh người khiến cho vẻ mặt Diệp Khôn cũng phải biến đổi.

"Đây... Đây là linh thạch?" Diệp Khôn ngẩn đầu, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Túi da trâu này mặc dù nhỏ, nhưng bên trong ít nhất cũng phải chứa tới hai mươi khối linh thạch. Cho dù hắn lấy da và bốn cái móng vuốt của Hỏa Hồ đem bán thì cũng chỉ được một đến hai viên linh thạch mà thôi. Chỉ cần lấy ra ba bốn viên linh thạch trong túi da trâu này đã bằng toàn bộ gia tài hiện có của Diệp Khôn!

Huống chi, ở hai mươi quốc gia vùng Nam bộ xa xôi này, căn bản không có quảng mỏ linh thạch nào tồn tại. Cho nên linh thạch ở chỗ này có thể nói là tài nguyên vô cùng khan hiếm. Cho dù hắn muốn dùng mấy thứ trong tay đổi lấy linh thạch, chỉ sợ cũng chẳng có ai muốn đổi!

Phải biết rằng lúc trước, Diệp Nhạn không có bao nhiêu thiên phú tu luyện, bản thân hắn chỉ cần dựa vào một viên linh thạch đã có thể tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng. Hơn nữa, linh thạch còn là vật quan trọng dùng để luyện đan, luyện khí cùng bố trí pháp trận, qua đó thấy được linh thạch có giá trị thế nào!

Mà hiện tại trong tay hắn có tận hai mươi viên linh thạch!

"Đại bá... Cái này cho cháu ư?" Diệp Khôn ngẩng đầu, có chút không tin tưởng hỏi ngược lại một câu.

"Không sai, túi linh thạch này chính là vật mà Diệp gia dùng để bồi thường lại cho cháu mấy năm qua." Diệp Nam Thiên vừa nói, vẻ mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng: "Diệp Khôn, những linh thạch này cháu cứ yên tâm mà giữ lấy. Cháu hãy cẩn thận đừng cho kẻ nào biết, cũng không nên đem ra trước mặt người khác, kể cả là cha mẹ cháu."

Nhìn bộ dạng Diệp Nam Thiên trịnh trọng như vậy, khóe mắt Diệp Khôn khẽ giật một cái, dường như đoán ra chuyện gì đó, lúc này mới trịnh trọng nói: "Vâng, thừa tước trưởng!"

Diệp Nam Thiên gật gù đầu, thở nhẹ một hơi, khoát tay áo nói: "Cháu đi đi, nhớ đừng nói cho ai khác biết."

"Vâng, thừa tước trưởng!"

"Ừ." Diệp Nam Thiên gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, dường như lại bắt đầu tu luyện.

Diệp Khôn đứng dậy, vái một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi ra khỏi lầu các, trông thấy Diệp Nguyệt vẫn còn đứng chờ ở đó thì vẻ mặt vốn đang tràn đầy hưng phấn của hắn nhất thời hiện ra vẻ đau khổ, bị Diệp Nguyệt nhéo lỗ tai một cái rồi lại tiếp tục nghe nàng dạy dỗ.

Lúc hắn trở lại ngoại viện thì sắc trời đã chuyển thành màu đen, Diệp Khôn đành phải buông tha cho ý định đến Tầng Thư quán, một mình hướng chỗ ở mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trong Sách Ẩn Chứa Càn Khôn.

Sau khi đóng cửa phòng, Diệp Khôn liền ngửa đầu nằm xuống giường. Trong khoảng thời gian trước, hắn hầu như đêm nào cũng phải nằm trên cỏ hoặc dựa mình vào mấy tảng đá mà ngủ, lâu rồi mới lại có cảm giác nằm trên chăn ấm nệm êm, nhất thời có chút không quen nên chưa ngủ được.

Hắn ngồi dậy, móc từ trong ngực ra túi linh thạch nho nhỏ kia, sau đó lấy ra một viên linh thạch cầm ở trong lòng bàn tay.

Một luồng linh khí nồng đậm từ lòng bàn tay chui vào trong cơ thể. Diệp Khôn chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, hắn vuốt vuốt linh thạch, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Vạn Trúc quốc cũng không giàu có gì, ở trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ cũng có thể coi là một trong những quốc gia nghèo nàn nhất. Trong nước, cũng chỉ có Tinh Thiết Trúc là còn có chút quý giá, nhưng hàng năm đều phải trở thành cống phẩm nộp lên Văn Cảnh đế quốc. Diệp gia là vương thất của Vạn Trúc Quốc, tự nhiên cũng không giàu có chút nào.

Bằng không, đệ tử trẻ tuổi có thiên phú như hắn sao lại phải chịu cái cảnh thiếu thốn tài nguyên như vậy.

Trong hoàn cảnh này, Diệp Nam Thiên lại trực tiếp đưa cho hắn hơn hai mươi khối linh thạch để hắn tu luyện, điều này thật sự có chút hơi bất thường!

Hơn nữa, ban nãy Diệp Nam Thiên có dặn dò mấy câu, lấy tâm cơ của hắn tự nhiên có thể suy đoán ra một ít bí mật – rất có thể Diệp gia đã phát hiện được một quặng mỏ linh thạch!

Nếu quả thật như vậy, việc Diệp Nam Thiên cẩn thận dặn dò cũng có thể hiểu được. Dù sao, trong toàn bộ hai mươi quốc gia Nam bộ, quặng mỏ linh thạch cũng vô cùng thưa thớt. Nghe nói khoảng hai ba trăm năm trước, Thiên Kinh quốc ở phía Bắc đã từng ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch tìm được một cái quặng mỏ linh thạch nhỏ. Mà cũng chỉ bằng cái quặng mỏ đó, Thiên Kinh quốc đã vọt lên trở thành quốc gia cường đại nhất trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Quặng mỏ này cũng là quặng mỏ linh thạch duy nhất tồn tại trong lịch sử hai mươi quốc gia!

Có thể nói, nếu tin tức Diệp gia phát hiện ra quặng mỏ linh thạch được truyền ra bên ngoài thì tuyệt đối sẽ làm chấn động hai mươi quốc gia Nam bộ!

Mà theo sau đó chính là họa diệt quốc đối với Vạn Trúc quốc!

Thất phu vô tội nhưng mang ngọc thì có tội!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Diệp Khôn không khỏi dâng lên một nỗi nguy cơ trùng trùng.

Hắn nắm chặt hai nắm đấm, lẩm bẩm tự nói: "Trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió cơ chứ. Nếu Diệp gia thật sự phát hiện linh mạch thì chính bản thân mình càng phải trở nên cường đại hơn. Cũng chỉ có như vậy, mình mới có thể bảo vệ được cha mẹ, bảo vệ được Diệp gia!"

Đem linh thạch bỏ vào hầu bao, Diệp Khôn lấy ra một gốc Không Tước Thảo trực tiếp ăn vào, bổ sung thêm năng lượng cho cái bụng đang đói, lúc này hắn mới lần ra giường ngủ thật say.

...

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, Diệp Khôn đã dậy khỏi giường, ăn một chút điểm tâm rồi hướng Tầng Thư Các của Diệp gia rảo bước tới.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có vài đệ tử Diệp gia hướng hắn chào hỏi. Những người trước kia giấu cốt hắc hiện giờ lại giờ bộ mặt cười cười nịnh nọt với hắn, khiến cho Diệp Khôn cảm nhận được một chút tình người ấm lạnh. Nếu là hôm qua thì hắn còn có thể đối đáp đôi chút, nhưng hiện tại đầu óc của hắn đang nghĩ đến Ngự Thú Tâm Kinh nên chỉ tùy tiện chào hỏi qua vài cái rồi vội vàng rời đi. Về phần có hay không khiến cho mấy người kia nghĩ hắn tự cao tự đại, bản thân hắn cũng chẳng để ý nhiều.

Thế giới này chính là như vậy, người có thực lực mạnh tự nhiên sẽ có người đến a dua nịnh bợ, khi hắn mười ba tuổi đã hiểu được đạo lý này.

Tầng Thư Các nằm ở phía Tây nội viện. Nơi đây cũng chính là khu vực trung tâm của Diệp gia, từ đường của Diệp gia, Tầng Thư Các và vài nơi trọng yếu khác cho nên được bảo vệ vô cùng nghiêm mật. Tuy không đến mức ba bước một trạm gác, năm bước một tập tuần tra nhưng bên trong bóng tối cũng có không ít thủ vệ bí mật.

Nhưng trải qua vụ náo loạn lớn ngày hôm qua, đại danh của Diệp Khôn cũng đã lan khắp toàn bộ Diệp gia, cho nên những ánh mắt kia chỉ dừng lại trên người hắn một lúc rồi biến mất. Theo con đường nhỏ lát bằng đá, trong chốc lát hắn đã đi tới Tầng Thư Các.

Nói ra thì đây cũng không phải lần đầu tiên hắn đến nơi này, tầng một Tầng Thư Các đối với Diệp gia đệ tử hoàn toàn không có gì gọi là ngăn cấm. Nhưng hiện giờ đang còn sớm, nơi này chỉ có vài tên đệ tử phụ trách quét dọn đang bận rộn làm việc, trông thấy Diệp Khôn tiến vào thì đều vội vàng thối lui.

Diệp Khôn gật đầu đáp lễ, cũng không nán lại ở tầng thứ nhất. Nơi này phần lớn đều là một ít võ học được đơn giản hóa ra từ chiến kỹ hoặc tư liệu về lịch sử, đại khái như nói về lịch sử Diệp gia cùng một số tranh ảnh về các loài yêu thú ở trong Phong Tuyết sơn mạch. Mấy thứ này thì hắn đã sớm xem qua từ lâu, mục đích của hắn lần này chính là Ngự Thú Tâm Kinh.

Cửa cầu thang từ tầng một lên tầng hai Tầng Thư Các có hai gã đệ tử Diệp gia đứng trông coi. Sau khi Diệp Khôn lấy ra lệnh bài, bọn họ lập tức dừng về mặt ôn hòa nhường lối cho hắn.

Đây cũng chính là lần đầu tiên Diệp Khôn tiến vào tầng hai của Tầng Thư Các.

Tuy tầng hai có diện tích rất rộng, nhưng từng dãy giá sách bằng gỗ phía trên đều vẫn đang để trống. Diệp gia mặc dù là vương thất của Vạn Trúc quốc nhưng chiến kỹ cũng bí tịch lại có rất ít.

Diệp Khôn tiện tay mở mấy quyển ra xem, phát hiện nơi này phần lớn đều là nhất phẩm chiến kỹ. Hóa Hồn chiến kỹ rõ ràng cũng được liệt vào trong nhóm này, ngoài ra còn có Lang Trảo Thủ, Thanh Xà Triền Thủ, Ưng Trảo Công... Bên trong có không ít nhất phẩm chiến kỹ, thậm chí còn có Ngũ Hành chiến kỹ cùng Khí chiến kỹ cũng ở trong số này.

Nếu là trước kia, Diệp Khôn chắc chắn sẽ nhìn hoa hết cả mắt, nhưng hiện tại Diệp Khôn đã không còn nhiều hứng thú với mấy thứ này cho lắm. Tuy rằng nơi này có nhiều chiến kỹ hữu dụng với hắn nhưng đối với chiến kỹ lại là quý tinh bất quý đa, đem một đồng chiến kỹ tu luyện còn không bằng tự mình chú tâm nghiên cứu Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Nếu có thể đem Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết tăng lên giai đoạn Thứ Ý thì thực lực của hắn sẽ tăng lên rõ rệt.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Khôn liền chuẩn bị động thân, khẽ nhích người đi đến tầng thứ ba. Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn rơi vào một quyển sách được bọc một lớp da dày bên ngoài, tò mò rút ra, nhìn kỹ thì nhất thời hơi nhíu mày:

"Luyện Khí Quyết?"

Đây là loại bí tịch mà hắn nhìn thấy lần đầu tiên kể từ khi đến tầng thứ hai, hắn mở ra nhìn nhìn nhưng rất nhanh liền tỏ vẻ thất vọng.

Luyện Khí Quyết này tuy rằng là nhất phẩm bí tịch, hiệu quả cũng không tồi, có thể đề thăng tốc độ tu luyện, nhất là đối với mấy tầng sau Tiên Thiên đệ lục tầng. Tu sĩ bình thường nếu đạt được Luyện Khí Quyết thì tốc độ tu luyện ít nhất tăng gấp đôi, cái này đối với phần lớn tu sĩ tuyệt đối là bí tịch tốt nhất. Nhưng đối với kẻ có được "Năng lực tiêu hóa" cường đại như Diệp Khôn thì có cũng được, không có cũng không sao.

Dù sao đi chăng nữa, bí tịch chính là phương pháp tu luyện, tác dụng chủ yếu là tăng tốc độ tu luyện. Mà cũng tùy theo phẩm cấp của bí tịch, phẩm chất càng cao thì công hiệu cũng càng rõ rệt. Ví dụ như bí tịch mạnh nhất của Diệp gia là "Ngự Thú Tâm Kinh", mặc dù chỉ là nhị phẩm bí tịch nhưng ngoại trừ tác dụng đẩy nhanh tốc độ tu luyện thì còn có công năng khác là cường hóa thân thể. Nếu là bí tịch có phẩm cấp cao hơn thì hiệu quả lại càng thêm rõ rệt. Nếu hiện tại trong tay Diệp Khôn có được một cuốn cửu phẩm bí tịch thì sau khi hắn tu luyện, thực lực cũng không chỉ tăng lên gấp đôi thôi đâu. Cho dù lấy cảnh giới Tiên Thiên đệ lục tầng hiện tại của hắn đối kháng Tiên Thiên đệ cửu tầng, cũng không phải là không có cơ hội chiến thắng!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi. Chưa nói đến cửu phẩm bí tịch ở thủ đô của Vân Cảnh đế quốc cũng cực kỳ hiếm hoi, mà bí tịch phẩm chất càng cao thì việc tu luyện lại càng khó khăn hơn. Chỉ mới tập luyện được một chút ít bên ngoài của cửu phẩm bí tịch thậm chí còn không bằng tu luyện một vài tứ phẩm, ngũ phẩm bí tịch tới đỉnh.

Lúc này, Diệp Khôn đang chuẩn bị đem Luyện Khí Quyết quảng lại giá sách. Nhưng không ngờ, móng tay hắn đã không cẩn thận làm rách một chỗ trên bìa sách.

"Bỏ mẹ!" Diệp Khôn lè lưỡi, thầm nghĩ lớp da bọc bên ngoài có vẻ đã mục nát, cầm lên nhìn qua thì nhất thời sùng sốt!

Chỉ thấy phía bên dưới lớp da bọc bên ngoài lóe lên ánh sáng màu vàng.

"Đây là..."

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nhắm lại, chà trách bìa quyển sách này lại dày như vậy, hóa ra bên trong còn ẩn giấu càn khôn khác.

Do dự một chút, Diệp Khôn cầm Luyện Khí Quyết đi vào chỗ đăng ký ở tầng hai, mỗi một tầng đều có một gã đệ tử phụ trách việc đăng ký mượn sách của đệ tử Diệp gia, theo quy định mượn sách đúng ngày sẽ phải trả lại. Nhưng cái mà hắn quan tâm chính là càn khôn che dấu phía sau lớp da dày này, hẳn đối với quyển sách này căn bản không để ý gì. Cho dù hắn có xé đi lớp da dày bọc ngoài này thì với thân phận hiện tại của hắn chắc chắn sẽ không bị trách phạt.

Rất nhanh, tên đệ tử Diệp gia đã đăng ký xong, Diệp Khôn đem Luyện Khí Quyết cất vào hầu bao, trong lòng vui vẻ bước lên tầng ba.

Khác hẳn với tầng thứ hai, tại cầu thang đi lên tầng thứ ba lại không có tên thủ vệ nào. Trong lòng Diệp Khôn còn đang cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng khi hắn bước lên tầng thì con người đột nhiên co rút lại!

Tầng thứ ba của Tầng Thư Các khác hẳn với hai tầng dưới. Bên trong chỉ có duy nhất một cái giá sách, bên trên giá cũng chỉ đặt mười quyển sách. Mà ngay bên cạnh giá sách còn bày thêm một chiếc bàn cùng một chiếc ghế dựa. Nhưng hiện tại, một lão già thấp nhỏ, đầu đầy tóc bạc đang ngồi dựa trên ghế, mắt nhìn say sưa vào một quyển sách mà lão đang cầm trên tay.

Ngay sau khi Diệp Khôn đi lên tầng thứ ba, lão già bỗng ngừng đầu lên.

Đôi mắt lão không giống như những người già bị vẩn đục, chúng sáng như đuốc, rất có thần thái. Từ trên người lão già, Diệp Khôn cảm giác được một uy thế cực kỳ khủng bố. Tuy rằng chưa bằng Diệp Nam Thiên nhưng cũng không thua kém bao nhiêu!

Tu vi của lão già này tối thiểu cũng phải là Tiên Thiên đệ cửu tầng, thậm chí còn có thể đã đạt tới đỉnh, cách Trúc Cơ một bước rất ngắn!

Chẳng trách tầng này không có thủ vệ!

Diệp Khôn rất nhanh lấy lại tinh thần, cung kính hành lễ nói: "Đệ tử Diệp gia, Diệp Khôn, bái kiến trưởng lão!"

Ở Diệp gia, tu sĩ nếu từ đệ bát tầng trở lên, sau khi lớn tuổi sẽ được trở thành trưởng lão của Diệp gia, bình thường cũng không quản quá nhiều việc, chỉ chuyên tâm tu luyện đánh sâu vào Tiên Thiên đệ cửu tầng, thậm chí là Trúc Cơ.

Hiển nhiên, lão già trước mặt này là một trong số những người như vậy.

"Ừ, ngươi chính là Diệp Khôn?" Lão già hơi nhắm mắt, nhìn Diệp Khôn một lúc, bỗng nhiên nhướn miệng cười: "Không tồi, dường như tu vi đã đạt đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng. Tiểu tử ngươi thật không tồi, chẳng trách tộc trưởng lúc nói về ngươi lại cao hứng như vậy."

Vừa nói, lão già vừa khoát tay: "Tự mình đi chọn lấy một quyển công pháp đi." Nói xong lời này, lão lại cúi đầu tiếp tục đọc sách, cũng không... nhìn Diệp Khôn thêm lần nào nữa.

Diệp Khôn lúc này mới cất bước đi đến giá sách bên cạnh lão già. Trên giá sách có mười quyển công pháp màu sắc giống nhau, đều là nhị phẩm công pháp trở lên. Tầng trên cùng của giá sách là hai quyển sách bìa màu bạc, chính là Ngự Thú Tâm Kinh cùng Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Ngoại trừ hai quyển này ra, tám quyển còn lại toàn bộ đều là nhị phẩm chiến kỹ. Diệp Khôn tùy tiện lật xem một hồi, cuối cùng đành vô cùng luyến tiếc đem toàn bộ trả lại giá sách. Những chiến kỹ này tuy rằng rất tốt nhưng vẫn còn kém hơn Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Hắn hít sâu một hơi, cầm lấy Ngự Thú Tâm Kinh cùng Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đặt trước mặt lão già.

"Trưởng lão, ta đã chọn xong rồi, chính là hai quyển này."

Lão già gật đầu, cầm bút ghi lại tên Diệp Khôn cùng với tên hai quyển công pháp, ngừng đầu lên nhìn hắn một cái rồi nói: "Hai quyển công pháp này chính là trấn tộc công pháp, chỉ có thể mượn đọc trong thời gian một tháng. Hơn nữa, nếu như phát hiện ra ngươi cho người khác mượn đọc thì ngươi chắc chắn sẽ bị nghiêm trị. Tốt lắm, ngươi đi đi."

"Vâng, trưởng lão." Diệp Khôn đem hai quyển công pháp cất vào hầu bao, hướng về lão già thi lễ một cái, xoay người bước đi.

Sau khi hắn rời đi, lão già bỗng nhiên ngừng đầu, cười nói: "Không tồi, biểu hiện của tiểu tử này so với Diệp Ứng trước kia còn tốt hơn nhiều, hiểu cái gì

nên lấy cái gì nên bỏ... Chỉ bằng vào điểm này, tương lai nhất định sẽ vượt qua Diệp Ứng, đúng là phúc của Diệp gia a!"

Diệp Khôn đương nhiên không biết, việc hắn kìm nén ham muốn của bản thân chỉ cảm đi hai quyển Tàn Lan Khiếu Nguyệt Quyết cùng Ngự Thú Tâm Kinh đã khiến cho lão già nhìn hắn với con mắt khác. Sau khi rời khỏi Tầng Thư Các, hắn liền vội vã trở về phòng, đóng cửa lại rồi nhanh chóng lấy ra quyển Luyện Khí Quyết.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bản Đồ Và Ngự Thú Tâm Kinh ...

Luyện Khí Quyết chính là một quyển bí tịch rất cơ sở, nó được đặt trong Tầng Thư Các một thời gian đã lâu. Nhưng cũng không có ai nghĩ đến, cái quyển công pháp tầm thường có lớp bìa thật dày này lại ẩn chứa một thứ khác bên trong.

Kỳ thật đó cũng do Diệp Khôn có vận khí tốt, nếu không phải là do quyển sách này hàng năm đều bị lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần thì lớp bìa bên ngoài cũng không mục nát đến mức móng tay của hắn có thể làm rách. Mà nếu không phải vậy, hắn cũng không thể phát hiện ra bí ẩn giấu bên trong.

Nhìn chăm chăm quyển Luyện Khí Quyết một lúc, hai tay Diệp Khôn dùng một chút lực, bìa sách ngay lập tức bị xé rách. Một miếng kim loại to bằng lòng bàn tay được làm từ một vật liệu nào đó không biết tên rơi xuống giường.

Diệp Khôn tò mò cầm miếng kim loại lên, trong tay cảm thấy lạnh lẽo, giống sắt nhưng không phải là sắt. Miếng sắt trước mặt rõ ràng là một tấm bản đồ cỡ nhỏ!

"Đây là Phong Tuyết sơn mạch!"

Chỉ cần liếc mắt một cái, Diệp Khôn đã nhận ra tấm bản đồ này chính là bản vẽ phác thảo Phong Tuyết sơn mạch. Nhưng dường như đây chỉ là một địa phương nào trong đó ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch, địa phương này cụ thể ở đâu thì hắn lại hoàn toàn không biết.

Dù sao thì Phong Tuyết sơn mạch cũng cực kỳ rộng lớn, muốn vẽ được một tấm bản đồ về địa hình của Phong Tuyết sơn mạch thì không phải bất kỳ một quốc gia nào trong số hai mươi quốc vùng Nam bộ có thể làm được. Có lẽ, chỉ duy nhất Vân Cảnh đế quốc mới có đủ khả năng làm được điều này.

Nhưng đây chỉ là một tấm bản đồ bên trong Phong Tuyết sơn mạch, tại sao cần phải cất giấu bí mật như vậy?

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ nghi ngờ. Nhưng trên miếng kim loại này cũng không có ghi bất cứ chữ viết hay dấu hiệu nào, hắn nhìn chăm chăm một hồi lâu cũng không đoán ra được điều gì cả.

Dường như, đây chỉ là một tấm bản đồ bình thường mà thôi.

Diệp Khôn nhíu mày, cuối cùng quyết định sẽ không để ý đến miếng kim loại này nữa, dù sao thì chính mình lúc nào có thời gian rảnh rỗi vẫn có thể tiếp tục nghiên cứu nó. Hiện giờ hắn còn đang băn khoăn về Ngự Thú Tâm Kinh cùng Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Đem miếng kim loại cất vào hàu bao, Diệp Khôn từ bên trong lấy ra quyển Ngự Thú Tâm Kinh.

Đưa tay mở ra, ở ngay trang đầu tiên là một hàng chữ rồng bay phượng múa: "Ngự Thú Tâm Kinh" là bí tịch trụ cột được truyền thừa từ Thú Vương Điện, chỉ có đệ tử trong tộc mới được tu luyện, không được phép truyền ra bên ngoài, hãy nhớ lấy!

Nhìn chữ viết quen thuộc này, Diệp Khôn bất giác rung mình. Đối với nét chữ này, mỗi tên đệ tử Diệp gia đều có thể nhận ra, đây chính là nét chữ của tổ tiên Diệp gia!

Thú Vương Điện?

Diệp Khôn nhíu mày, tông phái này hắn là tông phái thuộc Vân Cảnh đế quốc. Tương truyền, tổ tiên Diệp gia lúc trước chính là đệ tử của một đại tông phái thuộc Vân Cảnh đế quốc. Bởi vì tu vi không thể tiến thêm nên nản lòng thoái chí rời khỏi tông môn, đi tới vùng Nam bộ xa xôi của Cảnh Châu sáng lập ra Diệp gia cùng đất nước nhỏ bé Vạn Trúc quốc.

Nói như vậy, Thú Vương Điện hẳn là một tông môn lấy Mô Phỏng Thú chiến kỹ cùng công pháp cường hóa thân thể mà nổi danh, sau này nếu có cơ hội thì nhất định phải đi học hỏi một phen.

Diệp Khôn nghĩ vậy, liền đưa tay mở trang thứ hai ra. Bên trên trang thứ hai ghi lại công pháp, còn có rất nhiều chú thích đều là bút tích của lão tổ Diệp gia ghi lại chỗ tâm đắc trong tu luyện. Hắn không vội vã đọc phần đó, trước tiên đem toàn bộ bí tịch xem kỹ một lượt, sau đó mới bắt đầu đọc từng câu từng chữ ghi trên phần chú thích.

Ngự Thú Tâm Kinh không hổ danh là nhị phẩm công pháp, so sánh với Luyện Khí Quyết thì hiệu quả của Ngự Thú Tâm Kinh còn rõ ràng hơn gấp hai lần. Ngoại trừ điều đó, trong Ngự Thú Tâm Kinh còn có một pháp môn đặc thù tên là Thối Thể Thuật, đây chính là cái mà Diệp Khôn coi trọng nhất trong Ngự Thú Tâm Kinh.

Thối Thể Thuật chính là trong lúc tu luyện thông qua pháp môn đặc thù đem linh khí trong kinh mạch đánh tan khiến cho thân thể được rèn luyện, quai tra thời gian dài tích lũy dần dần làm cho thân thể trở nên mạnh mẽ.

Thông qua những dòng chú thích, Diệp Khôn cũng hiểu được nhiều điều. Thối Thể Thuật này thật ra là bắt chước một số yêu thú cấp thấp rèn luyện thân thể, được con người trải qua phương pháp đặc biệt tạo thành. Ngự Thú Tâm Kinh tổng cộng chia làm ngũ tầng, mỗi một tầng đều là một tầng Thối Thể Thuật, cũng được gọi là ngũ tầng Thối Thể. Nếu tu luyện thành công ngũ tầng Thối Thể thì độ mạnh mẽ của thân thể có thể so sánh với nhị cấp yêu thú. Nếu tu vi đạt đến Trúc Cơ, được trải qua tẩy tinh phạt tủy thì thân thể còn có thể so sánh với tam cấp yêu thú – đây cũng chính là tương đương với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong.

Cả quyển sách ngắn gọn có hơn hai mươi trang, Diệp Khôn xem đi xem lại mãi hồi lâu cho đến khi xem thấu triệt cả quyển bí tịch. Hắn lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười.

"Không hổ danh là Ngự Thú Tâm Kinh. Nó chẳng qua chỉ là nhị phẩm bí tịch mà đã có công hiệu đến mức này, nếu như là bí tịch có phẩm cấp cao hơn thì..."

Diệp Khôn thì thầm một tiếng, rồi chợt cười khò lắc đầu. Những bí tịch như vậy không phải hắn cứ muốn là có được.

Hít sâu một hơi, đang chuẩn bị thử nghiệm công pháp, trong bụng Diệp Khôn bỗng reo lên như tiếng sấm.

Sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình, Diệp Khôn nhìn ra ngoài cửa sổ thì mới phát hiện ra sắc trời đã dần dần chuyển sang tối. Hắn mãi mê nghiên cứu vậy mà đã được bốn năm canh giờ rồi!

Diệp Khôn lấy ra hai gốc thảo dược không có phẩm cấp "Diễm Thái Hoa", hắn đang chuẩn bị ăn vào thì bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý tưởng.

Những tu sĩ khác luyện Ngự Thú Tâm Kinh có lẽ phải tu luyện dần dần từng bước một, nhưng việc này đối với hắn lại không cần. "Năng lực tiêu hóa" thân kỳ có thể trợ giúp hắn hấp thu linh khí bên trong linh dược. Nếu như cùng lúc tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh, liệu có thể hay không thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng dung nhảy lên một cái, lập tức đem Diễm Thái Hoa bỏ vào trong miệng, dựa theo phương pháp dẫn khí được ghi trong Ngự Thú Tâm Kinh chậm rãi vận chuyển.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau khi Diệp Khôn khoanh chân vận công chừng một nén nhang, hai mắt của hắn chợt mở ra.

"Chính là lúc này!"

Diệp Khôn lúc này mới đem Diễm Thái Hoa nuốt vào trong bụng. Một luồng nhiệt lượng kinh khủng tràn ra trong cơ thể, dạ dày hắn cũng đúng lúc này sinh ra một luồng hấp lực khủng bố!

Hết thấy đều diễn ra như hắn dự đoán, linh khí cuồng bạo bên trong Diễm Thái Hoa đã được dạ dày chậm rãi hấp thu, linh khí sau đó liền trở nên vô cùng ngoan ngoãn chảy vào mười hai chính kinh trong cơ thể.

Diệp Khôn chỉ cảm thấy cả người căng phồng lên, nhưng hắn vẫn không động đậy, từng bước dựa theo phương pháp dẫn khí ghi trong Ngự Thú Tâm Kinh chậm rãi dẫn dắt linh khí bên trong kinh mạch đã căng phồng!

Linh khí bên trong cơ thể chậm rãi dựa theo phương hướng điều khiển của Diệp Khôn mà vận chuyển, ở trong cơ thể tạo thành một vòng chu thiên tuần hoàn.

Sáng sớm, ánh mặt trời đầu tiên của ngày mới chiếu vào trong căn phòng. Diệp Khôn bình tĩnh mở to hai mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười tươi.

Ngự Thú Tâm Kinh bước đầu tiên, thành công!

...

Thời gian ba ngày trôi qua nhanh chóng, Diệp Khôn cũng ở bên trong phòng ngày người hết ba ngày.

Trong ba ngày này, hắn dường như không ngủ không nghỉ lúc nào, đói bụng thì ăn linh dược. Dù sao thì việc tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh đối với linh khí trong cơ thể tiêu hao rất lớn, một gốc linh dược không phẩm cấp bình thường thì chưa hết một canh giờ đã bị hấp thu. Mà không ngừng hấp thụ linh khí, Diệp Khôn đối với việc thấu hiểu Ngự Thú Tâm Kinh càng ngày càng trở nên rõ ràng.

"Ợt ợt..." Trong bụng lại truyền đến cảm giác đói. Diệp Khôn cũng không mở mắt, bàn tay thò vào trong túi chuẩn bị lấy ra linh dược để bổ sung. Nhưng

đúng lúc này, hấn chợt mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khổ sở.

"Thật không ngờ, nhanh như vậy đã gần hết sạch rồi." Diệp Khôn cười khỏ, gỡ hầu bao đeo bên hông xuống. Hiện tại, trong túi ngoại trừ một gốc thảo dược hình phiến lá giống như vuốt sói ra thì không còn một gốc linh dược nào khác!

Sờ sờ trán, Diệp Khôn không khỏi đau đầu. Hiện giờ, hấn rõ ràng cảm giác được Ngự Thú Tâm Kinh đã đạt tới giới hạn, chỉ cần thêm một chút nữa là hấn có thể phá tan bình cảnh Ngự Thú Tâm Kinh đệ nhất tầng!

Trong ba ngày tu luyện, phần lớn linh khí trong cơ thể hấn đều dùng để rèn luyện thân thể. Hiện tại, độ mạnh mẽ của thân thể hấn ít nhất phải tăng thêm năm thành. Nếu thực sự có thể đánh tan bình cảnh đệ nhất tầng, Diệp Khôn tin rằng nếu có phải một lần nữa đối mặt với Hỏa Đề Hồ, phối với Hỏa Hồ chiến kỹ đã đạt tới cảnh giới Thú Ý của mình thì hấn có thể vững vàng chiến thắng!

Nhìn thảo dược hình vuốt sói trong tay, Diệp Khôn vẫn đang do dự có hay không phục dụng linh thảo này.

Gốc linh thảo này chính là nhất phẩm linh thảo "Lang Hồn Thảo". Linh khí ẩn chứa bên trong còn không bằng Kim Linh Cô hay Lệnh Tiễn Thảo, nhưng gốc linh thảo này lại rất được loài yêu thú thuộc họ sói yêu thích. Lúc trước, chỉ vì hái gốc này mà hấn đã bị một đám Thiên Thanh Lang đuổi giết suốt một ngày, cuối cùng hấn đành phải liều chết chạy vào lãnh địa của một đầu nhị cấp yêu thú nên mới có thể may mắn thoát thân.

Nguyên nhân chủ yếu khiến hấn vì gốc linh thảo này mà không quản đến nguy hiểm đặc tội với yêu thú họ sói bên trong Phong Tuyết sơn mạch chính là chuẩn bị cho Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Tuy nhiên, nếu bây giờ không phục dụng gốc linh thảo này, chẳng lẽ lại phải tiến vào Phong Tuyết sơn mạch?

Đừng có đùa, thời gian vừa đi vừa về cộng với việc thu thập linh thảo ít ra cũng phải mất hai tuần lễ. Thời gian lâu như vậy, không bằng ngồi hấp thu linh thạch còn hơn...

Khoan đã!

Ánh mắt Diệp Khôn sáng lên, đưa tay thò vào trong ngực tìm kiếm, từ bên trong túi nhỏ lấy ra một viên linh thạch lấp lánh cảm trong lòng bàn tay.

Túi linh thạch này từ khi hấn nhận được đến giờ căn bản không có đem ra sử dụng. Thứ nhất, "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ của hấn đối với việc hấp thu linh thảo có tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với việc cầm linh thạch hấp thu. Thứ hai, một hai gốc linh thảo không có phẩm cấp làm sao có thể so sánh được với giá trị của một viên linh thạch.

Hiện tại nghĩ đến linh thạch, đầu óc hấn bỗng trở nên linh hoạt.

Sau khi Diệp Khôn nhận được túi linh thạch, hấn vẫn luôn một mực suy nghĩ rằng liệu linh thạch có giống như linh thảo có thể trực tiếp cắn nuốt hay không nữa. Nếu như có thể, linh khí ẩn chứa trong một viên linh thạch cũng đủ bằng linh khí bên trong một gốc nhất phẩm linh dược.

Chẳng qua, linh thạch có thể trực tiếp nuốt vào rồi tiêu hóa sao?

Có nên thử một lần hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tiên Thiên Đệ Thất Tầng.

Ban đêm thật yên tĩnh.

Bên trong một khu rừng nhỏ cách thành Trúc Hải không xa, Diệp Khôn đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá cao chừng hai người cạnh một dòng suối nhỏ.

Bên tai hấn, thỉnh thoảng truyền đến từng hồi sói tru cùng tiếng lộn rừng gầm thét, khiến cho khu rừng nhỏ này tràn ngập cái không khí âm trầm khủng bố.

Sau khi tĩnh tọa hồi lâu, cái bụng lép kẹp của hấn đã sớm kêu lên như sấm, con đói mang đến cho hấn một cái cảm giác quặn đau không thể nào chịu đựng được.

"Chính là lúc này."

Diệp Khôn mở to mắt, thở ra một hơi thật mạnh. Hắn từ trong túi eo lấy ra một viên linh thạch.

Ánh trắng chiếu rọi lên linh thạch, khiến cho nó vốn đã sáng lấp lánh lại càng thêm phần chói mắt. Diệp Khôn hít sâu một hơi, đem linh thạch đặt vào trong miệng, sau đó trực tiếp nuốt xuống!

Linh thạch theo cổ họng trôi vào trong cơ thể, một luồng linh khí nồng đậm tỏa ra trong phút chốc đã tràn ngập khắp cơ thể. Hắn không dám lãng phí, vội vàng vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh. Một lượng lớn linh khí tràn ngập trong kinh mạch khiến cho hắn một lần nữa được cảm thụ cái cảm giác căng phồng bên trong cơ thể.

"Vận chuyển!" Trải qua mấy ngày, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ Dẫn Khí Thuật của Ngự Thú Tâm Kinh. Lúc này, linh khí bên trong kinh mạch được hắn vận chuyển chậm chạp theo chỉ dẫn, cái cảm giác căng phồng rất nhanh đã biến mất.

Tuy nhiên, không đợi cho Diệp Khôn nghỉ ngơi quá lâu, lại thêm một luồng linh khí từ bên trong linh thạch bỗng tuôn ra dữ dội!

Luồng linh khí lần này so với lần trước còn cuồng bạo hơn rất nhiều, bất kể thế nào thì linh khí bên trong linh thạch cũng dễ dàng hấp thu. Tuy nhiên, mặc dù linh khí bên trong giống như linh dược đều là thiên địa linh khí, nhưng lượng lớn linh khí xông ra lần này khiến Diệp Khôn cảm nhận được rõ ràng pháp quyết vận chuyển của chính mình dường như có chút không kiểm soát được!

Trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Phải biết rằng, mặc dù tu luyện bí tịch đối với bản thân đem lại chỗ tốt rất lớn, nhưng bên cạnh đó cũng mang theo nguy hiểm. Dù sao cơ thể con người cũng rất thân bí, nếu bước nhầm một bước, nhẹ thì nằm trên giường mười mười lăm ngày, nặng thì sẽ đứt hết kinh mạch mà bỏ mình!

Chẳng lẽ mình đã quá nóng vội?

Diệp Khôn không khỏi cảm thấy có chút hối hận. Ban đầu, lão tổ Diệp gia đã từng chú thích căn dặn bên trong Ngự Thú Tâm Kinh: Tu luyện bí tịch phải từng bước từng bước một, việc kiêng kỵ nhất chính là nóng vội!

Nhưng, hắn sờ đi làm như vậy không phải là không nắm chắc. Dù sao, trên người hắn có "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ mà người khác không có. Bất kỳ loại linh khí nào sau khi bị dạ dày hấp thu đều sẽ trở nên ngoan ngoãn. Theo đó, linh khí bên trong kinh mạch sẽ không trở cuồng bạo, ngược lại đẩy nhanh tốc độ tu luyện của hắn!

Sao dạ dày còn chưa hấp thu? !

Diệp Khôn cúi đầu nhìn về phía dạ dày của mình, hắn cảm giác thấy chính mình sắp không khống chế được linh khí trong kinh mạch nữa!

Nhưng, ngay vào lúc này, Diệp Khôn bỗng nhiên ngẩn cả người. Trên ngực hắn bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng màu đen, ở trong không trung phía trước ngực hắn ba tác chậm rãi biến thành một đầu yêu thú hình thù kỳ quái. Mà con yêu thú này mồm miệng há rộng, dường như là đang giễu cợt hắn!

Đối với luồng ánh sáng màu đen này, Diệp Khôn đã sớm nhìn quen rồi. Nhưng từ trước đến giờ nó vẫn luôn ẩn mình ở vị trí trái tim, chưa bao giờ tự mình xuất hiện!

Hơn nữa, luồng ánh sáng màu đen này rõ ràng có gì đó khác lạ. Ở trong trung tâm của luồng ánh sáng màu đen này lại xuất hiện thêm một chút ánh sáng màu đỏ máu khiến lòng người kinh hãi. Chợt, luồng ánh sáng màu đen bỗng nhiên lui về, trực tiếp chui vào dạ dày!

Chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Khôn ngây người, thậm chí quên cả việc vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh. Luồng linh khí cuồng bạo trong cơ thể hắn bỗng mất đi khống chế, ở bên trong kinh mạch điên cuồng va đập.

"A..." Diệp Khôn kêu lên một tiếng rên rỉ đầy đau đớn, gương mặt cũng vì quá đau đớn mà trở nên biến dạng.

Chết tiệt, không khống chế nổi nữa rồi!

Sắc mặt Diệp Khôn trở nên trắng bệch, muốn tiếp tục vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh, nhưng linh khí vận chuyển bên trong kinh mạch càng lúc càng gặp phải lực cản lớn hơn. Hiện giờ đừng nói đến việc vận chuyển, ngay cả muốn khôi phục lại bình thường cũng rất khó khăn!

Xong rồi!

Diệp Khôn nhắm hai mắt lại. Nhưng, đúng vào lúc này, một luồng hấp lực kinh khủng từ dạ dày bỗng nhiên truyền đến. Luồng hấp lực này thật sự là khủng bố nhất từ trước tới nay, nó giống như một đầu dã thú khổng lồ đang há miệng muốn nuốt trọn hết thảy.

Rất nhanh, linh khí bên trong kinh mạch dễ dàng bị quét sạch, linh thạch nuốt vào dạ dày cũng hoàn toàn bị tiêu hóa!

Diệp Khôn lẳng lặng ngồi trên tảng đá, hai mắt tròn trĩnh tràn đầy vẻ khó tin.

Tuy nhiên, không đợi hắn lấy lại tinh thần, dạ dày bỗng nhiên tràn ra một lượng lớn linh khí. Những linh khí này đều rất ngoan ngoãn tiến vào bên trong

kinh mạch. Chẳng qua, luồng linh khí này thật sự rất nhiều, trong giây lát đã chen chúc nhau bên trong mười hai chính kinh.

"Còn không mau vận chuyển công pháp!"

Một giọng nói vang lên trong đầu Diệp Khôn. Hắn vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nghe được giọng nói này thì đột nhiên tỉnh ngộ, bắt đầu vận chuyển Ngự Thủ Tâm Kinh. Hiện tại, linh khí trong cơ thể hắn giống như những con cừu ngoan ngoãn, Diệp Khôn vừa mới vận khí dẫn dắt, linh khí trong kinh mạch liền chậm rãi chuyển động không chút trở ngại nào.

Linh khí chuyển động càng lúc càng nhanh. Dần dần, ở bên trong kinh mạch Diệp Khôn hình thành một chu thiên toàn hoàn. Mãi cho đến khi luồng linh khí này đọng phải một đạo chính kinh cuối cùng, trở ngại mới xuất hiện thêm lần nữa.

Trong lòng Diệp Khôn biết rõ, đây chính là một đạo kinh mạch cuối cùng mà hắn còn chưa đã thông được. Lần trước, hắn vận chuyển Dẫn Khí Thuật đến đây liền buông tha. Còn lần này hắn mạo hiểm như vậy chính là muốn đánh sâu vào tầng thứ nhất Ngự Thủ Tâm Kinh đồng thời phá tan bình cảnh tu vi!

Dưới tác dụng của dẫn khí thuật, linh khí trong cơ thể Diệp Khôn không ngừng tụ lại, không tiếc một mồi đánh sâu vào bình cảnh. Mà linh khí tiêu hao bởi việc đánh sâu vào bình cảnh lại được dạ dày liên tục truyền ra những luồng linh khí ngoan ngoãn thay thế, thật sự giống như sóng biển không ngừng sinh sôi đánh vào bình cảnh.

Dưới sự đánh sâu vào bình cảnh như vậy, linh khí băng vào Thối Thể Thuật trợ giúp cải tạo thân thể cùng với việc tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh đã dần dần đạt đến giới hạn!

Một lần cuối cùng!

Diệp Khôn hít sâu một hơi, hắn chỉ cảm thấy dạ dày xuất hiện một luồng linh khí dồi dào. Thấy vậy, hắn liền dẫn dắt luồng linh khí này tiến vào bên trong kinh mạch. Bỗng, tinh khí toàn thân ngưng tụ lại một điểm, hắn dẫn dắt linh khí trùng trùng điệp điệp oanh kích vào bình cảnh.

"Oanh!"

Đạo kinh mạch cuối cùng dưới sự oanh kích không ngừng rốt cục đã không chịu nổi, hoàn toàn được đã thông. Mười hai chính kinh trong cơ thể phát ra ánh sáng rạng rỡ, linh khí tràn ngập bên trong. Lúc này, Diệp Khôn cũng không vận chuyển dẫn khí thuật, nhưng linh khí trong cơ thể lại dọc theo mười hai chính kinh tự động vận chuyển, bên trong cơ thể liên tục tuần hoàn!

Đây, đây chính là dấu hiệu Ngự Thủ Tâm Kinh đạt tới tầng thứ nhất!

Nhưng vào lúc này, xương cốt cả người Diệp Khôn cũng phát ra từng đợt tiếng vang, thân thể lại cao thêm hơn hai tấc, vết sẹo trên người đồng thời cũng được tróc ra.

Sau khi đạt tới tầng thứ nhất của Ngự Thủ Tâm Kinh, Thối Thể Quyết cũng đồng dạng đạt tới tầng thứ nhất!

Tuy nhiên, thứ khiến Diệp Khôn vui vẻ nhất lại không phải là thứ này. Hai mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, hai luồng tinh mang chột lóc lên giống như hai luồng ánh sáng trong đêm đen!

Mắt sáng như đuốc!

Đây chính là dấu hiệu của Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh!

Đạt tới Tiên Thiên đệ thất tầng, kinh mạch trong cơ thể đã trở nên thông suốt, tu sĩ có thiên đình (1) sung mãn, mắt sáng như đuốc, ngũ giác cũng tăng lên rất nhiều, thậm chí đối với nguy hiểm còn có cảm ứng nhất định!

Khu rừng vốn tối đen bỗng trở nên sáng sủa, từng cành cây ngọn cỏ đều trông thấy rất rõ ràng.

Bên tai là các loại âm thanh đan xen, thậm chí Diệp Khôn còn có thể nghe được âm thanh côn trùng đang bò rất nhỏ cách đây hai ba trăm thước.

Diệp Khôn đứng dậy, hai tay phát ra từng luồng linh khí quán quanh. Hắn đang chuẩn bị phát tiết ăn mừng một chút thì nụ cười chợt cứng lại trên mặt!

Hắn thiếu chút nữa quên mất, nơi này còn có người khác!

Diệp Khôn cảnh giác nhìn bốn phía. Hắn nhớ rõ vào lúc mình gặp nguy hiểm nhất thì có một giọng nói bỗng vang lên trong đầu, nhắc nhở hắn mau chóng vận chuyển công pháp. Diệp Khôn chỉ nhớ giọng nói ấy rất tang thương và bèn nhon.

Hai mắt Diệp Khôn nhìn quanh bốn phía. Nhưng rất nhanh, hắn liền nhíu mày.

Không có ai!

Hơn nữa, giọng nói kia chính là vang lên trong đầu hắn!

Đối với việc này, Diệp Khôn từ một sổ sách cổ bên trong Tầng Thư Các đọc qua. Nghe đồn, một số tu sĩ có tu vi cao thâm có thể sử dụng một loại

công pháp truyền âm, trực tiếp đem giọng nói truyền vào đầu đối phương.

Chẳng lẽ, người vừa nhắc nhở hần là một vị tiền bối có tu vi cao thâm?

Tuy nhiên, người có tu vi như vậy, hần chạy đến thành Trúc Hải này làm cái gì?

Trong đầu Diệp Khôn tràn đầy nghi vấn, ngay cả sự vui sướng khi tấn chức cũng dần dần nhạt đi.

"Quên đi, chắc hần vị tiền bối này có việc cần phải đi. Nếu hần đã lên tiếng nhắc nhở ta thì hần chắc cũng không phải là người có ý xấu."

Diệp Khôn rất nhanh liền nở nụ cười, hần chấp tay hướng về bốn phía xung quanh, lớn tiếng nói: "Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp, ân cứu mạng này, văn bối sẽ mãi khắc ghi trong lòng!"

Liên tiếp hô lên ba lần, Diệp Khôn lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận tìm hiểu biến hóa sau khi tấn chức.

Nhưng vào lúc này, ở một nơi nào đó bên trong cơ thể Diệp Khôn, linh hồn Thao Thiết bỗng mở hai mắt ra, khोक miệng mang theo vẻ khinh thường: "Nhân loại ngu ngốc!"

...

"Hô..." Diệp Khôn thở ra một hơi, tảng đá khổng lồ cao hai người, rộng ba người lúc trước hần ngồi liền chậm rãi được Diệp Khôn nhắc lên khỏi mặt đất!

Ngay sau đó, hai tay Diệp Khôn bỗng nâng tảng đá lên cao quá đỉnh đầu, hần lúc này mới mỉm cười nói: "Tảng đá này hần phải nặng tới năm ngàn cân. Hiện tại mình có thể dễ dàng nâng lên như vậy, chứng tỏ lực lượng của mình đã đạt đến sáu ngàn cân rồi. Nếu như dưới tình huống bình thường thì lực lượng của tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng chắc hần là đạt tới ba ngàn cân."

Diệp Khôn nở nụ cười hài lòng, hần đang chuẩn bị ném tảng đá xuống thì từ đằng xa bỗng nhiên vọng đến một tiếng sói tru.

"Ồ?"

Lông mày Diệp Khôn nhảy lên, tiếng sói tru này chẳng qua chỉ là tiếng sói tru bình thường. Nhưng hiện tại ngũ giác của Diệp Khôn đã tăng lên, khiến cho hần có thể cảm nhận được sự sợ hãi ẩn bên trong tiếng sói tru này.

Cùng lúc đó, Diệp Khôn rõ ràng nghe được bên trong tiếng sói tru còn hòa lẫn với tiếng người.

Có người!

Diệp Khôn nhẹ nhàng đem cự thạch để xuống, nghỉ ngơi một chút, liền hướng về phía âm thanh truyền tới chạy đi.

Chạy băng băng chừng thời gian nửa nén hương, khoảng cách giữa Diệp Khôn và nơi âm thanh truyền tới đã rất gần. Khi Diệp Khôn chỉ còn cách nơi đó tầm trăm trượng thì hần bỗng nhiên dừng bước.

Mùi máu tươi!

Hơn nữa lại còn là mùi máu tươi vô cùng nồng nặc!

Lỗ mũi Diệp Khôn khẽ hít vào một hơi, trong mắt hần liền hiện lên vẻ thận trọng, bước chân chậm rãi nhích dần về phía có mùi máu tươi truyền đến.

(1) thiên đình: chỗ giữa trán của mỗi người

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngoại Dịch Xâm Nhập.

Khoảng cách giữa Diệp Khôn và nơi truyền đến mùi máu tươi đã càng lúc càng gần. Bỗng, một hồi cãi vã đột nhiên vang lên.

"Ai bảo các ngươi làm như vậy? Không phải đại nhân đã căn dặn là không được gây phiền toái hay sao!" Một giọng nói chững chạc, thành thực của một nam tử trung niên vang lên. Tuy nhiên, bên trong giọng nói rõ ràng còn mang theo một chút trách móc.

Nam tử trung niên vừa dứt lời, giọng nói phản bác của một người trẻ tuổi cũng vang lên: "Chúng ta cũng đâu còn cách nào khác, ai ngờ nơi đây lại xuất hiện một bầy sói cơ chứ!"

"Ta cũng không muốn nghe ngươi giải thích. Các ngươi giết nhiều sói như vậy, nếu như ngày mai bị thợ săn nơi này phát hiện ra thì làm sao?"

"Hừ, dù sao thì hiện giờ chúng ta cũng đang lên vào rừng Tinh Thiết Trúc. Ngày mai chúng ta đã rời đi, phát hiện thì phát hiện chứ sao."

"Đồ khốn! Nếu như bứt dây động rừng kinh động đến Diệp gia thì trách nhiệm này ai chịu, ngươi chịu sao?!"

Nghe hai câu trước thì không sao, nhưng khi nghe đến hai câu sau thì cả người Diệp Khôn liền cứng đờ!

Lên vào? Rừng Tinh Thiết Trúc? Kinh động đến Diệp gia?

Đám người này là ai?

Ý định giết người chợt hiện lên rồi biến mất trong mắt Diệp Khôn. Hắn dùng tay mò lên một ít bùn đất rồi bôi hết lên mặt, che đầy mùi vị trên cơ thể.

Diệp Khôn đã ở trong Phong Tuyết sơn mạch hai tháng trời nên việc ẩn thân đối với hắn đã rất quen thuộc. Ngay cả đám yêu thú có ngũ giác nhạy cảm bên trong Phong Tuyết sơn mạch cũng không phát hiện được thì nói gì đến những người này.

Rất nhanh, Diệp Khôn khẽ vạch đám cỏ trước mặt sang hai bên, một nhóm bảy người liền xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Dưới chân những người này là hơn ba mươi cái xác sói!

Khá lắm, những người này sợ rằng đều là Tiên Thiên tu sĩ!

Bọn họ đều là tu sĩ cùng một quốc gia?

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nheo lại. Những kẻ xuất hiện ở nơi này chỉ có thể là tu sĩ của hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Về phần đế quốc Vân Cảnh, Diệp Khôn không tin cái đế quốc khổng lồ đó không dám làm gì Diệp gia.

Chẳng qua, bảy người này rõ ràng đang che dấu thân phận. Tất cả đều mặc một bộ đồ thợ săn bình thường, bọn họ hiển nhiên là có ý muốn lên vào.

Chỉ là, mục tiêu của bọn họ là gì?

Diệp Khôn chợt nghĩ tới túi linh thạch trên người mình, trong lòng hắn lập tức trở nên hoảng sợ. Chẳng lẽ tin tức về linh thạch đã bị lộ ra ngoài?

Hay cũng có thể là những người này chỉ vì rừng Tinh Thiết Trúc mà đến?

Trong toàn bộ nước Vạn Trúc, cái đáng giá nhất chính là một biển rừng Tinh Thiết Trúc. Chẳng qua chỉ là, vật này vốn là vật mà đế quốc Vân Cảnh coi trọng. Cho dù là cướp đoạt thì sản lượng hàng năm đều đã nộp lên trên, cộng thêm Diệp gia có ba gã tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn, hai mươi quốc gia vùng Nam bộ muốn mạnh mẽ cướp đoạt thì cũng đâu có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, mọi việc trên đời này đều có ngoại lệ. Có lẽ bọn người kia thật sự coi trọng cái khu rừng Tinh Thiết Trúc này cũng không chừng.

Diệp Khôn sờ sờ cằm, tạm thời quyết định án binh bất động. Dù sao, từ những đoạn hội thoại mà bọn họ nói với nhau, hắn có thể biết được bọn họ cũng không phải chỉ có một đội tu sĩ này, ít nhất thì vị "Đại nhân" trong miệng bọn họ đã tới nước Vạn Trúc!

Trong lúc Diệp Khôn đang suy tư, bảy người kia cũng đã ngừng cãi vã, mỗi tên đều cúi người xuống đào huyệt. Một lúc sau, toàn bộ thi thể của bảy sói đã được chôn xuống đất. Chẳng qua, mùi máu tươi nồng đậm quanh đây cũng không bớt đi chút nào.

"Ài, nói như vậy thì chậm nhất là ba ngày nước Vạn Trúc sẽ phát hiện ra sự khác thường ở nơi này." Giọng nói trầm ổn ban đầu của tên nam tử trung niên bỗng cất lên một tiếng thờ dài. Chợt, hắn ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy một con chim nhỏ to chừng một bàn tay đang vẫy cánh bay đến nơi này.

Con chim nhỏ đậu lên cánh tay của nam tử trung niên, bên trên cái móng vuốt nhỏ đang kẹp một tấm mật thư.

Nam tử trung niên đem mật thư gỡ xuống, liếc một cái rồi ngẩng đầu nói: "Đại nhân đưa tin tới, đi thôi!" Nói xong, hắn liền dẫn đầu nhóm người chạy về hướng thành Trúc Hải.

"Dạ!"

Sáu người kia đáp lại một tiếng, vội vàng đuổi theo phía sau.

Mấy người vừa mới bước đi, một đạo kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp chém về chỗ Diệp Khôn đang ẩn thân.

"Vèo" một tiếng, máu tươi liền bắn ra!

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, chỉ thấy một gã nam tử mặt lạnh mũi ưng, trên người mặc một chiếc áo màu đen đang từ từ hạ xuống. Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy thứ mà kiếm quang của mình chém chết thì nụ cười châm chọc trên mặt bỗng cứng lại, trong nháy mắt chuyển thành cười khổ: "Xem ra mình đã quá đa nghi rồi."

Ở dưới chân hắn, một con lợn rừng còn nhỏ đã trực tiếp bị kiếm quang chém thành hai nửa, kết cục rất thê thảm..

"Đại nhân!" Bảy người vừa rời đi lúc trước lại xuất hiện. Khi bọn họ trông thấy con lợn rừng bị chém thành hai nửa thì tất cả đều cố gắng kìm nén nụ cười.

"Hừ! Đi thôi!" Nam tử có khuôn mặt lạnh lùng hừ một tiếng, rời đi thật nhanh. Bảy người kia cũng vội vàng đuổi theo.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, ở một bụi cây nhỏ cách chỗ con lợn rừng không xa, Diệp Khôn đang chậm rãi đứng dậy, sắc mặt hắn hiện lên một chút u ám.

Nếu không phải là hắn có thói quen cẩn thận, dùng bùn đất che đi mùi vị của bản thân thì sợ rằng hắn sẽ không được may mắn như vậy!

Ngay vừa rồi, vào lúc đám người nam tử trung niên chuẩn bị rời đi, Diệp Khôn bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt truyền đến. Đối với mùi thơm này thì Diệp Khôn lại rất quen thuộc, đây rõ ràng là mùi thơm của Tinh Thiết Trúc. Mặc dù chỉ có một chút xiu nhưng hiện tại ngũ giác của Diệp Khôn đã trở nên nhạy cảm, không thể nào nhận lầm được.

Phải biết rằng, Tinh Thiết Trúc đối với đất đai nuôi trồng rất là hà khắc, cũng chỉ có duy nhất nước Vạn Trúc ở vùng Nam bộ mới có thể sinh trưởng được. Hơn nữa, Tinh Thiết Trúc còn là một loài thực vật rất bá đạo, nơi mà nó sinh trưởng sẽ bị hấp thu hết toàn bộ thiên địa linh khí cùng với chất dinh dưỡng. Cho nên khu rừng Tinh Thiết Trúc hầu như không có một ngọn cỏ nào!

Vì vậy, nơi này căn bản không có Tinh Thiết Trúc sinh sống. Trừ phi là có người đeo trên mình đao kiếm được chế tạo từ Tinh Thiết Trúc!

Nghĩ đến điểm này, Diệp Khôn hầu như không chút do dự dịch chuyển thân hình cách vị trí ban đầu một chút. Nhưng không ngờ, mà xui quý khiến thế nào mà lại có một con lợn rừng nhỏ chạy tới chỗ ban đầu hắn ẩn nấp. Truyen xảy ra ngoài ý muốn này lại bị nam tử mặt mày lạnh lùng nghi ngờ!

Tuy nhiên, hắn đối với cái tiểu đội này cũng có thêm một chút hiểu biết.

Nhóm bảy người bao gồm nam tử trung niên kia tu vi cao nhất cũng chỉ là Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh. Nhưng nam tử mặt mày lạnh lùng kia rõ ràng có tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh. Chỉ người đạt đến tu vi như vậy mới có thể phát hiện ra xung quanh mình có điểm không thích hợp!

Cũng chính vì người này mà Diệp Khôn nhận ra được thân phận thật của đám người này - tu sĩ nước Ngũ Kiếm!

Hết thảy mọi chuyện đều do tên nam tử kia đã sơ xuất đánh ra kiếm quang. Tu sĩ muốn đánh ra kiếm quang, đao quang nhất định phải tu luyện Khí chiến kỹ. Mà bên trong Tu Tiên Giới, Ngũ Hành chiến kỹ chính là loại chiến kỹ được mọi người sử dụng chủ yếu, kể cả hai mươi quốc gia vùng Nam bộ cũng phần lớn đều sử dụng Ngũ Hành chiến kỹ. Mà quốc gia chủ tu Khí chiến kỹ gần nước Vạn Trúc cũng chỉ có nước Ngũ Kiếm cách đây mấy trăm dặm mà thôi!

Dĩ nhiên, Diệp Khôn cũng không loại trừ mấy quốc gia khác đặc biệt phái ra các tu sĩ tu luyện Khí chiến kỹ để đồ tội cho nước Ngũ Kiếm.

"Hừ, ta cũng không quản các ngươi là ai. Nếu như các ngươi đã dám đến nước Vạn Trúc thì ta sẽ cho các ngươi chỉ có đến mà không có về!"

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ khát máu, bước nhanh về hướng thành Trúc Hải.

Hành tung của tám người kia đã sớm biến mất. Tuy nhiên, nếu đã biết được mục tiêu của đám người này chính là rừng Tinh Thiết Trúc thì lại rất dễ tìm kiếm chúng.

Đi vòng qua thành Trúc Hải là đến một cái sơn cốc dài và hẹp, nơi đây chính là rừng Tinh Thiết Trúc. Mặc dù cửa vào chỉ có một cái nhưng hai bên sơn cốc cũng chỉ là mấy tòa núi nhỏ dốc đứng không cao lắm. Nếu như tu sĩ muốn thì họ hoàn toàn có thể dễ dàng đi vòng qua.

Diệp Khôn đang hơi do dự có nên trực tiếp tiến vào từ cửa chính hay không. Dù sao thì tu sĩ Diệp gia đối với rừng Tinh Thiết Trúc này cực kỳ coi trọng, bên ngoài cửa cốc lúc nào cũng có tu sĩ đứng bảo vệ. Diệp Khôn đứng ở phía xa nhìn thoáng qua thì phát hiện hai gã thủ vệ cũng không gặp phải bất cứ chuyện gì. Lúc này, Diệp Khôn bắt đầu leo lên vách của ngọn núi nhỏ, hắn thì triển Hóa Hồ Thân Pháp tung người lên mấy cái đã đến đỉnh của ngọn núi nhỏ cao không tới ba mươi trượng. Ánh mắt nhìn ra xung quanh, Diệp Khôn nhanh chóng nằm sấp xuống, nhìn về phía dưới hướng bên phải.

Ở nơi đây, tám tên tu sĩ bao gồm cả nam tử mặt mày lạnh lùng đang đứng thành một vòng tròn, giống như đang thương lượng chuyện gì đó. Rất nhanh, tám người liền phân tán ra xung quanh, xâm nhập vào bên trong rừng Tinh Thiết Trúc.

Nhìn thấy vậy, Diệp Khôn khẽ cau mày. Chẳng lẽ những người này tìm kiếm thứ gì khác sao?

Hay nói cách khác, chẳng lẽ quặng mỏ linh thạch mà Diệp gia phát hiện lại ở bên trong khu rừng Tinh Thiết Trúc này? !

Diệp Khôn bình tĩnh suy nghĩ hết thời gian nửa nén hương, hần lúc này mới đứng dậy, tung người nhảy xuống. Mượn lực tại mấy chỗ trên vách đá, Diệp Khôn rất nhanh đã nhảy xuống sườn núi, bắt đầu tiến vào rừng Tinh Thiết Trúc.

"Chỗ này có mùi thơm nồng nặc, có thể dùng cho việc che dấu mùi vị trên cơ thể, bao gồm cả... mùi máu tươi!"

Tinh Thiết Trúc thích nhất là sinh trưởng trên một loại Tinh Thiết Nham. Cho nên, cả khu rừng này rải rác rất nhiều quái thạch, cộng thêm với việc khu rừng trúc này rất rộng lớn, nếu như có người không cẩn thận tiến vào thì sẽ rất dễ bị lạc trong đó. Tuy nhiên, đối với Diệp Khôn mà nói thì không có vấn đề gì. Khi hần còn rất nhỏ, chuyện thích hần thích nhất chính là cùng anh trai mình ở chỗ này chơi trốn tìm, đối với khu vực bên ngoài rừng trúc đã sớm vô cùng quen thuộc.

"Huru!" Dưới chân Diệp Khôn lóe lên ánh sáng màu hồng, hần lách qua lách lại đám quái thạch nhanh thoăn thoắt giống như một con linh hồ, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Vừa chạy băng băng bên trong rừng trúc, Diệp Khôn vừa nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau, hai chân hần bỗng dừng lại, thân hình nhanh chóng nấp sau một khối quái thạch.

Ở phía trước Diệp Khôn sáu bảy mươi trượng, một gã tu sĩ trẻ tuổi đang vất vả nhảy ra khỏi đồng quái thạch. Người trẻ tuổi kia thì Diệp Khôn nhận ra được, hần chính là kẻ ở trong nhóm của đại hần trầm ổn ban nãy.

"Chết tiệt, đây là địa phương quái quỷ nào thế, nhiều tảng đá hình thù kỳ quái như vậy!"

Tu sĩ trẻ tuổi vừa nhảy vừa khẽ lẩm bẩm. Hần bò lên một khối cự thạch tương đối cao, ngẩng đầu lên nhìn về hướng xa xa.

"Ài, chỗ này cũng khá lớn a. Rốt cục phải làm thế nào mới có thể tìm được vật kia đây? Nếu như ta tìm được thì quốc chủ chắc chắn sẽ trọng thưởng cho ta." Người trẻ tuổi cười khà khà, hần hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng của mình. Hần không chút nào phát hiện ra phía sau hần xuất hiện một bóng người màu hồng đang xuyên qua đám quái thạch tiến về phía hần. Chỉ cần thời gian mấy lần hô hấp, bóng người đó đã nhẹ nhàng đến bên cạnh hần.

Không khí từ vong lạng lẽ bao trùm lên hần!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chém Giết Trong Rừng Trúc.

Diệp Khôn đứng bên dưới một tảng đá lớn, phía trước hần là tu sĩ trẻ tuổi tay chân đang bị dây thừng buộc chặt, tên tu sĩ này lớn lên trông cũng khá tuấn tú. Chẳng qua hiện tại, trên cái miệng đang há ra của hần đã tràn đầy máu, lại còn bị một miếng vải nhỏ bịt kín khiến hần chỉ có thể kêu lên mấy tiếng "Ồ ô ô".

Diệp Khôn ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe. Không phát hiện xung quanh có tiếng động gì khác lạ, hần lúc này mới bắt đầu cúi xuống nhìn tu sĩ trẻ tuổi, nói: "Ta hỏi một câu, ngươi trả lời một câu. Nếu ngươi không trả lời thì ta sẽ giết ngươi, hiểu chưa?"

Trong mắt tu sĩ trẻ tuổi tràn đầy vẻ oán độc cùng không cam lòng. Cũng khó trách tại sao hần lại như vậy, vừa rồi gã đang mơ tưởng đến việc quốc chủ ban thưởng cho mình thì đột nhiên Diệp Khôn xuất hiện ngay bên cạnh, bất ngờ đánh hần một chưởng khiến hần ngất xỉu. Mà ngay khi hần vừa tỉnh lại muốn hét to một tiếng thì lại bị Diệp Khôn đấm cho một cái sưng hết cả mồm, sau đó còn bị buộc một miếng vải vào miệng, bảo sao mà hần không oán hận cho được?

"Có vẻ như ngươi không hiểu được những gì ta đang nói." Diệp Khôn nhún mày, tay trái bóp vào cổ tu sĩ trẻ tuổi, tay phải thì lấy miếng vải trên miệng hần ra.

"Đại..."

Tu sĩ trẻ tuổi đang muốn mở miệng hét to một tiếng "Đại nhân" thì hần chợt cảm thấy cổ họng mình đã bị hai bàn tay của Diệp Khôn bóp lại, lực lượng khổng lồ khiến hần thiếu chút nữa thì tắc thở. Móng tay sắc bén của Diệp Khôn trực tiếp đâm vào lớp da chỗ cổ họng của hần.

"Còn muốn kêu nữa sao?" Diệp Khôn cười như không cười hỏi hần.

Ánh mắt của tu sĩ trẻ tuổi lộ ra vẻ hoảng sợ, luống cuống lắc đầu.

"Làm như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không." Diệp Khôn cau mày, mở miệng hỏi: "Các ngươi là ai?"

Trong mắt tu sĩ trẻ tuổi hiện lên vẻ giao hoạt, đang muốn mở miệng nói chuyện thì lại cảm nhận được bàn tay của Diệp Khôn khẽ bóp chặt cổ mình.

"Ta khuyên ngươi đừng có dở trò lừa gạt. Ta đây cái gì cũng tốt nhưng chỉ có mỗi tính tình là hơi nóng nảy thôi. Hơn nữa, các ngươi tổng cộng có tám người, ta sẽ bắt từng tên để tra hỏi."

Diệp Khôn nói xong, vẻ khát máu trong mắt hắn càng tăng lên. Trên khuôn mặt tràn đầy sát khí, bàn tay nắm cổ gã tu sĩ trẻ tuổi khẽ bóp lại.

"Ta... Ta nói, ngươi nhẹ tay chút, nhẹ tay chút..." Tu sĩ trẻ tuổi có chút bối rối nhìn Diệp Khôn, cả người run run rẩy rẩy nói: "Ta chính là tu sĩ thuộc nước Ngũ Kiếm. Về phần mục đích đến nơi này, đại nhân chỉ sai chúng ta đến rừng Tinh Thiết Trúc tìm kiếm, nếu phát hiện có chỗ nào khả nghi thì báo cho hắn. Mục đích cụ thể là gì chúng ta đều không biết, chỉ duy nhất có đại nhân là biết rõ ràng thôi."

Nói đến đây, tu sĩ trẻ tuổi nhìn thoáng qua vẻ mặt âm tình bất định của Diệp Khôn, vội vàng mở miệng nói thêm: "Những gì ta biết đều đã nói ra hết. Tuy nhiên, ta nhìn vẻ mặt của đại nhân thì biết, mục tiêu lần này của hắn có lẽ không phải Tinh Thiết Trúc mà là một đồ vật khác."

Nói xong, người trẻ tuổi lập tức im lặng, ánh mắt trông chờ nhìn Diệp Khôn.

"Thì ra là vậy." Diệp Khôn sờ sờ cằm, chậm rãi giải đầu.

"Có thể thả ta đi..." Trong mắt người trẻ tuổi hiện lên vẻ chờ mong. Nhưng gã còn chưa kịp phản ứng thì tay trái Diệp Khôn đã bóp mạnh cổ họng hắn!

Chỉ nghe "ken két" một tiếng, cái cổ của tên tu sĩ trẻ tuổi lập tức cong lại. Miệng hắn há hốc, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, giống như đang chất vấn Diệp Khôn tại sao lại làm như vậy.

"Ta chưa nói sẽ không giết ngươi."

Diệp Khôn lạnh lùng cười một tiếng, cúi người xuống lục lại xác gã tu sĩ trẻ tuổi. Hắn lục lại một hồi cũng chỉ tìm được một số thảo dược không có phẩm cấp cùng một thanh kiếm quán quanh hông. Về phần những thứ dùng để chứng minh thân phận của người này thì lại không thấy, rõ ràng toàn bộ những đồ vật đó đã bị bỏ lại trước khi đến đây.

Diệp Khôn đem thảo dược để vào túi eo, nhìn vào thanh kiếm kia một lúc, sau đó hắn tiện tay đặt nó lên trên thi thể tên tu sĩ, lạnh lùng nói: "Không cần biết các ngươi tới đây làm gì, nếu đã tới thì ở lại đây luôn đi!"

Nói xong, Diệp Khôn lau tay vào xác gã tu sĩ trẻ tuổi rồi tiếp tục tiến vào rừng Tinh Thiết Trúc.

...

Sau khi giết chết gã tu sĩ trẻ tuổi, Diệp Khôn lần lượt gắp thêm hai tên xâm nhập khác. Hai người này chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ ngũ tầng nên Diệp Khôn rất dễ dàng giết chết chúng.

Mà từ trong miệng hai tên này, Diệp Khôn rốt cuộc cũng xác minh được đám người này đúng là tu sĩ thuộc nước Ngũ Kiếm. Tuy nhiên, hai tên này đều giống như gã tu sĩ trẻ tuổi lúc trước, chúng không biết được chính xác mục đích tới đây để làm gì, y như lời của tên ban nãy.

Diệp Khôn giấu hai cái xác vào bên trong khe đá, tiếp tục đi về phía trước. Giống như một tên sát thủ trong đêm tối, hắn lặng lẽ đoạt tính mạng của kẻ khác. Trừ nam tử mặt mũi lạnh lùng có tu vi tương đương với Diệp Khôn ra thì bảy tên kia tu vi cao nhất cũng không vượt quá Tiên Thiên đệ lục tầng. Cho dù Diệp Khôn không tấn chức Tiên Thiên đệ thất tầng thì hắn vẫn có thể dễ dàng giải quyết bọn chúng, chứ đừng nói đến việc hắn đã đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng. Những người này dĩ nhiên là lợi dụng đêm tối để len vào rừng Tinh Thiết Trúc. Mà ở bên trong bóng tối, với năng lực của Diệp Khôn thì rất dễ dàng đến gần bọn chúng, khiến chúng ngay cả cơ hội phản ứng trước khi chết cũng không làm được.

"Tên thứ sáu!"

Diệp Khôn lạnh lùng nhìn cái xác trước mặt, hắn cúi xuống lục lại thi thể một hồi thì không khỏi nhíu mày.

Tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm này cũng giống như năm tên trước đó, trên người chỉ đeo một thanh kiếm phòng thân ở thắt lưng. Tuy nhiên, trên người tên tu sĩ này ngoại trừ có một chút ngân lượng ra thì linh dược cũng không có gốc nào.

Chẳng qua, những tu sĩ nước Ngũ Kiếm len vào rừng Tinh Thiết Trúc hiện giờ chỉ còn lại hai người là nam tử mặt mũi lạnh lùng và nam tử trung niên kia!

Trong rừng Tinh Thiết Trúc cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt Diệp Khôn khẽ chớp, hắn nhẹ nhàng nép phía sau một khối quái thạch. Cách đó không xa, nam tử trung niên đang chậm rãi đi về phía trước. Mặc dù xung quanh chỉ là một màu tối đen nhưng Diệp Khôn vẫn thấy được tên tu sĩ trầm ổn kia đang rất cẩn thận xem xét bốn phía.

Diệp Khôn thở nhẹ một hơi. Sau đó, hắn bắt ngờ tung người nhảy lên rồi lại trốn sau một khối quái thạch khác, ngẩng đầu lên quan sát tên tu sĩ trầm ổn kia.

Tên tu sĩ trầm ổn kia nhìn ngó xung quanh, hắn chợt cúi người xuống sờ sờ lên mặt đất, sau đó đưa tay lên mũi người.

"Hử?" Thấy hành động này của gã, con người Diệp Khôn đột nhiên co rút lại.

Phải biết rằng, sáu tên bị hấn giết lúc này cũng không làm ra cái hành động quái dị như vậy.

Chẳng lẽ người này cũng giống như nam tử mặt mũi lạnh lùng kia đều biết được mục đích lên vào Diệp gia?

Nghĩ tới đây, hai mắt Diệp Khôn sáng lên, hấn hết sức cẩn thận nhích tới gần tên tu sĩ trung niên.

Khoảng cách với mục tiêu ngày càng gần, hai tay Diệp Khôn hiện lên từng đạo linh quang yếu ớt quanh. Khi còn cách tu sĩ trung niên không quá mấy trượng, thân hình hấn bắt ngờ nhảy lên.

"Hoà Hồ Phác Sát!" Trong lòng Diệp Khôn khẽ quát một tiếng, bên trên hai trảo xuất hiện linh quang lưu chuyển. Hấn giống như một con Hoà Hồ khổng lồ, xông thẳng về phía nam tử trung niên.

Nhưng, ngay lúc Diệp Khôn động thủ, nam tử trung niên chợt quay đầu lại.

"Tu sĩ Diệp gia!" Nam tử trung niên sợ hãi hô lên một tiếng, theo bản năng đưa tay sờ vào chuôi kiếm ở thắt lưng, linh khí màu xanh nhạt theo động tác của hấn tuôn ra điên cuồng.

"Đồng Quy Kiếm Quyết!" Nam tử trung niên quát khẽ một tiếng, hấn đang định đánh ra chiêu thức cơ bản nhất là Bạt Kiếm Thức thì bỗng có một bàn tay khác nhẹ nhàng đặt lên cổ tay hấn.

Chuẩn xác mà nói, đây chính là một bàn tay có linh khí hóa thành một cái vuốt lửa!

"Xi..."

Một trảo chứa linh khí như hỏa diễm chạm vào cánh tay của hấn, ngay lập tức một mùi giống như thịt bị nướng chín được phát ra.

Nhưng Diệp Khôn sao có thể bỏ qua cho hấn. Chỉ thấy Diệp Khôn cười lạnh một tiếng, song trảo giống như cái móc, mạnh mẽ chế trụ cánh tay nam tử trung niên. Cùng lúc đó, dưới chân Diệp Khôn cũng hiện lên ánh hồng, tốc độ so với nam tử trung niên còn nhanh hơn gấp đôi, cả người gần như dính sát vào người hấn.

Trong mắt nam tử trung niên hiện lên vẻ sợ hãi. Trong miệng hấn bỗng nhiên bắn ra một đạo hàn quang!

Diệp Khôn nghiêng đầu, hàn quang chợt lướt qua bên tai hấn. Mà ngay khi Diệp Khôn né tránh, từ trong miệng gã nam tử trung niên bỗng phát ra một tiếng rít!

"Muốn chết!"

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên đầy sát khí, năm ngón tay dùng lực bóp mạnh vào cánh tay nam tử trung niên!

"Xít!"

Máu tươi bắn ra tung tóe, nam tử trung niên bỗng cảm thấy một cơn đau đớn dữ dội từ cánh tay truyền đến. Hấn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Khôn đang lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ, vật đang cầm trên tay là một cánh tay khác!

Tay của hấn!

"A!" Hai mắt nam tử trung niên trở nên đỏ ngầu. Hấn đã không còn cách nào để giữ nổi sự bình tĩnh, bộ mặt hiện lên vẻ giữ tồn xông về phía Diệp Khôn!

Nhưng, ngay khi hấn đánh về phía Diệp Khôn, thân hình Diệp Khôn liền nhanh như tia chớp chạy hình dích dắc tiến về phía hấn.

Trong lòng nam tử trung niên trở nên lo lắng. Hấn vốn muốn kéo dài thêm một chút thời gian đợi đại nhân đến cứu viện. Nhưng không ngờ rằng thực lực của Diệp Khôn lại mạnh mẽ như vậy, hấn theo bản năng muốn quay đầu chạy trốn. Bỗng nhiên, hấn cảm thấy bụng mình trở nên lạnh lạnh, theo bản năng dùng cánh tay trái còn lại sờ xuống, khuôn mặt kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn.

Tay hấn đầy máu!

"Khắc khắc khắc..." Cô họng hấn giật giật, không thể phát ra được âm thanh nào nữa. Giống như một cây đại thụ bị chặt đứt, thân thể hấn liền bị chém ngang thành hai mảnh. Mà phần bụng nơi bị chém thì phát ra một mùi vị bị thiêu đốt, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra!

"Hoà Hồ Cầu Trảo!" Trên tay phải của Diệp Khôn phát ra linh khí giống như một ngọn hỏa diễm, trong cái bóng tối tĩnh lặng này trở lên chói mắt vô cùng!

"Bá..."

Một bóng người bay vút đến nơi này, đây chính là nam tử mặt mày lạnh lùng có tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng. Khi hấn nhìn thấy thi thể thủ hạ mình bị cắt thành hai khúc nằm trên mặt đất, sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm, méo mó

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chiến Đấu Kịch Liệt.

Diệp Khôn quay đầu nhìn về phía nam từ mặt lạnh nước Ngũ Kiếm, vẻ mặt hấn nhất thời trở nên nghiêm túc.

Lúc trước đối chiến với nam tử trung niên, hấn ban đầu cũng không định dùng một kích giết chết mà muốn bắt giữ đối phương. Nhưng không ngờ kinh nghiệm chiến đấu của người này lại cực kỳ phong phú, hơi chút phát hiện điều gì đó bất thường thì lập tức kêu gọi đồng bọn.

Chẳng qua, điều này cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Dù sao Diệp Khôn cũng không có suy nghĩ muốn đánh lên nam tử mặt lạnh này. Hai người đều là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng nên hấn biết rõ ngũ giác của bọn họ rất nhạy cảm, nhất là đối với nguy hiểm còn có một dự cảm đoán trước được sẽ có người chuẩn bị đánh lên mình. Trừ phi Diệp Khôn có thể đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh, bản thân đối với lực đạo đã điều khiển dễ dàng thì mới có thể đánh lên thành công.

Ý của Diệp Khôn chính là thắng mặt đối chiến!

Sau khi tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh và tấn chức Tiên Thiên đệ thất tầng thì hấn còn chưa cùng người khác giao thủ lần nào. Vừa đúng lúc gặp được nam tử mặt lạnh, hấn cũng muốn nhìn thử một chút thực lực hiện tại của mình!

"Tu sĩ Diệp gia!"

Nam tử mặt lạnh nhìn lướt qua thi thể tu sĩ trung niên, sau đó hấn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn, vẻ mặt âm tình bất định, nói: "Ngươi tên là gì? Nhìn qua ngươi hấn là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng, nhưng ta không biết ở trong Diệp gia ngoài Diệp Ứng cùng Diệp Nguyệt ra thì còn có một tên tiểu bối đạt được tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng."

"Tu sĩ nước Ngũ Kiếm đều không có tư chất hết sao? Ngoại trừ việc xâm nhập vào trọng địa của nước khác thì các ngươi chỉ biết hỏi người khác tên tuổi của bọn họ mà không biết tự tìm hiểu hay sao?" Diệp Khôn lạnh lùng cười một tiếng, châm chọc không chút nề nang.

Lời vừa nói ra, ánh mắt nam tử mặt lạnh chợt trở nên lạnh lùng, đưa tay sờ về bên hông. Giống hệt như bảy tên Diệp Khôn giết lúc trước, bên hông hấn cũng treo một thanh kiếm vô dãi hai thước, bản tay hấn đang giữ chặt chuôi kiếm.

"Choang..."

Một tiếng động nhỏ vang lên, trường kiếm được xuất ra khỏi vỏ. Thân kiếm hiện lên màu xanh đen, hiển nhiên được chế tạo từ Tinh Thiết Trúc của Diệp gia. Ban đầu, Diệp Khôn nghĩ được mùi thơm chính là phát ra từ cây kiếm này!

Tay cầm trường kiếm, trên người nam tử mặt lạnh tuôn ra linh khí dữ dội, linh khí chậm rãi ngưng tụ trên thân kiếm, trong mắt hấn bắn ra sát khí điên cuồng: "Thằng nhóc, nếu như ta đoán không sai thì ngươi hấn là kẻ nghe lén chúng ta trong khu rừng ngoài thành Trúc Hải. Người trẻ tuổi lúc nào cũng ngây thơ, ngươi tưởng một mình ngươi có thể độc chiếm công lao đối phó với bảy người chúng ta sao? Xem ra vận may của ta cũng không kém. Nếu như ngươi trực tiếp đi thông báo cho Diệp gia thì ta chắc chắn sẽ phải ở lại nơi này rồi."

"Chỉ bằng vào một mình ngươi?" Diệp Khôn cười lạnh, hai tay nắm chặt. Linh khí màu đỏ nhạt quán quanh hai tay, thân thể khẽ cong lại giống như một con Hỏa Hồ vừa phát hiện ra con mồi.

"Thằng nhóc tự cao tự đại, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là Tiên Thiên đệ thất tầng chân chính!" Nam tử mặt lạnh quát lên một tiếng, bước chân đột nhiên bước tới. Cùng lúc đó, linh quang trên song chưởng của hấn cũng bắt đầu chuyển động bao phủ lên thân kiếm. Bỗng nhiên, trường kiếm trong tay hấn chợt chém ngang về phía Diệp Khôn.

Một vệt kiếm quang màu xanh hình bán nguyệt hiện lên giống như trăng rằm chiếu sang cả khu rừng trúc!

"Đồng Quy Kiếm Quyết!"

Sau khi xuất ra một chiêu, trên người nam tử mặt lạnh phát ra sát khí dữ dội. Bởi vì nhìn thấy Diệp Khôn tuổi còn trẻ, hấn muốn lợi dụng khí thế của mình để trấn áp Diệp Khôn sau đó dùng một chiêu giết chết!

Đáng tiếc, hấn đã đánh giá thấp Diệp Khôn. Mặc dù Diệp Khôn tuổi không lớn nhưng hấn đã ở một mình trong Phong Tuyết sơn mạch hai tháng. Hấn đã

trải qua rất nhiều lần đánh nhau sống chết với các loại yêu thú kinh khủng thì sao có thể bị một chút sát khí này trấn áp.

Tuy nhiên, Diệp Khôn cũng không lựa chọn cách dùng cứng đối cứng. Tuy thân thể hắn mạnh mẽ nhưng hắn cũng không phải là loại người lì lợm. Huống chi nam tử mặt lạnh vừa cầm trong tay trường kiếm được chế tạo từ Tinh Thiết Trúc vừa sử dụng chiến kỹ. Nếu như bị một kiếm này chém trúng thì nói không chừng ngay cả bàn tay của mình cũng bị chặt đứt.

Đối mặt với công kích của nam tử mặt lạnh, bước chân của Diệp Khôn chợt di chuyển. Hỏa Hồ Thân Pháp được hắn thi triển ra, thân hình nhảy lên mạnh mẽ giống như một con Hỏa Hồ, chỉ mấy bước đã đến phía sau nam tử mặt lạnh. Thừa dịp chiêu thức của đối phương chưa đánh ra hết, hai tay Diệp Khôn hiện lên linh quang màu đỏ lửa, từ phía sau nam tử mặt lạnh đánh tới!

"Hừ!" Nam tử mặt lạnh cười lên một tiếng châm chọc, thể kiếm lộn ngược lại, hóa thành một vệt kiếm quang quét về phía Diệp Khôn.

Diệp Khôn thu lại trào, bước chân tiếp tục di chuyển đến phía sau nam tử mặt lạnh. Tay phải bỏ xuống một cái giống như linh khí đã hóa thành hỏa diễm.

"Hỏa Hồ Câu Trảo!"

Quất lên một tiếng chói tai, ánh lửa bắn ra tung tóe, trong đêm tối nhìn chói mắt vô cùng.

"Thú Ý!" Con người nam tử mặt lạnh bỗng co rút lại. Hắn phát hiện ra mình đã quá coi thường Diệp Khôn. Vốn dĩ, hắn trông thấy Diệp Khôn đánh chiêu thức của chiến kỹ nhất phẩm Hỏa Hồ chiến kỹ nên trong lòng rất xem thường. Nhưng không nghĩ tới Diệp Khôn lại tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ đến giai đoạn "Thú Ý". Lúc này hắn chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng đập thẳng vào mặt. Dưới sự kinh sợ, hắn bỗng thu lại thể kiếm đang đến, cả người bay về hướng khác.

"Muốn chạy?!"

Diệp Khôn cười lớn một tiếng, linh lực trong cơ thể tuôn ra dữ dội. Cự trảo bằng hỏa diễm chợt bỏ về hướng nam tử mặt lạnh!

Đối mặt với một kích của Diệp Khôn, sắc mặt gã nam tử chợt trở nên chăm chú. Trải qua mấy hiệp giao phong ngắn ngủi, thế công của hắn hoàn toàn bị Diệp Khôn áp chế!

"Không thể để cho hắn thoải mái thi triển chiêu thức!"

Ánh mắt gã nam tử trở nên nghiêm túc, tập trung linh khí vào hai tay mình. Trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc đang cầm trong tay chợt phát ra một đạo kiếm quang mãnh liệt, mạnh mẽ va chạm với cự trảo bằng hỏa diễm.

"Àm!"

Một âm thanh thật lớn vang lên. Cự trảo bằng hỏa diễm chợt đánh vào thân của thanh trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc. Trong mắt nam tử mặt lạnh hiện lên vẻ kinh hãi. Hắn vốn có ý muốn dựa vào tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng cùng một thân lực lượng của mình bắt Diệp Khôn phải lui bước. Nhưng hắn lại không hề biết, lực lượng hiện tại của Diệp Khôn đã không kém hơn tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng là mấy. Vừa mới tiếp xúc, nam tử mặt lạnh lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng vọt tới, trực tiếp đánh bay cả người hắn ra bên ngoài. Trường kiếm run lên bần bật, thiếu chút nữa đã bay khỏi tay!

Nhưng hắn dù sao cũng là người thân kinh bách chiến (1), thân hình trong nháy mắt bay ngược lại, tay trái lẳng không vạch ra một đường. Một vệt hình bán nguyệt như vừa rời chợt rời khỏi tay, mạnh mẽ đánh về phía bả vai Diệp Khôn.

"Quy Nguyên Kiếm Chỉ!"

Diệp Khôn nhất thời không kịp phản ứng, bị vệt kiếm sắc bén đó chém trúng bả vai tạo thành một vết thương dài ba tấc. Tuy nhiên, chân mày hắn cũng không có nhúc nhích mà tiếp tục bước tới hai bước, đánh một trào về phía nam tử mặt lạnh.

"Phọt!"

Máu tươi bắn ra tung tóe. Nam tử mặt lạnh kêu lên một âm thanh đau đớn, bước chân nặng nề đập trên mặt đất. Đồng thời, thân thể hắn cũng đập mạnh vào một cây Tinh Thiết Trúc, sau đó cả người hắn mới dừng lại, bước về phía sau mấy bước.

Hắn cúi đầu xuống nhìn năm vết cào chầy đen trên ngực, thấy bên trong vết thương còn ẩn chứa một luồng kinh khí nóng rực thì sắc mặt lập tức trở nên vô cùng u ám!

"Ta đã coi thường ngươi rồi." Hai mắt nam tử mặt lạnh tràn ngập sát khí.

Khóe miệng Diệp Khôn nhếch lên, nói châm chọc: "Ngươi không phải muốn cho ta xem cái gì mới được gọi là Tiên Thiên đệ thất tầng chân chính sao?"

Nghe xong lời này, khuôn mặt gã nam tử lập tức co lại, dường như không thể tiếp tục kìm nén tức giận trong lòng mình nữa. Tuy nhiên, hắn cũng biết mình lúc này không thể để tức giận làm cho rối loạn đầu óc.

Dù sao tình huống hiện tại đối với hắn đang vô cùng bất lợi. Phải biết rằng, hắn hiện đang ở bên trong rừng Tinh Thiết Trúc của Diệp gia. Hắn vốn cho rằng Diệp Khôn chỉ là tên dựa vào được vật đề cương ép tăng lên tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng nên không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Nhưng trải qua tiếp xúc với nhau, hắn phát hiện chính mình đã đoán sai rồi!

Diệp gia lại xuất hiện thêm một tên yêu nghiệt!

Nam tử mặt lạnh cảm nhận được sự đau đớn trước ngực, sự lo lắng trong lòng rất nhanh trở thành bình tĩnh. Lúc này, hắn bắt buộc phải giữ được bình tĩnh bởi vì hiện tại hắn muốn chạy cũng không thể chạy thoát. Thằng nhóc Diệp gia này chỉ cần truyền tin ra bên ngoài, tu sĩ Trúc Cơ của Diệp gia sẽ rất nhanh chạy đến đây. Cho nên, nếu hắn muốn sống thì hắn chỉ còn cách đem thằng nhóc Diệp gia này đánh chết!

Nghĩ đến đây, hắn liền hít vào sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng như trước.

"Thằng nhóc, ta phải thừa nhận rằng ngươi rất mạnh. Tuy nhiên, vận may của ngươi sẽ chấm dứt tại đây."

Nói xong, nam tử mặt lạnh liền cúi đầu, tay phải cầm kiếm giờ lên trước ngực, mũi kiếm hướng xuống phía dưới. Cái tư thế này vừa được hoàn thành, một luồng khí thể mạnh mẽ chợt phát ra từ trên người hắn!

Cùng với khí thể tăng vọt thì còn một cái bất đồng khác nữa chính là toàn bộ linh khí vốn từ trên người hắn vận chuyển lên cánh tay phải, lúc này chợt chạy dọc theo cánh tay phải, giống như có ý thức mạnh mẽ nhập vào trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc!

"Ông ơng!" Trường kiếm rung lên điên cuồng, dường như không chịu nổi luồng linh khí này. Dần dần, xung quanh lưỡi kiếm bỗng hiện lên một tầng linh quang rất mỏng.

Một trận gió thổi qua mang theo một chiếc lá trúc xẹt qua lưỡi kiếm, chiếc lá trúc lập tức bị cắt làm hai mà không gây lên một tiếng động nào!

"Khí tức thật sắc bén!" Vẻ mặt khinh thường của Diệp Diệp dần dần biến mất. Mặc dù hắn đang đứng cách nam tử mặt lạnh mấy trượng nhưng cái khí tức sắc bén kia cũng khiến cho da thịt của hắn cảm thấy hơi nhói nhói!

Đây là chiêu thức gì?

Diệp Khôn nhìn chằm chằm vào nam tử mặt lạnh. Trong đầu hắn bỗng nhiên nghĩ đến các tư liệu có liên quan đến nước Ngũ Kiếm trong Tàng Thư Các.

Nước Ngũ Kiếm là làng giềng của nước Vạn Trúc, thực lực của bọn họ chủ yếu dựa vào chiến kỹ có tên là "Ngũ Kiếm Quyết". Đây chính là chiến kỹ tam phẩm hàng thật giá thật, được xưng tụng là "có thể chặt đứt tất cả".

Người đời sau mặc dù đã thổi phồng thêm vài phần, nhưng chắc chắn không thể phủ nhận được sự thật là Ngũ Kiếm Quyết còn mạnh hơn Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết!

Chẳng lẽ người này tu luyện Ngũ Kiếm Quyết?

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nheo lại. Tuy nói trong tay hắn cũng có Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết nhưng khoảng thời gian gần đây hắn chỉ chăm chú vào việc tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh, dĩ nhiên không thể phân tâm ra tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Dù mới chỉ xem qua chiến kỹ đó một lần nhưng hắn hoàn toàn cảm nhận được sự mạnh mẽ của chiến kỹ chuẩn tam phẩm, huống chi cái kia còn là chiến kỹ tam phẩm hàng thật giá thật!

Chẳng qua tình huống hiện tại đã như cung tên căng dây không bắn không được. Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, bước chân khẽ chạm xuống đất, linh khí đột ngột tuôn ra, song chưởng lần nữa hóa thành hai cái cự trảo bằng hòa diễm, chớp mắt về hướng nam tử mặt lạnh!

Cùng lúc Diệp Khôn ra tay, nam tử mặt lạnh đột nhiên ngừng đầu, một luồng khí thể vô cùng cuồng bạo tuôn ra. Trường kiếm trong tay quét trên không trung tạo thành một đường hình tròn chém lên song trảo bằng hòa diễm!

"Ngũ Kiếm Quyết - Phá Hóa Kiếm!"

Một vết kiếm quang chói mắt từ dưới lên trên chém vào hai trảo của Diệp Khôn. Nhưng, sau khi kiếm quang chém vào hai trảo hòa diễm, song trảo bằng hòa diễm có thể đốt cháy nham thạch bỗng nhiên giống như một miếng đậu phụ bị chém thành hai mảnh!

Bỏ mẹ!

Diệp Khôn chưa bao giờ nghĩ tới tình huống giống như hiện tại. Mắt thấy kiếm quang sắc bén sắp sửa chém lên hai tay của mình, song thủ Diệp Khôn chợt thu lại bên hông, chân phải đá ra giống như một chiếc roi hướng về phía nam tử mặt lạnh!

"Hỏa Hồ Súc Vĩ!" Hòa diễm trên chân tạo thành hình cây quạt đang mở giống hệt như một con hồ ly vẫy đuôi. Nếu như một cước kia đánh trúng mục tiêu, kể cả nam tử mặt lạnh có chém đứt hai tay Diệp Khôn thì bản thân hắn chắc chắn sẽ bị thương nặng!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng nam tử mặt lạnh chợt hiện lên chút do dự, thế kiếm liền thu lại, vượt ngang qua bên trái Diệp Khôn. Linh khí hòa diễm trên chân Diệp Khôn vừa tiếp xúc với kiếm quang thì nhất thời giống như băng tuyết gặp nắng hạ. Chẳng qua, trong nháy mắt lúc nam tử mặt lạnh đang do dự, Diệp Khôn đã thừa dịp bay ngược lại phía sau.

Mặc dù khoảng thời gian giao phong rất ngắn ngủi nhưng lại giống như đang nhảy múa cùng lưỡi dao. Hai người đều lựa chọn hành động cẩn thận, toàn bộ cùng lui về phía sau, trên mặt đều lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Từ khi bắt đầu giao chiến đến giờ, thời gian ước chừng đã hết một nén hương, hai bên đều đã tiêu hao rất nhiều linh khí. Lúc này, bất kể là Diệp Khôn

hay nam tử mặt lạnh cũng đều không muốn dừng cuộc chiến tại đây.

Hiện tại chính là thời điểm phân ra thắng bại!

(1) thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Giác Mơ

Một vết kiếm nhàn nhạt chém lên phía chân phải Diệp Khôn khiến máu tươi bắn ra đỏ cả ống quần. Hắn cúi đầu xuống nhìn qua, hai mắt khẽ nhắm lại.

Tuy rằng hắn đã từng nghe qua Ngũ Kiếm Quyết rất lợi hại nhưng chưa bao giờ hắn được nhìn thấy tận mắt. Nhưng quả thực may mắn, nam tử mặt lạnh này mới chỉ tu luyện được một chút bên ngoài của Ngũ Kiếm Quyết, cái đó chỉ cần nhìn vào chiêu thức hắn thi triển ra là biết.

Thế nhưng, kể cả là như vậy nhưng kiếm chiêu của nam tử mặt lạnh lại đối với hắn vẫn có rất nhiều điểm khác chế!

Nếu như Diệp Khôn học xong Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết thì trận chiến này đã không đến mức như vậy!

Trong lòng Diệp Khôn thầm than một tiếng, sau đó hắn hít sâu một hơi, bắt đầu vận chuyển Ngự Thụ Tâm Kinh. Linh khí bên trong kinh mạch cũng tuôn ra dữ dội, hội tụ trên hai tay!

"Oanh!"

Hai ngọn hỏa diễm bùng lên chạy dọc theo bàn tay hướng lên trời, bên trong khu rừng trúc tối đen trông vô cùng chói mắt.

"Người còn chưa từ bỏ ý định sao? Chiến kỹ của người đều bị chiến kỹ của ta khắc chế, căn bản là vô dụng!"

Cách phía trước Diệp Khôn vài chục trượng, nam tử mặt lạnh dùng tay gạt đi vết máu ở khóe miệng, ánh mắt giống như độc xà nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn. Lúc này, trong lòng hắn cũng là âm thầm kêu khổ. Tuy nói hắn thi triển Ngũ Kiếm Quyết đối với Diệp Khôn thật sự có khắc chế rất nhiều, nhưng Diệp Khôn lại có lực lượng rất lớn, thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn. Sau vài lần lay lắt cứng đối cứng, cánh tay cầm kiếm của hắn, hổ khẩu cũng đã bị rách ra!

Nhưng, bằng vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hắn cũng biết tình trạng hiện tại của thằng nhóc Diệp gia đang đứng đối diện cũng tuyệt đối không tốt hơn hắn là bao. Mà ngay lúc này, hắn càng không thể có nửa phần biểu hiện chính mình đang yếu thế.

Nghĩ như vậy, nam tử mặt lạnh cũng đem toàn bộ linh khí ngưng tụ tại lòng bàn tay, trường kiếm trong tay rung lên điên cuồng.

"Phá Viêm Trảm!"

Lúc này, khí thế của hắn đã ngưng tụ tới cực điểm, trong miệng hét lớn một tiếng, thân hình chợt nhảy lên. Hai tay giơ trường kiếm lên cao, linh quang trong nháy mắt ngưng tụ thành kiếm quang dài hơn bảy xích (1 xích = 1/3m), giống hệt như một pho tượng thiên thần khổng lồ đang vùng vẫy trường kiếm, mạnh mẽ chém về phía Diệp Khôn!

Trường kiếm xoẹt qua không khí phát ra từng tiếng "xuy xuy", có thể thấy được sự khủng bố ẩn trong đó mạnh mẽ cỡ nào!

Đối mặt với một chiêu quyết định của nam tử mặt lạnh, Diệp Khôn ngừng mạnh đầu, trong mắt hắn bắn ra ánh sáng tinh tường!

Trong đầu Diệp Khôn không khỏi hiện lên tình huống đối mặt với Hỏa Đề Hồ. Tình huống lúc đây với lúc này giống nhau như đúc, tất cả đều từ trên cao đánh xuống, uy phong không ai bì nổi!

Tuy nhiên, Diệp Khôn hiện tại đã không phải là Diệp Khôn lúc trước!

Lúc trường kiếm của nam tử mặt lạnh đánh tới đỉnh đầu, Diệp Khôn bỗng nhiên hành động. Hai chân hắn đạp mạnh lên mặt đất, cơ thể giãn ra nhảy lên không trung, linh khí quanh người hội tụ vào song chưởng. Dưới tác dụng của Ngự Thụ Tâm Kinh, song chưởng của hắn bùng lên hai ngọn hỏa diễm nhìn như thật. Bỗng, hắn giơ hai tay lên cao, một đôi trảo lửa lớn sáng lên trong đêm nhìn chói mắt như sao băng, hai trảo hướng lên không trung nghênh đón đạo kiếm quang!

"Hỏa Hồ... Phác Sát!"

Cùng với một tiếng thét chói tai, hỏa diễm cùng kiếm quang chạm vào nhau trên không trung. Nhưng lần này kiếm quang lại không phá được hỏa diễm, hai cái trào lửa mạnh mẽ bóp nát kiếm quang.

"Ken két!"

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, trong ánh mắt kính hải của nam tử mặt lạnh, trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc trong tay hắn bỗng vang lên tiếng vỡ vụn. Chợt, song chương rực rỡ có máu tươi và hỏa diễm lẫn lộn của Diệp Khôn đã đánh một cái thật mạnh lên ngực nam tử mặt lạnh!

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn vang lên cùng với thanh âm xương cốt vỡ vụn. Thân thể nam tử mặt lạnh giống như điều đứt dây bay ngược về phía sau, cơ thể đập mạnh lên một bụi Tinh Thiết Trúc. Thân thể giống như một cái bao tải rách nặng nề rơi xuống đất.

Mà phía bên kia, Diệp Khôn cũng co quắp nằm trên mặt đất, hắn đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó không khỏi cười khổ một tiếng.

Sự hung hiểm của trận chiến này thật sự vượt qua dự liệu của Diệp Khôn. Hiện tại kinh mạch của hắn đã trống rỗng, linh khí bên trong không còn lại chút nào, trong bụng lại xuất hiện cảm giác bồn chồn phát ra từng tiếng "cô cô". Nhưng hiện giờ hắn dù có muốn đưa tay xuống hông lấy linh dược thì cũng không còn khí lực để cử động.

Diệp Khôn cảm thấy chính mình cũng có chút may mắn vì lúc đầu đã đem toàn bộ đám thù hạ của nam tử mặt lạnh giết chết. Bằng không, cho dù người đứng trước mặt hắn lúc này là người bình thường thì hắn cũng không có năng lực phản kháng.

Đúng lúc này, một loạt các âm thanh ầm ỹ bỗng nhiên vang lên. Diệp Khôn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vài điểm ánh lửa đang từ phía xa nhanh chóng tiến về hướng này.

Trận chiến đấu vừa rồi gây nên tiếng động quá lớn, hiển nhiên đã kinh động đến tu sĩ Diệp gia. Vừa nghĩ tới điều này, Diệp Khôn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai mắt hắn nhắm lại, trực tiếp ngất đi.

...

Đây là một khoảng hư không vô tận, xung quanh đầy đặc sương mù màu đen, không gió, không tiếng động, yên lặng như một vùng đất chết.

Bên trong khoảng hư không này, một con yêu thú khổng lồ cả người được bao bọc bởi ánh sáng màu đen đang lơ lửng trên không trung. Con yêu thú này có thân hình giống như cự hổ, nhưng nửa người trên lại vừa giống người vừa khác người, cả người bộ lông trên thân thể tung bay, toát ra khí phách vô cùng. Mà cái bắt mắt nhất trên người yêu thú này chính là cái miệng khổng lồ. Cái miệng khổng lồ lúc mở lúc đóng giống như đang lăm bằm cái gì đó.

Nhưng chẳng biết tại sao Diệp Khôn vừa nghe liền hiểu được, hắn dường như nghe được nó đang nói rằng: "Đối thật, đối thật a!". Cùng với câu nói thâm của yêu thú, một đôi mắt tham lam và hung tàn đang không ngừng quét về phía bốn phía, dường như muốn nuốt chửng cả cái thiên địa này!

"Đối!"

"Đối thật!"

Trong lúc âm thanh này vang lên, yêu thú đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Khôn. Chiếc miệng rộng bỗng nhiên há ra, bên trên hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, mồm há ra cắn về phía hắn...

Diệp Khôn đột nhiên mở to hai mắt, miệng thở hổn hển.

"Hóa ra là mình đang nằm mơ..." Diệp Khôn nuốt một ngụm nước miếng, nghiêng đầu nhìn về bốn phía.

Đập vào mắt hắn là một chiếc giường có màu sắc và mùi hương rất cổ xưa. Phía trên trần nhà còn được trang trí bằng một số đồ trang trí khéo léo. Quay đầu nhìn quanh còn có thể nhận thấy đây là một gian phòng không lớn không nhỏ. Tuy gian phòng được bài trí đơn giản nhưng nó cũng không mất đi cái tinh xảo ở bên trong.

"Đây là chỗ nào?" Diệp Khôn gắng gượng muốn bò dậy, nhưng hai tay vừa động thì hắn liền cảm thấy một cơn đau nhức dữ dội truyền đến. Hắn cúi đầu nhìn xuống liền phát hiện cả người mình đang được quấn băng dày đặc. Nhất là hai cánh tay đã được băng bó khá chắc chắn.

Hơi nghỉ ngơi một chút, Diệp Khôn liền hiểu được tình cảnh hiện tại của hắn. Lúc trước, tuy rằng hắn đánh bại nam tử mặt lạnh nhưng linh khí trên người đã hao hết. Khi đó hai bên giao chiến đã kinh động tới tu sĩ Diệp gia, có lẽ tu sĩ Diệp gia đã phát hiện ra hắn và mang hắn trở về.

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn nhất thời trở nên yên tâm, sau đó hắn liền thở ra một hơi thật mạnh. Diệp Khôn đang chuẩn bị nhắm hai mắt lại thì bỗng nhiên trong bụng truyền đến một loạt tiếng vang như tiếng sấm. Con đoi bụng kinh khủng đột nhiên xuất hiện khiến hắn dường như sắp phát điên.

Cố quên đi sự đau đớn, Diệp Khôn cố gắng ngồi dậy, vừa sờ xuống bên hông thì phát hiện túi eo đã không còn ở đấy nữa. Trông thấy chiếc áo ngoài vẫn còn để bên cạnh thì nhất thời trở nên kinh hoàng.

Phải biết rằng toàn bộ linh dược cùng linh thạch của hắn đều để ở trong túi eo!

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn liền không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, run run rẩy rẩy chuẩn bị bước xuống giường.

Nhưng đúng vào lúc này, cửa phòng đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra.

Diệp Khôn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nữ tử dáng người cao gầy, thon thả đang bước vào phòng. Nữ tử này cũng không phải là quá đẹp nhưng trên người lại lộ ra một tư thế oai hùng, nàng chính là Diệp Nguyệt.

"Nguyệt tỷ!"

Diệp Khôn giật mình nhìn Diệp Nguyệt. Tuy nhiên nghĩ lại thì cũng dễ hiểu, hắn từ nhỏ đến lớn, toàn bộ Diệp gia ngoại trừ cha mẹ cùng huynh đệ thì chỉ có Diệp Nguyệt là người thân thiết nhất với hắn, giống như là chị ruột của hắn vậy. Hiện tại nàng là người chăm sóc hắn, việc này hiển nhiên là do gia chủ sắp xếp.

"Khôn đệ, đệ tỉnh rồi ư?"

Diệp Nguyệt nhìn thấy Diệp Khôn tỉnh lại thì nhất thời lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng lúc nàng trông thấy Diệp Khôn đang chuẩn bị bước xuống giường, nàng đột nhiên đi tới bên người Diệp Khôn, không cần biết Diệp Khôn có nguyện ý hay không, trực tiếp diu hắn quay trở về trên giường, cau mày nói: "Đệ đứng dậy làm cái gì, mau ngoan ngoãn nằm lên giường đi. Chính miệng trưởng lão Diệp Thiên Dã nói rằng thương thế của đệ phải nằm nghỉ ngơi trên giường ít nhất một tuần."

"Một tuần?" Giương mặt Diệp Khôn nhất thời nhăn lại như quả mướp đắng. Hắn hiện tại không khuôn nằm trên giường thêm một khắc nào nữa.

"Khụ khụ, Nguyệt tỷ, ta không sao đâu, mấy vết thương nhỏ này không tính là gì, chỉ là..." Diệp Khôn đang nói, trong bụng bỗng nhiên vang lên mấy tiếng "ọc ọc" rất to, hắn không khỏi lúng túng dùng tay sờ sờ mũi mình.

Diệp Nguyệt sững sờ, che miệng cười nói: "Hóa ra là đệ đang đói bụng, đói bụng thì cứ nói thẳng ra đi lại còn này nọ. Ta sẽ đi bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn. Thế nên, đệ hãy ngoan ngoãn nằm im ở đây cho ta. Dù sao lần này cũng may là còn có đệ."

"Nguyệt tỷ đừng nói ra lời này, gì thì gì ta cũng là một phần tử của Diệp gia mà." Diệp Khôn nghe vậy cười cười, hắn chợt hỏi về tình huống của mình sau khi bị hôn mê.

Diệp Khôn từ trong miệng Diệp Nguyệt biết được thêm một số việc. Lúc trước, hắn cùng nam tử mặt lạnh chiến đấu kịch liệt đã kinh động đến thủ vệ của Diệp gia. Sau khi bọn họ chạy tới, mọi người trông thấy Diệp Khôn bị thương nặng thì lập tức mang hắn trở về sau đó trời gã nam tử mặt lạnh lại. Đáng tiếc, tên này rõ ràng là một gã tử sĩ, mắt thấy không thể chạy trốn liền lập tức cắn vỡ túi độc trong miệng. Hơn nữa, từ trên người gã cũng không tìm được đồ vật nào để chứng minh thân phận. Cho dù Diệp gia biết được mấy tên này đến từ nước Ngũ Kiếm nhưng bọn họ cũng không tìm ra cách giải quyết nào thích hợp.

Mà lúc Diệp Khôn hỏi về lai lịch mấy tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm thì Diệp Nguyệt cũng chỉ nói cho qua mà thôi. Điều này càng khẳng định cho suy nghĩ của Diệp Khôn về mấy tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm này đến đây vì quặng mỏ linh thạch.

Nói chuyện ước chừng hết thời gian một nén hương, đồ ăn liền được bưng lên. Diệp Khôn dùng tốc độ ăn như hổ đói đem phần ăn của ba người chén sạch sành sanh. Nếu không phải sợ Diệp Nguyệt nghi ngờ thì hắn đã sớm kêu phần ăn của mười người rồi. Tuy nhiên cũng may mắn là Diệp Nguyệt đã đem túi eo cùng túi linh thạch trả lại cho hắn.

"Tốt rồi, đệ nghỉ ngơi sớm đi. Nơi đây chính là một phòng độc lập bên trong nội viện, trong khoảng thời gian này đệ cứ an tâm ở đây mà dưỡng thương..." Diệp Nguyệt vừa nói vừa đi về hướng cửa phòng, sau khi mở cửa ra thì nàng lại hơi do dự một chút, quay đầu lại nói: "Thời gian gần đây trong tộc không khí rất khẩn trương, chờ thương thế của đệ đỡ đi, cha ta có vài lời muốn hỏi đệ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết

Vừa thấy cửa phòng được khép lại, Diệp Khôn liền vội vàng lấy từ trong túi eo ra hai góc linh dược không có phẩm cấp. Sau khi ăn vào hai góc linh dược, một lượng lớn linh khí bỗng tràn vào trong bụng, ước chừng hết thời gian một nén hương hắn mới mở mắt ra.

"Hô, cuối cùng cũng được no bụng, đói chết ta rồi!" Diệp Khôn sáng khoái ợ lớn một tiếng, cảm giác khô cạn trong kinh mạch dần dần được linh khí khôi phục lại như ban đầu. Đến lúc này Diệp Khôn mới khoanh chân ngồi trên giường.

Câu nói cuối cùng của Diệp Nguyệt trước khi đi rõ ràng ám chỉ điều gì đó. Cũng khó trách tại sao không khí bên trong gia tộc đang rất khẩn trương. Nước Ngũ Kiếm vốn có thực lực mạnh mẽ, tuy nói hắn đã giết chết nhóm tu sĩ lên vào này nhưng ai biết được nước Ngũ Kiếm có phải thêm nhóm thứ hai, thứ ba nào nữa hay không?

Cho dù Diệp gia có thể đem toàn bộ những nhóm tu sĩ này giết chết, nhưng ai biết được nước Ngũ Kiếm có hay không thẹn quá hóa giận trực tiếp xuất binh khiêu chiến?

Hơn nữa, trong lòng Diệp Khôn cũng rõ ràng uy hiếp lớn nhất tuyệt đối không phải là nước Ngũ Kiếm. Cho dù thực lực nước Ngũ Kiếm so với Diệp gia mạnh hơn, nhưng mạnh hơn thì vẫn nằm trong giới hạn của nó. Nếu như hai nước thật sự khai chiến, kể cả nước Ngũ Kiếm đánh thắng nước Vạn Trúc thì cũng là việc giết địch một ngàn tự tổn thương mình tám trăm. Nhưng nếu như tin tức Diệp Gia có linh mạch bị lộ ra ngoài thì tuyệt đối không chỉ có một mình nước Ngũ Kiếm mang đến nguy hiểm cho nước Vạn Trúc. Nếu chờ cho mấy nước đứng đầu trong hai mươi nước vùng Nam bộ như nước Thiên Kinh hành động thì nước Vạn Trúc căn bản không có lực để phản kháng!

"Phải mau chóng tăng lên thực lực!"

Diệp Khôn hít sâu một hơi, xem xét một chút thương thế trên cơ thể. Theo như lời của Diệp Nguyệt thì hắn ít nhất phải mất một tuần mới có thể xuống giường. Tuy nhiên việc này đối với hắn lại không tính là gì, năng lực tiêu hóa mạnh mẽ của hắn sẽ rất nhanh tiêu hóa linh dược hấp thu hết dược hiệu. Hơn nữa, hiệu quả lớn nhất trong linh dược chính là hiệu quả chữa thương. Mặc dù trận chiến này hắn bị thương không nhẹ nhưng hắn đã phục dụng Luyện Cốt Thảo nên xương cốt rất chắc chắn, cho nên trận chiến vừa rồi không đã thương được đến xương cốt của hắn. Bằng vào kinh nghiệm sống bên trong Phong Tuyết sơn mạch, hắn chỉ cần ba ngày là có thể tự mình xuống giường.

Tuy nhiên, ba ngày này Diệp Khôn cũng không muốn trôi qua lãng phí như vậy. Diệp Khôn từ trong túi eo lấy ra Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết, hắn nằm ở trên giường cảm nó lật qua lật lại.

Sau khi cùng tu sĩ mặt lạnh nước Ngũ Kiếm giao chiến, Diệp Khôn đã biết được tầm quan trọng của chiến kỹ trong chiến đấu. Cho dù hắn có tu luyện chiến kỹ nhất phẩm đến trình độ uyên thâm, nhưng đối mặt với mấy tên gà mờ tu luyện chiến kỹ tam phẩm thì vẫn như cũ có chút quá sức. Cái này cũng khó trách, Tu Tiên Giới trải qua mấy ngàn năm tích lũy kinh nghiệm chiến đấu thực tế sáng tạo ra chiến kỹ, chiến kỹ từ lâu đã được phân ra phẩm cấp, hắn sao có thể phá vỡ được quy luật này?

...

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Khôn đều đứng giờ phục dụng linh dược. Thời gian còn lại hắn đều đem mười mấy trang sách viết về Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đọc đi đọc lại. Bởi vì Diệp Khôn bị thương nên không thể nào bắt tay vào tu luyện, hắn chỉ biết mãi mê cắm đầu vào mấy chiêu thức ghi lại bên trong chiến kỹ.

Trong thời gian đó Diệp Nguyệt có tới mấy lần, nàng thấy Diệp Khôn nghe theo lời mình nằm im trên giường nên chỉ nói chuyện với hắn vài câu sau đó liền vội vàng rời đi. Nhìn thấy hai hàng lông mày của Diệp Nguyệt cứ nhíu chặt, Diệp Khôn có thể biết được thế cục hiện tại của hai mươi nước vùng Nam bộ bắt đầu có chút khẩn trương rồi. Chẳng qua, đây cũng không phải là việc hắn có thể dễ dàng can thiệp vào. Diệp Khôn không để ý đến chuyện bên ngoài nữa, hắn toàn tâm toàn ý tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Chớp mắt đã qua ba ngày, Diệp Khôn gỡ đồng băng vải trên người mình ra, vết thương bên dưới quả nhiên đúng như dự đoán của hắn tất cả đều đã đóng vảy. Diệp Khôn hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng đi ra.

Đây là một cái sân nhỏ độc lập xung quanh gieo trồng Tinh Thiết Trúc, nơi này rõ ràng chính là chỗ sâu nhất bên trong Diệp gia!

"Xem ra việc mình đánh chết những tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm đã khiến đại bá coi trọng mình rồi." Diệp Khôn khẽ mỉm cười. Thật đúng lúc, hắn hiện tại có thể toàn tâm toàn ý tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết rồi.

Đứng ở trong sân, hai mắt Diệp Khôn nhắm lại, tất cả các chiêu thức của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết hiện lên trong đầu hắn.

Bản công pháp mạnh nhất của Diệp gia quả nhiên bất phàm. Nó được chia ra làm ba loại chiêu thức trụ cột và ba loại chiêu thức tổ hợp cùng một loại ý nghĩa sâu xa.

Ba loại chiêu thức trụ cột được gọi là thức mở đầu, theo thứ tự chính là: Lang Nha Thức, Lang Hành Thức, Lang Trảo Thức. Đây cũng chính là ba loại vũ khí cường đại nhất của loài sói: hàm răng, tốc độ và móng vuốt.

Mà ba loại chiêu thức tổ hợp còn lại chính là Lang Giao (cấn), Lang Tê (xé), Lang Hào (hú). Nếu đem ba loại chiêu thức tổ hợp này kết hợp hai thành một thì nói lên ý nghĩa sâu xa chính là "Tàn Lang Khiếu Nguyệt"!

Ngày trước ở trên lôi đài, Diệp Nhạn đã thi triển ra một loại chiêu thức trụ cột "Lang Nha Thức" cùng với chiêu thức tổ hợp chính là "Lang Giao". Từ đó có thể thấy Diệp Nhạn mới chỉ nắm giữ được Lang Nha Thức, Lang Hành Thức hai loại chiêu thức trụ cột. Về phần chiêu cuối cùng Diệp Nhạn thi triển ra lúc liều mạng "Tàn Lang Khiếu Nguyệt" thì lại rất nông cạn, ngay cả trụ cột còn chưa nắm vững, hắn có thể phát ra một thành uy lực của chiêu này đã là tốt lắm rồi.

Hơn nữa, trải qua mấy ngày nghiên cứu, Diệp Khôn phát hiện ra chiêu này về ý nghĩa thâm ảo có rất nhiều thiếu sót. Vào thời điểm thi triển ra chiêu thức, bản thân mình cũng phải gánh chịu thương tổn rất lớn, có thể nói là đã thương địch thù một ngàn tự tổn thất tám trăm. Chẳng qua, nghĩ đi nghĩ lại thì Diệp Khôn cũng hiểu. Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết vốn là công pháp nhị phẩm, bởi vậy chiêu thức thâm sâu khó hiểu nên mới có thể tăng lên thành công pháp chuẩn tam phẩm. Chiêu thức không trọn vẹn cũng là điều hiển nhiên.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận rút ra được kết luận, Diệp Khôn chợt mở hai mắt. Cùng lúc đó, dưới chân hắn cũng đột nhiên di chuyển.

Hắn bước ra một bước. Bước này của Diệp Khôn hoàn toàn khác với Hỏa Hồ Thân Pháp. Hỏa Hồ Thân Pháp luôn chú trọng tự nhiên cùng linh hoạt, một bước này của hắn có thể nói là mau lẹ mà hung mãnh.

Đây chính là một chiêu thức trụ cột trong "Lang Hành Thức". Sở dĩ Diệp Khôn lựa chọn tu luyện cái này cũng là trải qua suy nghĩ kĩ càng. Sau khi nghiên cứu, hắn phát hiện Lang Hành Thức chính là vừa là trụ cột vừa là điểm mấu chốt của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Hơn nữa, Diệp Khôn đã tu luyện qua thân pháp võ học "Phá Không Lang Hành" được đơn giản hóa ra từ "Lang Hành Thức" nên hắn tu luyện cái này càng thêm dễ dàng.

"Cạch cạch cạch..." Bên trong sân, Diệp Khôn đang không ngừng di chuyển giống như một con rối không biết mệt mỏi. Khát thì uống nước, đói ăn linh dược, mệt thì nằm khoanh chân ngồi nhưng trong đầu lại không ngừng suy diễn chiêu thức. Hằng ngày, buổi sáng tu luyện Lang Hành Thức, tối ban đêm lại tiếp tục tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh.

Luyện tập như vậy kéo dài hết nửa tháng. Trong nửa tháng này, Diệp Khôn dường như trở thành một người bị lãng quên, ngay cả Diệp Nguyệt cũng rất ít khi tới nơi này. Tuy nhiên nàng vẫn phải thị nữ mỗi ngày đưa cơm tới đúng giờ cho hắn, mỗi ngày một gốc linh dược không chút trì hoãn.

Đối với việc này, Diệp Khôn cũng có chút nghi ngờ tại sao Diệp Nam Thiên không truyền gọi hắn tới. Nhưng nếu như linh dược mỗi ngày đều mang tới đầy đủ thì hắn cũng lười suy nghĩ, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào việc tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Nửa tháng nháy mắt cái là qua, bên trong sân nhỏ, cước bộ của Diệp Khôn thi triển ra giống như hồ điệp xuyên hoa, đạp từng bước thật mạnh trên mặt đất. Mỗi lần bước ra một bước, hai tay hắn lúc thì triển Lang Nha Thức, lúc lại là Lang Trảo Thức không gián đoạn tí nào. Tuy nói chiêu thức thi triển ra không hoàn toàn giống với Hỏa Hồ chiến kỹ nhưng căn bản vẫn có cùng một đạo lý.

"Hô..."

Sau khi thực hiện xong một trăm linh tám chiêu bộ pháp, Diệp Khôn vẫn như cây lao đứng nguyên tại chỗ. Linh khí bao quanh người hắn giống như một lớp sương mù, theo từng tiếng thở ra trọc khí nặng nề nhất thời biến mất không còn tung tích.

Hai mắt mở ra, Diệp Khôn nhìn xung quanh sân nhỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười hài lòng.

Cả cái sân nhỏ hiện tại đầy bùn đất, trên mặt đất hiện lên rất nhiều dấu chân, nếu như chú ý đếm thì dấu chân trên mặt đất vừa đúng một trăm linh tám cái. Dấu chân trên mặt đất có độ sâu giống y như nhau, đều là có độ sâu ba tấc. Trong vòng nửa tháng, Diệp Khôn đã bước hết mười vạn bước mới tạo nên được dị tượng như ngày hôm nay.

Hiện tại, hắn đã hiểu được căn bản chiêu thức của ba chiêu trụ cột: Lang Hành Thức, Lang Nha Thức và Lang Trảo Thức. Diệp Khôn phát hiện, nếu như mình muốn hoàn toàn đạt được cảnh giới Thủ Hình mà chỉ dựa vào khổ luyện như vậy thì việc này rất khó thực hiện được. Tuy nhiên, bản thân Diệp Khôn đã có kinh nghiệm tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ nên trong đầu hắn đã sắp xếp được một kế hoạch đầy đủ rồi.

Chẳng qua, kế hoạch này không thể áp dụng ở đây được.

"Đến lúc phải ra ngoài nhìn một cái rồi." Diệp Khôn lẩm bẩm một câu. Hắn trở vào trong phòng đem túi eo cùng túi linh thạch cất lại trên người, sau đó bước ra đến sân nhỏ thì bất ngờ gặp phải Diệp Nguyệt đang đi nhanh tới.

"Nguyệt tỷ." Diệp Khôn kêu lên một tiếng để bắt chuyện. Hắn phát hiện ra khí sắc của Diệp Nguyệt so với nửa tháng trước đã tốt hơn khá nhiều, ít nhất hai đường lông mày trên khuôn mặt u sầu đã bớt nhú lại.

Chẳng lẽ sự tình phát sinh chuyển biến mới?

Trong lúc hắn đang suy tư, Diệp Nguyệt cũng đã nhìn thấy Diệp Khôn, nàng nhướn miệng cười: "Khôn đệ, vết thương trên người đệ đã lành hết chưa?"

"Sớm đã lành hết rồi, nếu như ngày ngày ở chỗ này, cơ thể ta sẽ rất nhanh bị mục nát mất." Diệp Khôn cười khổ nói: "Nguyệt tỷ, lần này tỷ tới để chuyển lời của đại bá sao?"

"Không sai, cha tỷ vừa mới xuất quan, đúng lúc sai ta đến tìm đệ." Diệp Nguyệt gật đầu nói.

"Xuất quan?" Diệp Khôn có chút kinh hãi, chẳng lẽ tộc trưởng đã đột phá?

Nhìn bộ dáng tươi cười không đáp của Diệp Nguyệt, trong lòng Diệp Khôn cũng rất vui mừng!

Phải biết rằng, Diệp Nam Thiên cũng đã từng là thiên tài giống như Diệp Ứng. Năm ông hai mươi ba tuổi đã tấn chức Tiên Thiên đệ bát tầng, hai mươi lăm tuổi đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng, ba mươi tuổi bước vào Trúc Cơ. Suốt mười lăm năm sau đó tu vi vẫn trì trệ không tiến thêm, dù thấy tu sĩ Trúc Cơ muốn tấn chức gặp khó khăn cỡ nào. Tuy nhiên, nếu như hiện tại Diệp Nam Thiên đột phá, vậy thì Diệp gia sẽ có thêm phần nắm chắc đối với nước Ngũ Kiếm.

Rất rõ ràng, sở dĩ nước Ngũ Kiếm mạnh mẽ như vậy, nguyên nhân chủ yếu chính là bên trong nước Ngũ Kiếm có một gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ trấn giữ!

Thảo nào mà khoảng thời gian này không thấy tộc trưởng triệu kiến ta!

Trên mặt Diệp Khôn lộ rõ vẻ mừng rỡ, đi theo Diệp Nguyệt tới lầu các phía hậu viện.

Trong lúc hai người rời đi, mấy tên đệ tử phụ trách việc quét dọn của Diệp gia lại đang đứng ngây ngốc trước cái sân nhỏ lúc trước Diệp Khôn đã ở. Khi bọn họ thấy một trăm linh tám bước chân sâu ba tấc bên trong sân nhỏ thì cả đám không khỏi đứng đần ngay tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.